

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

οκτώβριος '04 - ιούλιος '05

συνέλευση ενάντια στην ερήνη, διαδήλωση τ'ο Βυρμάνο ενάντια στο πρόγραμμα εθελοντικής φύλαξης, Αύγουστος '05

Η ιδέα μιας έκδοσης με "τα έργα και τις ημέρες" της συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη δεν είναι καινούργια. Οι πρώτοι σπόροι στους κόλπους της συνέλευσης έπεσαν πριν από ένα περίπου χρόνο, όταν αποφασίσαμε να δημοσιοποιήσουμε μέσω ενός τετρασέλιδου, τα περιεχόμενα, τις πολιτικές αρχές και τη δομή της συνέλευσης. Ήδη, από τότε, είχε τεθεί το ζήτημα της παρουσίασης της δράσης της συνέλευσης για την περίοδο 2003-2004 και αυτή έγινε αλλά με έναν τρόπο συστηρά περιγραφικό, όπως εύκολα μπορεί να διαπιστώσει κανείς στις σελίδες της παρούσας έκδοσης.

Δεν ήταν λόγω διακριτικότητας ή σεμνότητας που δεν σταθήκαμε παραπάνω στα πεπραγμένα εκείνης της χρονιάς. Οι λόγοι και οι αιτίες που μας οδήγησαν να αντιμετωπίσουμε εν μέρει "αποστασιοποιημένα" το κοντινό μας παρελθόν, είχαν να κάνουν με το ότι στο εσωτερικό της συνέλευσης δεν είχαν δημιουργηθεί οι όροι και δεν είχαν ωριμάσει οι σχέσεις που θα επέτρεπαν κάτι διαφορετικό. Επιωμένο αλλιώς, ούτε νιώθαμε το παρελθόν μας (σαν συνέλευση) σαν ιδιαίτερο πολιτικό βάρος, ούτε είχαμε την επιλογή να αντικρύσουμε τα μέλλον μας βάση μιας πιο συγκεκριμένης προοπτικής. Είχαμε θα έλεγε κανείς το αλλοθι "της νεανικής ελαφρότητας" που χαρακτηρίζει κάθε σχετικό καινούργιο διαδικασία. Μια συνθήκη την οποία ούτε να εκβιάσουμε επιλέξαμε, ούτε να προσποιηθούμε ότι δεν υπάρχει.

Από τότε όμως κύλησε ένας χρόνος. Ασήμαντο χρονικό διάστημα για την Ιστορία θα έλεγε κανείς. Ειδικά όταν αυτό αφορά στις σκέψεις, στα συναισθήματα, στα λόγια και στις πράξεις μιας ασχρής μειοψηφίας πενήντα - εξήντα ανθρώπων που τολμάει να ορθώνει το ανάστημά της "κομπάζοντας" πως μπορεί ν' αλλάξει τον κόσμο. Αλλά δεν είναι απλά και μόνο οι δικές μας επιλογές, τα δικά μας όνειρα, που διαστέλλουν το χρόνο και κάνουν τις στιγμές να μαιάζουν αιώνες. Δεν είναι απλά η ένταση που διαπερνάει το κορμί του διαδηλωτή όταν κατεβαίνει στο δρόμο και νοιώθει πως η ασφαλτος που πατάει, αυτό το κομμάτι γης που τόσες φορές έχει διασχίσει οδιάφορα, παγερά, με το κεφάλι σκυμμένο στο δρόμο για τα στρωτόπεδα παραγωγής και κατανάλωσης, αυτά τα ελάχιστα τετραγωνικά του ανήκουν. Δεν είναι απλά εκείνη η στιγμή που σηκώνουμε το χέρι και πετάμε την πέτρα (ξεπερνώντας τους χιλιάδες φόβους που από κάθε πόρο του κορμιού μας καθημερινά εσωτερικεύουμε) για να προκαλέσουμε έστω και μια μικρή ρωγμή στο παγερό προσώπείο του απαστράπτοντος μητροπολιτικού κάτεργου. Είναι η επιτάχυνση της καπιταλιστικής βίας σε κάθε γωνιά του πλανήτη που επικυρώνει με τον πιο οδυνηρό τρόπο το γεγονός ότι δεν υπάρχει πια καιρός για κάσιμο. Είναι η προέλαση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας σε κάθε πλευρά της κοινωνικής ζωής που κάνει αναγκαία όσο και το εξυγόνιο που αναπνέουμε την γενικευμένη ανταρσία. Είναι οι χιλιάδες μικρές και μεγάλες πλαστογραφίες της ιστορίας που αναδεικνύουν τη μνημη σε ζήτημα εξαιρετικής σημασίας.

Οργανωνόμαστε και δρούμε μέσα και ενάντια στην πραγματικότητα του καπιταλιστικού κόσμου. Αυτή είναι που μας προσφέρει απλόχερο τα πιο πειστικά επιχειρήματα για το ότι όσα κάνουμε έχουν παρελθόν αλλά και μέλλον. Πώς αλλιώς αλλιώς θα μπορούσαμε να προσεγγίσουμε με έναν τουλάχιστον ρεαλιστικό τρόπο, ζητήματα όπως ο "νέος милитаризм" ή "ο επεκτατισμός του ελληνικού κράτους", αν δεν είμαστε σε θέση να τα τοποθετήσουμε στο ιστορικό και κοινωνικό περιβάλλον που τους αντιστοιχεί. Τόσο για να κατανοήσουμε τους συσχετισμούς βάση των οποίων αυτά αναδύονται και εξελίσσονται όσο και για να εκτιμήσουμε τα χαρακτηριστικά που αυτά μπορεί να πάρουν στο μέλλον. Με άλλα λόγια, κάθε φορά που επιχειρούσαμε να δράσουμε διαπιστώνουμε ότι αφενός προέκυπτον διαρκώς νέα δεδομένα στα πλαίσια της κοινωνικής κίνησης, αφετέρου αναγκαζόμαστε πυκνά συχνά να στρέφουμε το κεφάλι προς τα πίσω για να συγκρίνουμε καταστάσεις ή να ελέγξουμε συμπεράσματα του παρελθόντος.

Μ' αυτή την έννοια η παρούσα έκδοση δεν αφορά απλά και μόνο στα πως μια διαδικασία, η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη, σκέφτηκε και έδρασε κατά τη διάρκεια ενός χρόνου. Τα ζητήματα που αυτή έθιξε έστω και αποσπασματικά, ξεπερνούν κατά πολύ τη δική της πραγματικότητα. Είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο ότι αφορούν όχι απλά και σε άλλες συλλογικότητες που δρουν σε αυτή την κατεύθυνση αλλά σε χιλιάδες που ούτε καν γνωρίζουμε: σαν εμπειρία, σαν διαδικασία, σαν αποτέλεσμα. Στην καρδιά αυτής της σκέψης μπορεί να ανιχνεύσει κανείς τους λόγους και τις αιτίες που στη δεδομένη χρονική στιγμή επιλέγουμε να κάνουμε αυτή την έκδοση. Ελάχιστη συνεισφορά από την πλευρά μας σε όσους και όσες, όχι μόνο τώρα αλλά και στο μέλλον επιμένουν να κινούνται στην τροχιά του ταξικού ανταγωνισμού.

**γιατί
αυτή η
έκδοση**

Intro

Όπως ήδη έχουμε πει, η δράση της συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη στράφηκε κατά κύριο λόγο σε δύο κατευθύνσεις: ενάντια στο "νέο милитарισμό" και ενάντια στον "επικτατισμό του ελληνικού κράτους". Είναι αλήθεια πως η απλή αναφορά αυτών των δύο θεμάτων δεν είναι και ιδιαίτερα διαφωτιστική όσον αφορά το περί τίνας πρόκειται. Νομίζουμε όμως πως το υλικό που παρακάτω κατατίθεται (εισηγήσεις, αφίσες, προκηρύξεις) κάνει αρκετά σαφή τη λογική που μας χαρακτηρίζει. Θα ήταν άλλωστε μάταιο ή ίσως και άδικο να επιχειρήσει να συνοψίσει κανείς σε λίγες μόνο γραμμές τους κόπους και τη δουλειά συντρόφων και συντροφισσών που περνώντας μέσα από σαράντα κύματα κατάφεραν να πάρουν σάρκα και οστά και να γίνουν αφίσα, σύνθημα, διαδήλωση. Αυτά κατατίθενται όπως είναι αυτούσια, με τα λάθη τους και τις παραλείψεις τους, πρωτογενές υλικό διαθέσιμο και ανοικτό σε κάθε κριτική.

Μ' αυτή την έννοια δεν έχουμε να προσθέσουμε κάτι παραπάνω σε όσα έχουν ήδη ειπωθεί. Αλλά αυτό δε σημαίνει κιόλας ότι έχουμε ξεπερδέψει με την χρονιά που πέρασε. Το υπάρχουν υλικό αν και πράγματι πλούσιο δεν αρκεί για να φωτίσει κάποιες πτυχές της δράσης της συνέλευσης. Επιλέξαμε να σταθούμε σε δύο απ' αυτές, κατά τη γνώμη μας τις πιο σημαντικές. Η πρώτη αφορά στο "εσωτερικό" αυτής της διαδικασίας, στη μεθοδολογία που αυτή ακολούθησε προκειμένου να σταθεί ανταγωνιστικά με τον πιο συλλογικό και συνάμα "παραγωγικό" τρόπο". Η δεύτερη αφορά σε κάποιες εκτιμήσεις για το πρόγραμμα εθελοντικής φύλαξης του Δήμου Βύρωνα. Σ' αυτήν δίνουμε λίγο μεγαλύτερη έκταση. Όχι φυσικά για να θριαμβολογήσουμε που τελικά το πρόγραμμα αποσύρθηκε. Οι ήττες που μαζεύουμε από άλλες μεριές φτάνουν και περισσεύουν για να επισκιάσουν αυτή τη νικηφόρα μάχη του κινήματος. Αξίζει όμως να τολμήσουμε να δώσουμε μια εξήγηση στο γιατί ο δήμαρχος Βύρωνα έκανε τελικά πίσω. Τη χρωστάμε αυτή την εξήγηση τουλάχιστον στους εαυτούς μας.

Μια καθόλου "εσωτερική" υπόθεση/σκάνδαλο

Εύκολα θα μπορούσε να αναρωτηθεί κανείς ποιος είναι ο λόγος που δίνουμε ιδιαίτερη βαρύτητα στην εσωτερική λειτουργία της διαδικασίας. Ή να υποθέσει πως αυτή αφορά αποκλειστικά και μόνο σε οργανωμένα πολιτικά σχήματα που πιθανά θέλουν να "διδασχούν" από τη λειτουργία μιας συλλογικότητας. Τίποτα όμως από τα παραπάνω δεν ισχύει. Πρώτον επειδή δε θεωρούμε με κανέναν τρόπο ότι αποτελούμε "παράδειγμα προς μίμηση". Δεύτερον επειδή ο διαχωρισμός "εσωτερική λειτουργία" είναι καθαρά τυπικός.

Είναι πράγματι αλήθεια ότι σε κάθε συλλογικότητα υπάρχει μια σειρά λειτουργιών οι οποίες δεν είναι ορατές δια γυμνού οφθαλμού. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι αυτές παύουν να χαρακτηρίζουν και να σηματοδοτούν κάθε βήμα της δράσης της. Η δημόσια εικόνα κάθε συλλογικότητας βρίσκεται σε διαρκή σχέση αλληλεπίδρασης με όσα συμβαίνουν στο εσωτερικό της και αναπόφευκτα ο τρόπος που αυτή λειτουργεί, οι αυτοθεσμίσεις βάση των οποίων οργανώνεται και δρα δεν μπορεί παρά να αποτελούν την ίδια στιγμή και πρόταγμα. Αυτός είναι ο λόγος που στεκόμαστε παραπάνω σ' αυτό το ζήτημα. Πιστεύουμε πως έτσι θα φωτιστεί με τον πλέον κατάλληλο τρόπο η δράση μας σε δεδομένους χώρους και χρόνους.

Όταν αναφερόμαστε στο πως οργανώνονται και δρουν πενήντα εξήντα άνθρωποι, στην πραγματικότητα μιλάμε για ένα διαρκώς ανοικτό στοίχημα: απέναντι στους εαυτούς τους και ενάντια σε ό,τι τους περιβάλλει. Είναι πράγματι σκάνδαλο σε μια εποχή που τα λάβαρα της ιδιωτέυσης ανεμίζουν αγέρωχα όσο ποτέ άλλοτε, το να θέτει κανείς στον εαυτό του τέτοιου είδους προκλήσεις. Συλλογική δράση με συνέχεια. Δεσμεύσεις, ευθύνες, κοινές επιλογές. Είναι βαρύ φορτίο, το γνωρίζουμε. Η ενδελεχής συζήτηση για οτιδήποτε αποφασίζεις να δράσεις, η από κοινού επεξεργασία θεμάτων που πρώτη φορά τίθενται, ενίοτε "κουράζουν". Ειδικά εκείνους κι εκείνες που θεωρούν ότι αυτός ο κόσμος είναι τόσο απλός όσο μια αθλητική εφημερίδα. Γιατί δεν είναι οι δεσμεύσεις που έχουν σήμερα δέσει χειροπόδαρα μυαλά και κορμιά, δεν είναι οι ατέρμονες συζητήσεις και οι διαφωνίες επί διαφωνιών που έχουν κάνει τόσο της μόδας την "αυτόματη σκέψη" και την παραίτηση από κάθε προβληματισμό. Αν ο κόσμος που ζούμε οδεύει προς την (αυτο) καταστροφή του τα αίτια μάλλον αλλού πρέπει να αναζητηθούν. Αλλά όχι σ' αυτές τις διαδικασίες.

Διαδικασίες που είναι ανοικτές μεν, απαιτώντας όμως τη διαρκή συμμετοχή του καθενός και της καθεμιάς. Διαδικασίες που δίπλα στην άποψη υπάρχει ο χώρος αλλά και η επιθυμία να εκφραστεί η διαφωνία σαν πρωτοβουλία. Διαδικασίες που βάζουν στην ίδια ζυγαριά το αν θα σπαστεί μια τζαμαρία ή θα γραφτεί μια προκήρυξη, την επεξεργασία των πτυχών του "νέου милитарισμού" και την αλυσίδα της διαδήλωσης, προσπαθώντας να ξεπεράσουν στην πράξη τους διαχωρισμούς του συστήματος ανάμεσα σε θεωρία και πράξη, αρσενικό και θηλυκό. Τέτοια διαδικασία επιδιώκει να είναι η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη, από την αρχή της ως το τέλος της. Κι αν και είναι αλήθεια πως κάμποσα ερωτηματικά συνεχίζουν να πλανιούνται, εκεί στους καπνούς απ' τα τσιγάρα των συζητήσεων, αυτά δεν αφορούν στο μήπως θα ήταν προτιμότερο να αναθέσουμε σε ειδικούς (της βίας ή του λόγου, αδιάφορο) τις εκκρεμότητες αυτής της διαδικασίας. Το αντίθετο. Έχουμε πολύ δρόμο ακόμη να διανύσουμε. Μαζί. Έχουμε ακόμη περισσότερα να κατακτήσουμε. Ο ένας δίπλα στην άλλη. Στις κουβέντες. Στους δρόμους.

**Η ΕΛΛΑΔΑ ΕΙΝΑΙ
Η ΑΜΕΡΙΚΗ
ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ**

αυτοδυναμία ★ αυτοδυναμία στην ειρήνη

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ
ΑΠΟΛΟΓΟΣ ΝΗΤ

πίσω από την "συνείδηση" των
ελληνικών αφεντικών για την
"ονομασία" της μακεδονίας
υπάρχει η διαρκής λεηλασία
του προλεταριάτου
των Βαλκανίων

αυτοδυναμία ★ αυτοδυναμία στην ειρήνη

**Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ
ΣΤΑ ΨΑΡΙΑ ΤΟΥ**

αυτοδυναμία ★ αυτοδυναμία στην ειρήνη

Κι ένα πραγματικό σκάνδαλο

Στις αρχές του χρόνου ο δήμαρχος Βύρωνα εξήγγειλε την πιλοτική εφαρμογή προγράμματος εθελοντικής φύλαξης του Δήμου. Ένα γεγονός που διαφημίστηκε τόσο μέσω φυλλαδίων και αφισών από την πλευρά του Δήμου, όσο και από τον επίσημο αστικό Τύπο. Αν μη τι άλλο επρόκειτο για ένα γεγονός που δεν ήταν δυνατό να περάσει απαρατήρητο. Καινοφανές για τα δεδομένα της ελληνικής πραγματικότητας ξύπνησε μνήμες που με μεγάλη επιμέλεια είχαν απωθηθεί στα πλαίσια της "εθνικής συμφιλίωσης" κι έφερε ξανά στο προσκήνιο τον καφιά, τον λουστραρισμένο ρουφιάνο με την κουκούλα του φρεσκασιδερωμένη κι ατσαλάκωτη. Ανάμεσα στους θιγμένους απ' αυτό το σκάνδαλο τοποθετήσαμε και τους εαυτούς μας. Το πως και γιατί θιχτήκαμε είναι μια μεγάλη "συζήτηση". Το μεγαλύτερο μέρος αυτής της "συζήτησης" κατατίθεται με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο στις σελίδες που ακολουθούν, τόσο μέσα από την εισήγηση της συζήτησης που διοργανώσαμε στις 26 απριλίου στο ΕΜΓ, όσο και από την προκήρυξη που μοιράστηκε στη διαδήλωση που καλέσαμε στις 5 Μαΐου στις γειτονιές του Βύρωνα. Αν έχουμε να προσθέσουμε δυο ακόμη λόγια αυτά αφορούν στο σκεπτικό που μας οδήγησε ν' ασχοληθούμε με τον Βύρωνα καθώς επίσης και σε κάποια συμπεράσματα και εκτιμήσεις για τη σημασία που λαμβάνει η αναστολή της εφαρμογής του προγράμματος.

Από την πρώτη στιγμή θεωρήσαμε ότι η περίπτωση του Βύρωνα ήταν κομμένη και ραμμένη στα μέτρα μας. Όχι απλά επειδή στη συγκεκριμένη γειτονιά είχαμε μια σταθερή παρουσία καθόλη τη διάρκεια της δράσης μας. Αυτός είναι ένας παράγοντας καθόλου αμελητέος (αφού αργά ή γρήγορα σε κάποια αφισκοκόλληση θα ερχόμασταν πρόσωπο με πρόσωπο με τους εθελοντές-μπάτσους) που όμως δεν επηρέασε αποφασιστικά την επιλογή μας. Εντοπίστηκε σαν ένα υπαρκτό και άμεσο πρόβλημα μεν, αλλά είναι αλήθεια πως και για άλλον Δήμο να επρόκειτο, εμείς θα δραστηριοποιούμασταν και πάλι, ακόμη κι αν δεν είχαμε εκεί καμιά φυσική παρουσία. Δεν πρόκειται για κανενός είδους "εμμονή". Αντίθετα υπάρχουν πολλοί σημαντικοί λόγοι που κατέστησαν αυτή την επιλογή για μας σχεδόν αυτονόητη.

Ο πρώτος αφορούσε στο ότι το ζήτημα "εθελοντική φύλαξη" ήταν για εμάς πρώτης προτεραιότητας στα πλαίσια της δράσης μας ενάντια στον "νέο милитарισμό". Ήδη από τα τέλη νοεμβρίου, στην εκδήλωση στο πολυτεχνείο, είχαμε εντοπίσει το ζήτημα του εθελοντισμού, στις όποιες παραλλαγές του, σαν κομβικό σημείο όσον αφορά το πως εκδηλώνεται το φαινόμενο του "νέου милитарισμού". Μοιραία, κι ενώ βρισκόταν ήδη σε εξέλιξη η καμπάνια δυσφήμισης των σχετικών με αυτόν επαγγελματιών (αφίσα "μαλάκας με στολή", περιοδικό δρόμου ενάντια στην ειρήνη) οι εξελίξεις στο Δήμο Βύρωνα μας έφεραν προ των ευθυνών μας. Απόψεις που μέχρι τότε βρίσκονταν στο επίπεδο των εκτιμήσεων όσον αφορά το "τι μέλλει γενέσθαι" πήραν σάρκα και οστά σε ανύποπτο χρόνο μέσα στην ίδια μας την πόλη. Στο βαθμό που θα θέλαμε να διατηρήσουμε τουλάχιστον την αξιοπιστία μας σαν πολιτικό υποκείμενο, δεν μπορούσαμε παρά να δραστηριοποιηθούμε σ' αυτή την κατεύθυνση.

Ο δεύτερος λόγος αφορούσε στον ίδιο τον χαρακτήρα του προγράμματος: πιλοτικό δηλαδή πειραματικό. Γνωρίζαμε ήδη ότι όπου εφαρμόστηκαν τέτοια προγράμματα, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό, αφορούσαν σε περιοχές που χαρακτηρίζονταν από κάποιες αντιθέσεις. Προκειμένου να εξαχθούν τα πλέον ασφαλή συμπεράσματα για τα αφεντικά όσον αφορά το βαθμό δεκτικότητας του κάθε προγράμματος από την τοπική και όχι μόνο κοινωνία. Είχαμε άλλωστε πολύ πρόσφατο το παράδειγμα των πεζών περιπολιών των μπάτσων (που εφαρμόστηκε πιλοτικά στις γειτονιές του Περιστερίου και του Χαλανδρίου και τελικά σταμάτησε) αλλά και την εκτίμηση ότι εφαρμογή η τέτοιων προγραμμάτων θα ήταν κενή νοήματος σε περιοχές όπως η Εκάλη. Με άλλα λόγια επρόκειτο για ένα πείραμα στο οποίο επιλέξαμε να συμμετέχουμε όχι απαραίτητα σαν καταλύτης αλλά οπωσδήποτε με κακές προθέσεις και για να επηρεάσουμε την εξέλιξή του. Στα συμπεράσματα των μπάτσων και των αφεντικών θεωρήσαμε ότι έπρεπε με κάθε τρόπο να καταγραφούν αντιδράσεις. Αυτός είναι και ο λόγος που τέθηκε σαν στόχος το πως θα αναδειχθεί με δημόσιο τρόπο το ζήτημα και όχι το αν θα καταφέρουμε να σταματήσουμε το πρόγραμμα. Όχι μόνο επειδή όπως ήδη είπαμε αυτό θα μπορούσε (και εξακολουθεί να υπάρχει η πιθανότητα) να εφαρμοστεί κάπου αλλού, αλλά κατά κύριο λόγο επειδή θεωρήσαμε πως η αποτυχία ή όχι του προγράμματος κρίνεται σε μεγάλο βαθμό από παράγοντες που ξεπερνάνε την πραγματικότητα μιας συλλογικότητας σαν τη συνέλευση. Στο βαθμό που αφορούσε σε μια τοπική κοινωνία, η αποδοχή του ή όχι, βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με τις αρνήσεις που εκφράζονται στο εσωτερικό της, με τους αγώνες και τις μάχες που καθημερινά δίνονται στους δρόμους και στις πλατείες της κάθε γειτονιάς. Αυτή ήταν η οπτική προσέγγισης του ζητήματος και σε καμία περίπτωση δεν σκεφτήκαμε ότι εμείς ή οποιοσδήποτε άλλος θα ήταν σε θέση να υποκαταστήσει τις ανταγωνισμούς που από τα κάτω διαμορφώνονται στα πλαίσια μιας γειτονιάς.

Αυτό όμως δε σημαίνει ότι ο Βύρωνα ήταν ένα αυστηρά τοπικό ζήτημα. Το μέγεθος και το ειδικό βάρος τέτοιου είδους προγραμμάτων ξεπερνάνε κατά πολύ τα στενά όρια ενός δήμου. Οι στάσεις και οι συμπεριφορές όπως διαμορφώνονται στο εσωτερικό της μητρόπολης δεν αποτελούν το άθροισμα

**ΠΟΤΕ ΣΤΟΝ ΒΥΡΩΝΑ
ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΟΠΟΥ ΒΡΕΠΤΕ
ΤΗΝ ΡΟΥΦΙΑΝΙΑ**

συνέλευση ★ ενάντια στην ειρήνη

**ΟΥΤΕ ΡΟΥΦΙΑΝΟΣ
ΟΥΤΕ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ
ΣΤΙΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΣ
ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ**

συνέλευση ★ ενάντια στην ειρήνη

των αρνήσεων ή της συναίνεσης που εκφράζονται στα πλαίσια της κάθε τοπικής κοινωνίας. Αντίθετα πρόκειται για τη σύνθεσή τους, για το εκρηκτικό αλοζώντανο μίγμα που προκύπτει από χιλιάδες, εκατομύρια πράξεις σε κάθε γωνιά της μητρόπολης. Πράξεις νομιμοφροσύνης, παραβατικές, υποτέλειες, πράξεις εκθρικής, που από το Ζεφύρι μέχρι τη Γλυφάδα σηματοδοτούν ανεξίτηλα το μητροπολιτικό τοπίο και διαφοροποιούν κάθε φορά τους όρους διεξαγωγής του ταξικού ανταγωνισμού. Είναι μ' αυτή την έννοια που θεωρήσαμε ότι στο Βύρωνα δεν "παιζόντουσαν" απλά οι φιλοδοξίες ενός μικρομεσαίου δήμαρχου και τα βίτσια ενός πρώην μπάτσου αντιδήμαρχου, αλλά η ανταπάρεση με το συνολικό οικοδόμημα της κοινωνίας των ρουφιάνων. Σ' αυτό το μήκος κύματος κινηθήκαμε και μέσα από τη δουλειά στο δρόμο σε κάθε γωνιά της πόλης και την καθημερινή επαφή, διαπιστώσαμε με μεγάλη μας χαρά ότι πράγματι αυτό το ζήτημα αφορούσε πολύ περισσότερους από τη συνέλευση ενάντια στην ειρήνη, πολύ περισσότερους από τους δημότες του Βύρωνα. Το στοίχημα του Βύρωνα, κάθε τέτοιο στοίχημα, ήταν μια ευκαιρία να διαπιστώσουμε ότι υπάρχουν κι άλλοι που αρνούνται να εμπεδώσουν το δόγμα της μηδενικής ανοχής, που επιμένουν να νοιώθουν "ανασφαλείς" απέναντι σε όσους πουλάνε ασφάλεια.

*

Μοιράσαμε προκηρύξεις, κολλήσαμε αφίσες, διαδηλώσαμε. Και στα τέλη Μαΐου επικυρώθηκε αυτό που καμιά δεκαριά μέρες πριν ήδη ψιθυριζότανε: αναστολή του προγράμματος εθελοντικής φύλαξης στο Δήμο Βύρωνα. Ανάμικτα συναισθήματα ήρθαν στην επιφάνεια, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς ότι είχαμε "στα σκαριά" μερικά ακόμη πράγματα. Σε πρώτο χρόνο -τί άλλο;- διάχυτη ικανοποίηση. Σε δεύτερο χρόνο αναπάντητα ερωτηματικά και πιθανές εξηγήσεις. Σκέψεις και προβληματισμοί που από την πρώτη στιγμή είχαν τεθεί ήρθαν και πάλι στο προσκήνιο αλλά υπό εντελώς διαφορετικό πρίσμα: το πρόγραμμα είχε αποσυρθεί.

Πάνω σ' αυτή τη νέα πραγματικότητα οι εξηγήσεις μπορούσαν να προέλθουν από πολλές και διαφορετικές πλευρές. Ήδη από την εκδήλωση της 26ης απρίλη, σύντροφοι από το Βύρωνα - καλύτερα πιθανά ενημερωμένοι για τα τεκταινόμενα στο εσωτερικό του Δήμου - υποστήριζαν ότι οι δημότες Βύρωνα δεν έχουν καν και καν ενημερωθεί για το πρόγραμμα ή ότι τα απαιτούμενα κονδύλια δεν είναι δυνατό να εξασφαλιστούν. Ακούστηκε επίσης ότι καθοριστικό ρόλο είχε παίξει η στενή σχέση του δημάρχου με τον Βουλγαράκη, υπουργό Δημόσιας Τάξης.

Δεν είμαστε σε θέση να αμφισβητήσουμε τους παραπάνω ισχυρισμούς. Είναι δε πιθανό να υπάρχουν κι άλλες τέτοιου είδους παράμετροι που εμείς αγνοούμε. Κρατάμε όμως μια άλλη εξήγηση ως την πιο πειστική όχι γιατί πράγματι διαθέτουμε "ακράδαντα" στοιχεία που αποδεικνύουν του λόγου το αληθές αλλά γιατί αυτή μας αντιστοιχεί σαν υποκείμενα του ταξικού ανταγωνισμού. Αυτή εκπορεύεται από τις δηλώσεις του δημάρχου όταν ανακοίνωσε την αναστολή εφαρμογής του προγράμματος λέγοντας ότι "δεν είναι στις προθέσεις της δημοτικής αρχής να δικάσει τους δημότες του Βύρωνα σε καταδότες και μη καταδότες". Επιλέγουμε αυτή την εξήγηση γιατί από την πρώτη στιγμή είχαμε θέσει ως στόχο αυτό ακριβώς: το να γίνουν οι εθελοντές αντιληπτοί ως ρουφιάνοι και βάση αυτής και μόνο της συνθήκης να πάρουν όλοι θέση. Βασικός λόγος ώστε να μην "τσουλήσει" αυτό το πρόγραμμα ήταν να στιγματιστούν εξαρχής οι εθελοντές με τον πιο επιδεικτικό και δημόσιο τρόπο και να γίνει σαφές ότι δεν μπορεί παρά να αποτελούν ξένο σώμα σε κάθε γετονιά της οποίας ο κοινωνικός ιστός δεν έχει διαρρηχθεί οριστικά. Αυτή την εξήγηση κρατάμε γιατί είναι η πλέον κατάλληλη για να αναδείξει όλα όσα εμείς αλλά και άλλοι κάναμε ή δεν κάναμε, γιατί αυτή μακριά από σκοτεινές αΐθουσες και σενάρια συνωμοσίας φωτίζει κατάλληλα το αν τελικά είχε νόημα να επιτευχθεί ο περίφημος "δिकासμός" - κάθε τέτοιος "δिकासμός". Για τον οποίο εμείς άλλα και άλλοι νοιώθουμε πως είχαμε μια μικρή συνεισφορά στο να γίνει πραγματικότητα.

*

Αξίζει τον κόπο να προσθέσουμε δύο ακόμη πραγματάκια που αν και συνέβησαν μετά την απόσυρση του προγράμματος έχουν ένα ενδιαφέρον.

Το πρώτο αφορά της στάση της αριστεράς στο Δήμο Βύρωνα. Σε γενικές γραμμές κινήθηκε με τον πατροπαράδοτο δοκιμασμένο τρόπο "πιέζουμε μέσα στο δημοτικό συμβούλιο κι ό,τι βγει". Αυτό δε μας προξένησε καμμία απολύτως εντύπωση. Εντυπωσιακή πραγματικά ήταν μια αφίσα που κολλήθηκε μετά την απόσυρση του προγράμματος όπου ένας δημοτικός σύμβουλος ευχαριστούσε τους δημότες που συμπαρεστάθηκαν στον " αγώνα του για την απόσυρση του προγράμματος!!!". Αν δεν ήταν τόσο γελοία και κωμικοτραγική ίσως και να μας είχε εξοργίσει.

Το δεύτερο αφορά την τοποθέτηση ανενεργού εκρηκτικού μηχανισμού στο σπίτι του πρώην μπάτσου αντιδήμαρχου λίγες μέρες μετά την απόσυρση του προγράμματος. Έχουν γραφτεί σελίδες επί σελίδων για το ποια είναι η λογική τέτοιων ενεργειών. Δεν είναι του παρόντος να προσθέσουμε μερικές ακόμα. Πρέπει όμως να επισημάνουμε το γεγονός ότι είναι μάλλον επικίνδυνα ανεύθυνα μια τέτοια επιλογή σε μια περιοχή που για καιρό σύντροφοι έχουν εκτεθεί επανειλημμένα με τον πιο δημόσιο τρόπο. Γι' αυτό και μας είναι πέρα για πέρα εκθρική η συγκεκριμένη λογική.

**Ή ΟΙ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ
Ή ΕΜΕΙΣ
ΔΕΝ ΓΑΜΙΕΤΑΙ
ΚΑΙ Η ΠΑΤΡΙΣ**

αντίθεση ★ ενάντια στην τάξη

**ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟ ΕΧΟΥΝ
ΟΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΝΟΙ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ**

αντίθεση ★ ενάντια στην τάξη

συνέλευση ενάντια στην ειρήνη, προπαγανδιστική αβίσα δυσφήμισης των επαγγελματιών του νέου милитарισμού
καλλήθηκε σε 4000 αντίτυπα στο κέντρο και σε γειτονιές της αθήνας τον φεβρουάριο του 2005

ΗΤΑΝΕ ΠΟΥ ΗΤΑΝΕ ΜΑΛΑΚΕΣ ΜΙΑ ΖΩΗ ΤΩΡΑ ΠΗΓΑΝ ΚΙ ΕΓΙΝΑΝ ΜΑΛΑΚΕΣ ΜΕ ΣΤΟΛΗ

Μπαρβόι, σκκιουριτάδες, δημοκόμματα, επαγγελματίες οπλίτες.
Δεν είναι μόνο που οι διάφορες κτες μαρφές της εκμιασής βίας
ξερατρίζονται από παντού.

Δεν είναι μόνο που κάθε μαρφή (ιδιωτικός) σερφέροντας (από
το μικροκλίμα του μαγαζιού μέχρι το μακροκλίμα του κρά-
τους) αποκτά το δικό της ιδιόμορφο εστιαίο προσιτά.

Είναι παρ'ότι που η ετοίμη βία έγινε επαγγελμα και οι σκκιου-
ριτάδες, οι μαρβόι, οι κάθε είδους κοσμένοι φύλακες της ι-
διοκτησίας έγιναν κανονικότητα και θετική διάξοδος από την
ακατομία.

Ετα σίγουρα όλα αυτά τα κιατά ιδιωτικά σκολιά παριστά-
ναν πως είναι κάτι διαφορετικό από τον κλασικό ανθρωπο-
πόλεμο.

Αλλά τόσο σίγουρα όμως, κι ότι πρώτα έπρεπε, θα κουνή-
σαν λάβηλα τον κόσμο και θα κουνήθουν κι τα μέρη των
συντηρητών τους.

Και εναντίον μας.

Εναντίον σου.

συνέλευση ενάντια στην ειρήνη 2/05

συνέλευση ενάντια στην ειρήνη, προπαγανδιστική αφίσα ενάντια στον επεκτατισμό του ελληνικού κράτους μετά τη διαδήλωση της 19ης μάρτη, κολλήθηκε σε 1500 αντίτυπα στο κέντρο και σε γειτονιές της αθήνας στα τέλη μάρτη του 2005

Δεν υπάρχει η ώρα της αλήθειας.
Η αλήθεια διατηρεί την αξία της
σε όλες τις ώρες
και σε όλες τις εποχές.
Πρέπει να λέγεται πάντοτε,
προπάντων όταν δημιουργείται
σκοτήμα η εντύπωση
ότι είναι συμφέρον να καλυφθεί.

Η ΕΝΟΤΗΤΑ μας είναι η ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ
ΕΡΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ και ΕΙΝΑΙ

Ελληνικός στρατός στη Βαγιά, στο Κορσβό... και στο Αφγανιστάν, για να αντισταθεί σκόρπο καλύτερο ο "Ελληνικός ρόλος στο βοσκάνια" > συνένοχοι φθιτορ επί αυτού, κι συν' αυτών...
"Έξω ο Μπους απ' το Ιράκ" > απαντομε: ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΠΕΚΤΑΤΙΣΜΟΣ - Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ > διαδήλωση από την συνέλευση ενάντια στην ειρήνη - 19/3/05

συνέλευση ενάντια στην ειρήνη, τετρασέλιδο με τις πολιτικές αρχές, τα περιεχόμενα και τη δομή της συνέλευσης κυκλοφόρησε σε 800 αντίτυπα στην αθήνα τον οκτώβριο του 2004

συνέλευση ενάντια στην ειρήνη

(512 μέρες μετά)...

διαδήλωση από την "συνέλευση ενάντια στην ειρήνη" στο κέντρο της αθήνας στις 13 μάρτη του 2004.

512 μέρες πριν...

Η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη δημιουργήθηκε τον Μάρτιο του 2003, καθώς ξεκινούσε ο πόλεμος στο Ιράκ. Εν μέσω μιας πολεμικής συνθήκης που γινόταν φανερό ότι έχει παγκόσμιες διαστάσεις και απρόβλεπτη εξέλιξη, κρίναμε απαραίτητη τη συγκρότηση μιας συλλογικής δομής που θα παίρνει ξεκάθαρη θέση, με το λόγο και τη δράση της, μέσα στο θολό τοπίο των εύκολων απαντήσεων, του ανέξοδου ανταμερικανισμού και της "ουδετερότητας" των ελληνικών αφεντικών απέναντι σε έναν πόλεμο που υποτίθεται ότι αφορά κάποιους άλλους, κάπου μακριά. Εκείνη την περίοδο συζητήσαμε, μιλήσαμε και δράσαμε συλλογικά, προσπαθώντας να αναδείξουμε οφενός τη συμμετοχή των ελληνικών αφεντικών στο μέτωπο της Μέσης Ανατολής, αφεντέρου πως ο πόλεμος εκεί αποτελεί μέρος του ταξικού πολέμου που διεξάγεται παντού, σε αλόκληρη την υφήλιο. Μέσα στο 2004 η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη εξακολούθησε να έχει μια σταθερή παρουσία στην αθήνα, με βάση συζητήσεις που έγιναν στο εσωτερικό της για τα μέτωπα του ταξικού πολέμου στην Ελλάδα: για την ελληνική επέκταση στα Βαλκάνια και τις διευθετήσεις των αφεντικών από τις δυο μεριές του Αιγαίου, για την αναδιάρθρωση του στρατού και την στρατιωτικοποίηση της εργασίας, για την εθνική ενότητα ενόψει της "μεγάλης ιδέας" των αλυσιπποικών αγώνων.

Μετά από ενάμιση χρόνο λειτουργίας της συνέλευσης, και παρά τις όποιες αδυναμίες υπάρχουν, κρίνουμε ότι έχει κατακτηθεί μεταξύ μας ένα κοινό πεδίο συνεννόησης, μια συλλογική οπτική πάνω στα θέματα με τα οποία ασχολούμαστε. Παρακάτω θα διατυπώσουμε συνοπτικά τα βασικά σημεία αυτής της οπτικής.

Βασικές αντιλήψεις στην συνέλευση ενάντια στην ειρήνη

Ο ενδοκαπιταλιστικός ανταγωνισμός υπάρχει και συνεχίζεται. Οι κρατικές οντότητες είναι σχετικά αυτοτελείς ενσωκλωστές των συμφερόντων που αντιστοιχούν σε διακριτές ομάδες αφεντικών. Οι μεταξύ τους σχέσεις προσδιορίζονται απ' αυτό το γεγονός και δεν μπορεί παρά να είναι ανταγωνιστικές. Τα τελευταία γεγονότα (11η Σεπτεμβρίου, Αφγανιστάν, Ιράκ) μας οδηγούν να πιστέψουμε ότι αυτές οι ανταγωνιστικές σχέσεις αξύνονται στο πλαίσιο της μοιρασιάς του μεταψυχροπολεμικού κόσμου απ' το αφεντικό και διαφορετικά μπλοκ συμφερόντων συγκρούονται μεταξύ τους. Το που θα φτάσει αυτή η σύγκρουση, ποιες μορφές θα πάρει, μας είναι άγνωστο. Εύχρηστες αλλαγές όμως συμβαίνουν διαρκώς και σε πολλά επίπεδα: εργασία, στρατός, δημόσια τάξη, πολιτισμός, κατανάλωση κτλ.

Το ελληνικό κράτος δεν είναι περισσότερο ή λιγότερο "εξαρτημένο" απ' ότι οποιοδήποτε άλλο. Ζυγίζα τις δυνατότητες του και σχεδιάζει την στρατηγική του, ανάλογα με τα συμφέροντά του και όσο του επιτρέπουν οι συσχετισμοί, όπως κάνουν όλα τα καθώς πρέπει κράτη. Η σταθερή - οικονομική και στρατιωτική - ελληνική παρουσία στα Βαλκάνια τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια επιβεβαιώνει, κατά τη γνώμη μας, πως το ελληνικό κράτος όχι μόνο έχει την πρόθεση, αλλά βρίσκει και τους τρόπους να επεκτείνεται εκτός των συνόρων ιαχυροποιώντας τη θέση του στην πλανητική σκακιέρα.

Ο εχθρός μας είναι εδώ. Με βάση και τα παραπάνω, η δράση και η σκέψη μας ως αυτόνομα πολιτικά υποκείμενα, δεν μπορεί παρά να κατευθύνεται ενάντια στα συμφέροντα των ντόπιων αφεντικών, που καθορίζουν τη ζωή μας και εκμεταλλεύονται την εργασία μας. Θεωρούμε λοιπόν προτεραιότητα την εναντίωση στα σχέδια των δικών μας αφεντικών, την εναντίωση στην ταξική ειρήνη της μισθωτής σκλαβιάς, της οικογένειας, της κατανάλωσης, της ανάπτυξης, της επέκτασης του ελληνικού κράτους. Είναι με αυτή την έννοια που είμαστε συνθέλληνες εκτός από αντισυνταγματικές, αντικαπιταλιστές ή ότι άλλο.

Πολιτικές αρχές της συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη

Όπως φαίνεται από την μέχρι τώρα δράση μας, επιλέγουμε την αυτονομία στο λόγο και τη δράση μας, θέτοντας το όριο τους στο σημείο που φτάνουν οι συλλογικές δυνατότητές μας, χωρίς ενδιδέμετους. Είμαστε εχθρικοί απέναντι σε κάθε είδους δομή ή θεσμό διαμεσολάβησης, στα μίντια ή στα κόμματα.

Εξάλλου, η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη στέκεται εχθρικά απέναντι στις ιδεολογικές ταυτότητες και συμφωνίες. Ο κοινός τόπος των μελών της είναι οι αρχές και οι απόψεις που έχουν κατακτηθεί συλλογικά, μέσα από την κοινή δράση και τις συζητήσεις τους. Είναι λοιπόν επόμενο να αρνούμαστε τη λογική της "ουράς", όπως αρνούμαστε και τη συνεργασία ή την συνύπαρξη υπό τη σκέπη οποιασδήποτε ιδεολογικής ομπρέλας απ' αυτές που έχουν το δειλεστικό προσόν να σου δίνουν όλες τις απαντήσεις δίχως να χρειάζεται καν να ψάξεις γι' αυτές.

Συνεπώς, η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη δεν διαθέτει κάποιου είδους πολιτική πλατφόρμα, που "να απαντά σε όλα". Θα λέγαμε ότι πρόκειται περισσότερο για μία συνέλευση θεματική: επιλέγουμε ένα ή περισσότερα θέματα για να ερευνησουμε, να συζητήσουμε και να δράσουμε γι' αυτά. Αυτή η επιμονή στην επιμέρους συζήτηση του κάθε θέματος είναι και ο λόγος που η συνέλευση δε θεωρεί καθήκον της να παίρνει θέση απέναντι σε κάθε θέμα της επικαιρότητας που προκύπτει (χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν ασχολείται αν και όταν κρίνει ότι είναι κατάλληλη η συγκυρία).

Τέλος, πρέπει να πούμε πως η λεγόμενη "καθορή θεωρία", η "θεωρία" δηλαδή που δεν ενδιαφέρεται να δοκιμαστεί

Η πρώτη διαδήλωση της συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη, 5 Ιούνη 2003, καλλήθηκε σε 8.000 ανάμεσα στο κέντρο και στις γειτονίες της αθήνας

η πρώτη αφίσα της συνέλευσης, καλλήθηκε σε 4.000 αντίτυπα από τον Δεκέμβριο μέχρι και τον Ιούνιο, παράλληλα με τις αφίσες που ακολουθούν

καλλήθηκε σε γειτονιές και στο κέντρο της αθήνας τον Ιανουάριο του 2004

στην πράξη, βρίσκεται πολύ μακριά από το ενδιαφέροντά μας ή, για να το πούμε καλύτερα, προσέχουμε και προσπαθούμε σκληρά να είμαστε ανίκανοι για τέτοιο πράγμα. Εξίσου όμως ξένη μας είναι και η-δράση-η-ο-δράση και η τυφλή σονοκλαστική απόκριση στην "επικαιρότητα". Πράγματι, η γνώμη μας είναι πως, αν η σκέψη έχει μια χρησιμότητα σήμερα, αυτή είναι η αποφυγή τέτοιων θλιβερών καταστάσεων.

Υπ' αυτό το πρίσμα, η θεματολογία που θα περιγραφεί παρακάτω, δε θα προσεγγιστεί μέσω αλληπάλληλων αφισο-κολλησεων όπου θα ξαναλέμε αυτό που - τάχα... - ξέρουμε γιστί "κάτι πρέπει να κάνουμε", όπως και δεν θα προσεγγιστεί μέσω στελείωτων σκέψεων και συζητήσεων. Περισσότερο έχουμε στο μυαλό μας μια προσπάθεια συνδυασμού σκέψεων και πράξεων ανάλογα πάντοτε με τις ικανότητες, τα ενδιαφέροντα και την ιδιοσυγκροσία του καθενός από εμάς.

Δομή της συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη

Η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη είναι μια διαδικασία ανακτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται να σκεφτεί και να δράσει σχετικά με τη θεματολογία της και σύμφωνα με τις αρχές της. Ο καθένας και η καθένα από αυτούς που συμμετέχουν, αναλαμβάνουν την ευθύνη της σταθερής συμμετοχής τους στη συνέλευση και μια δέσμευση απέναντι στους υπόλοιπους συντρόφους και συντρόφισσες.

Είμαστε μια συνέλευση ατόμων και ομάδων. Οι πολιτικές ομάδες που συμμετέχουν δικαιούνται, εφόσον το επιθυμούν, να συζητάνε για τα θέματα της συνέλευσης, να κάνουν προτάσεις και να εκφέρουν συλλογικές γνώμες. Από την άλλη, η συνέλευση δε δεσμεύει τα άτομα και τις ομάδες ως προς τη δράση και τις επιλογές τους εκτός συνέλευσης.

Επιδιώκουμε τις συμφωνίες και παίρνουμε τις αποφάσεις μας μέσω διαδοχικών συμφωνιών και προσεγγίσεων. Η ομοφωνία όμως δεν είναι απαραίτητη για να παίρνουμε αποφάσεις. Αντιθέτως προσπαθούμε να βλέπουμε τις διαφωνίες ως φορείς πλούτου και πολυμορφίας. Γι' αυτό η συνέλευση αποδέχεται και προωθεί τη λειτουργία πρωτοβουλιών στο εσωτερικό της, με τους εξής τρόπους: καταρχήν ως τρόπο διαχείρισης των διαφωνιών, με την έννοια ότι αν κάποια μέλη της συνέλευσης διαφωνούν με τις σκέψεις της ή τις πράξεις της, μπορούν να διατυπώσουν ή να πράξουν τις δικές τους, χρησιμοποιώντας μια υπογραφή του τύπου "πρωτοβουλία από τη συνέλευση ενάντια στην ειρήνη", εφόσον φυσικό τανθεί προηγούμενα το ζήτημα στη συνέλευση. Κατά δεύτερο ως απόκριση σε ανάγκες ευελιξίας στις οποίες δεν μπορεί να ανταποκριθεί μια συνέλευση δεκάδων ανθρώπων.

Κατευθύνσεις της συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη

Όπως θα φάνηκε κι από τα παραπάνω, η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη, από τη σύστασή της, διαμόρφωσε τη βασική της θεματολογία γύρω από την άξυνση του ενδοκαπιταλιστικού ανταγωνισμού, με έμφαση στο έργο και τις ημέρες του ελληνικού κράτους και της ελληνικής κοινωνίας. Η θεματολογία της συνεχίζει να κινείται σ' αυτή την κατεύθυνση. Πιο συγκεκριμένα, έχουμε την πρόθεση να κινηθούμε προς την εκφορά άποψης και τη δράση σχετικά με τη δραστηριότητα του ελληνικού κράτους και τις σχέσεις του με τα γειτονικά κράτη, τόσο στα Βαλκάνια όσο και στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Όπως είναι γνωστό, το ελληνικό κράτος διατηρεί αυτή τη στιγμή στρατό σε πολλά σημεία εκτός των συνόρων του, ενώ εξάλλου ολόκληρη η περιοχή των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής κάθε άλλο παρά από σταθερότητα χαρακτηρίζεται. Για να λέμε το πράγμα με τ' όνομά τους, η περιοχή είναι από τα βασικά πεδία δραστηριοποίησης του αγγλοαμερικανικού άξονα και τριβής μεταξύ των αφεντικών, οπότε, κατά τη γνώμη μας, οι σχετικές ευκαιρίες δε θα λείψουν. Δυστυχώς.

Ταυτόχρονα βέβαια, μας φαίνεται πως είναι ανόητο να θέτουμε κανείς στο στόχο του τον επεκτατισμό του ελληνικού κράτους δίχως να ενδιαφέρεται για τις εξελίξεις στο εσωτερικό αυτού του κράτους. Μπορούμε να πούμε πως έχουμε μια διαμορφώσει μια αντίληψη σύμφωνα με την οποία οι εξελίξεις στο εσωτερικό και το εξωτερικό της χώρας, οι λεγόμενες "κοινωνικές" εξελίξεις και αυτές της "εξωτερικής πολιτικής", συνδιαλέγονται για να καθορίσουν τις γραμμές πλεύσης που ακολουθεί το ελληνικό κράτος καθώς εμπλέκεται στον διεθνή διοικητικό ανταγωνισμό. Κατ' αυτό τον τρόπο θεωρούμε ότι ζητήματα όπως το ιδεολόγημα της "ασφάλειας" και η εσωτερική του ζύμωση, η στρατιωτικοποίηση της εργασίας και της κατανάλωσης, ακόμη και ο ρατσισμός των "από κάτω", βρίσκονται απολύτως εντός της θεματολογίας μας.

Και μια - ακρείαστη - διευκρίνιση

Ίσως και να μην είναι απαραίτητο, πάντως, προτού τελειώσουμε θα θέλαμε να διευκρινίσουμε ότι όσα προηγήθηκαν καθόλου δεν αποστέλλουν αδιαπραγμάτευτα δόγματα. Αναθέτως, είναι στις προθέσεις μας να συζητούνται και να αλλάζουν ανάλογα με τις επιλογές μας και τις εξελίξεις. Τίποτα πιο λογικό άλλωστε: η ιστορία κάθε άλλο παρά τελείωσε.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2004

Το ερώτημα που τίθεται είναι αν η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη, από τη σύστασή της, διαμόρφωσε τη βασική της θεματολογία γύρω από την άξυνση του ενδοκαπιταλιστικού ανταγωνισμού, με έμφαση στο έργο και τις ημέρες του ελληνικού κράτους και της ελληνικής κοινωνίας. Η θεματολογία της συνεχίζει να κινείται σ' αυτή την κατεύθυνση. Πιο συγκεκριμένα, έχουμε την πρόθεση να κινηθούμε προς την εκφορά άποψης και τη δράση σχετικά με τη δραστηριότητα του ελληνικού κράτους και τις σχέσεις του με τα γειτονικά κράτη, τόσο στα Βαλκάνια όσο και στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Όπως είναι γνωστό, το ελληνικό κράτος διατηρεί αυτή τη στιγμή στρατό σε πολλά σημεία εκτός των συνόρων του, ενώ εξάλλου ολόκληρη η περιοχή των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής κάθε άλλο παρά από σταθερότητα χαρακτηρίζεται. Για να λέμε το πράγμα με τ' όνομά τους, η περιοχή είναι από τα βασικά πεδία δραστηριοποίησης του αγγλοαμερικανικού άξονα και τριβής μεταξύ των αφεντικών, οπότε, κατά τη γνώμη μας, οι σχετικές ευκαιρίες δε θα λείψουν. Δυστυχώς.

Ταυτόχρονα βέβαια, μας φαίνεται πως είναι ανόητο να θέτουμε κανείς στο στόχο του τον επεκτατισμό του ελληνικού κράτους δίχως να ενδιαφέρεται για τις εξελίξεις στο εσωτερικό αυτού του κράτους. Μπορούμε να πούμε πως έχουμε μια διαμορφώσει μια αντίληψη σύμφωνα με την οποία οι εξελίξεις στο εσωτερικό και το εξωτερικό της χώρας, οι λεγόμενες "κοινωνικές" εξελίξεις και αυτές της "εξωτερικής πολιτικής", συνδιαλέγονται για να καθορίσουν τις γραμμές πλεύσης που ακολουθεί το ελληνικό κράτος καθώς εμπλέκεται στον διεθνή διοικητικό ανταγωνισμό. Κατ' αυτό τον τρόπο θεωρούμε ότι ζητήματα όπως το ιδεολόγημα της "ασφάλειας" και η εσωτερική του ζύμωση, η στρατιωτικοποίηση της εργασίας και της κατανάλωσης, ακόμη και ο ρατσισμός των "από κάτω", βρίσκονται απολύτως εντός της θεματολογίας μας.

Αυτή η αντίληψη που καταγράφει τα παραπάνω, μας φαίνεται πως είναι ανόητο να θέτουμε κανείς στο στόχο του τον επεκτατισμό του ελληνικού κράτους δίχως να ενδιαφέρεται για τις εξελίξεις στο εσωτερικό αυτού του κράτους. Μπορούμε να πούμε πως έχουμε μια διαμορφώσει μια αντίληψη σύμφωνα με την οποία οι εξελίξεις στο εσωτερικό και το εξωτερικό της χώρας, οι λεγόμενες "κοινωνικές" εξελίξεις και αυτές της "εξωτερικής πολιτικής", συνδιαλέγονται για να καθορίσουν τις γραμμές πλεύσης που ακολουθεί το ελληνικό κράτος καθώς εμπλέκεται στον διεθνή διοικητικό ανταγωνισμό. Κατ' αυτό τον τρόπο θεωρούμε ότι ζητήματα όπως το ιδεολόγημα της "ασφάλειας" και η εσωτερική του ζύμωση, η στρατιωτικοποίηση της εργασίας και της κατανάλωσης, ακόμη και ο ρατσισμός των "από κάτω", βρίσκονται απολύτως εντός της θεματολογίας μας.

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Οργανισμός από το κέντρο της συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη, που συγκλήθηκε τον Οκτώβριο του 2004 και τον Ιούνιο του 2004, με την πρόθεση να συζητούνται και να αλλάζουν ανάλογα με τις επιλογές μας και τις εξελίξεις.

καλλήθηκε σε γειτονικές και στο κέντρο της αθήνας τον μήνα του 2004

καλλήθηκε τον απρίλιο του 2004 ενόψει του δημοψηφίσματος στην κίπρο για το σχέδιο Ανάν

καλλήθηκε σε γειτονικές και στο κέντρο της αθήνας τον Ιούνιο του 2004

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟ

Θυμάστε τον αλθανό εγκληματία; Τον εισβολέα της ήσυχης καθημερινότητας, τον πρωταγωνιστή των δελτίων ειδήσεων; Δεν εξαφανίστηκε, αλλά σίγουρα ξεθώριασε. Η μητρόπολη έχει πλέον να αντιμετωπίσει και πιο αναβαθμισμένους φόβους. Η απειλή της εγκληματικότητας, βουτηγμένη όπως ήταν μέσα στην ανάγκη των αφεντικών για φθηνή και υποτιμημένη εργασία, είχε ένα πρόσωπο. Ο ρατσισμός που έθρεψε την απειλητική φιγούρα του μετανάστη-εργάτη είχε ένα στόχο. Και όσο πιο συγκεκριμένος φαινόταν (και ήταν) ο στόχος, τόσο πιο παλλές διεξόδοις είχε ο φόβος για τον κάθε "τρομοκρατημένο" ιδιοκτήτη. Ας το πούμε μ' έναν άλλο τρόπο: μαζί με τον αλθανό εγκληματία, τον μετανάστη εργάτη, πρωταγωνιστούσε επίσης ο φιλήσυκος πολίτης, ο Έλληνας ιδιοκτήτης. Ο φιλήσυκος πολίτης έφερε στο προσκήνιο το αίτημα της ασφάλειας, και πολλές φορές ανέλαβε ο ίδιος την προστασία της ιδιοκτησίας του. Ο φιλήσυκος πολίτης έσπρωχνε το νόμο να κάνει το καθήκον του, και πολλές φορές έπαιρνε το νόμο στα χέρια του. Η απαίτηση του φιλήσυκου πολίτη για ασφάλεια αναγέννησε τη δημόσια τάξη. Έφερε αστυνομικούς στις γειτονιές, σώματα δίωξης λαθρομεταναστών στις πλατείες, ειδικούς φρουρούς στις τράπεζες, συνοριοφύλακες. Τα αφεντικά επένδυσαν σ' αυτό το δίδυμο, στον Έλληνα ιδιοκτήτη και τον ξένο εισβολέα, έκαναν τους λογαριασμούς τους πάνω στον ρατσισμό και το φόβο, έπαιζαν και κέρδιζαν.

Γνωρίζετε τον ισλαμιστή τρομοκράτη; Σίγουρα όχι. Κανείς δεν τον γνωρίζει, αν και είναι επίσης εισβολέας και πρωταγωνιστής. Η απειλή της τρομοκρατίας δεν έχει πρόσωπο, μόνο τα συμβολικά χαρακτηριστικά μιας ορατικής φιγούρας και τα καταστροφικά της αποτελέσματα. Δεν είναι εδώ μόνο η ιδιοκτησία που απειλείται, είναι η ίδια η ύπαρξη του "δυτικού τρόπου ζωής". Μετά τις 11 Σεπτεμβρίου ένα νέο τοπίο περιβάλλει τους πρωτοκοσμικούς φόβους, η ασφάλεια γίνεται ανάγκη ζωτική, καθολική και αδιαπραγμάτευτη. Πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία λοιπόν, και όχι μόνο στα θυνά του Αφγανιστάν, αλλά επίσης - και κυρίως - μέσα στις μητροπόλεις. Είναι αυτός ο πόλεμος που έχει μεταφερθεί και στην Αθήνα.

Φαίνεται πως παρά τη σημαντική συνεισφορά τους, οι φιλήσυκοι πολίτες μένουν στο περιθώριο αυτού του νέου τοπίου. Ακόμα και η αναγεννημένη δημόσια τάξη μοιάζει αδύναμη, ανεπαρκής. Που να αναζητήσουμε το άλλο μισό του καλαμιστή τρομοκράτη; Ποιά κοινωνική μονάδα θα συμπληρώσει το δίπολο;

Για σκεφτείτε λίγο: ο Έλληνας ιδιοκτήτης; ο αγανακτισμένος αγρότης; ο μπάτσος της γειτονιάς; ο δήμαρχος της μηδενικής ανοχής; Μάταιος κόπος. Τα αφεντικά όμως έχουν δώσει την απάντηση πριν

η προκήρυξη της διαδήλωσης που κάλεσε η "συνέλευση ενάντια στην ειρήνη" στις 25 μόλις και μοιράστηκε σε 6.000 αντίτυπα στο κέντρο της αθήνας

απο εμάς. Ο στρατιώτης. Κι έτσι, μέσα από το αναβαθμισμένο αίτημα για ασφάλεια, μέσα από τον υστερικό φόβο της τρομοκρατίας, ξεπηδά ο μιλιταρισμός. Ο στρατιώτης γίνεται λειτουργικό κομμάτι της κοινωνικής ζωής, εγγυητής της προστασίας, μοναδικός κάτοχος των απαραίτητων "προσόντων". Πάνω σ' αυτό το νέο δίδυμο, στον πρωτοκοσμικό στρατιώτη και τον ισλαμιστή τρομοκράτη, παίζονται τα νέα παιχνίδια του κεφάλαιου, όχι μόνο στην Ελλάδα πια, αλλά σε ολόκληρη την υφήλιο. Η μιλιταριστική ιδεολογία και οι φορείς της όχι μόνο απενοχοποιούνται απ' όσα θα είχε να τους προσάψει μια κοινωνία σε καιρό ειρήνης, αλλά αντίθετα, μπαίνουν στην "πρώτη γραμμή". Όπως γίνεται σε καιρό πολέμου. Πρόκειται για σύμπτωση;

Πόσο απέχει η Αθήνα από το Τελ Αβίβ; Το Παρίσι; Τη Ρώμη; Τη Μαδρίτη; Μεσολαμβάν κάποιες εκατοντάδες χιλιόμετρα! αλλά και μερικές χιλιάδες στρατιωτών που εκμηδενίζουν τις χιλιομετρικές αποστάσεις. Στο Τελ Αβίβ ο στρατός παρκάρι τα θωρακισμένα του έξω από τις καφετέριες. Στο Παρίσι οι στρατιώτες λύνουν τα όπλα τους μπροστά στα αδιάφορα βλέμματα των επιβατών του μετρό. Στη Μαδρίτη ο στρατός στους δρόμους είναι το καταπραυντικό για τις οδυνηρές μνήμες της 11ης Μάρτη. Στην Αθήνα η "ασφάλεια των ολυμπιακών αγώνων" μεταφράζεται σε πυραύλους εδάφους - αέρος, νέα οπλικά συστήματα και Ο.Υ.Κάδες αντί για τροχονόμους...

Η οχυρωμένη πόλη των ολυμπιακών αγώνων είναι ένα στιγμιότυπο της μιλιταριστικής ψύκωσης που έχει καταλάβει όλες τις δυτικές μητροπόλεις. Οι ένοπλες φρουρές στους δρόμους και τις πλατείες, στα λιμάνια και τους σταθμούς, οι αεροπορικές και θαλάσσιες περιπολίες, είναι τα ορατά σημεία αυτής της νέας, πολεμικής διαχείρισης που είναι για τ' αφεντικά απαραίτητη. Οχυρωμένες πόλεις, στρατιωτικοποιημένη καθημερινότητα, σπερίοπιστη ταξική ειρήνη: αυτές είναι οι απαιτήσεις του νέου δόγματος της ασφάλειας. Στην Αθήνα, στο Παρίσι, στη Ρώμη, στη Μαδρίτη, οι πρωτοκοσμικοί υπήκοοι προσπερνούν' αδιάφοροι, σμήκανοι, ακόμα και ενοχλημένοι από την έφοδο του στρατού στα εδάφη της καθημερινής ζωής. Πάντα όμως φοβισμένοι και πρόθυμοι να δικαιολογούν - αντί να εξηγούν.

η παρουσία του στρατού στους δρόμους
κάποτε θα λεγόταν πραξικόπημα
σήμερα λέγεται ομαλότητα
ο πόλεμος των αφεντικών πραχωράει

συνέλευση ενάντια στην ειρήνη, εκδήλωση ενάντια στον νέο милитарισμό
κολλήθηκε σε 4000 αντίτυπα στο κέντρο και σε γειτονιές της αθήνας τον νοέμβριο του 2004

ο νέος милитарισμός

Όταν ο στρατός αναδιαρθρώνεται
εμπλέκεται το στρατιωτικό με το κοινωνικό.
Η ιδεολογία της ασφάλειας
"απογειώνεται" και πέφτει κάθε πρόσκλημα.

Τότε, (και) μ' αυτά τα δεδομένα,
επικρατεί μια συνολική ανακασκευή
της κοινωνικής ζωής.
Λυτά γίνονται στη βάση συνολικότερων
επιδιώξεων των αφεντικών.
Η ουδετερότητα και η πολυτέλεια του να
είσαι "άμαχος" είναι ανούσια και α-νόπη.
Ο φόβος και η αίσθηση αδυναμίας
διαμορφώνουν ήδη κοινωνικές
συμπεριφορές.

Τότε γίνεται όλο και πιο επτακτική,
όλο και πιο αναγκαία η διαμόρφωση
ενός συνεκτικού εσωτερικού εχθρού

Τρίτη 30/11 - 7.00 μμ
εκδήλωση-συζήτηση
Πολυτεχνείο, κτ. Ικίνη

συνέλευση ενάντια
★ στην ειρήνη

Όταν ο στρατός αναδιαρθρώνεται εμπλέκεται το στρατιωτικό με το κοινωνικό. Η ιδεολογία της ασφάλειας "απογειώνεται" και πέφτει κάθε πρόσχημα.

Τότε, (και) μ' αυτά τα δεδομένα, επικερφείται μια συνολική ανακατασκευή της κοινωνικής ζωής αυτά γίνονται στη βάση συνολικότερων επιδιώξεων των αφεντικών

η ουδετερότητα και η πολυτέλεια του να είσαι "αμαχος" είναι ανούσια και α-νόητη

ο φόβος και η αίσθηση αδυναμίας διαμορφώνουν ήδη κοινωνικές συμπεριφορές.

Τότε γίνεται όλο και πιο επιτακτική, όλο και πιο αναγκαία η διαμόρφωση ενός συνεκτικού εσωτερικού εκθρού.

Εισηγήσεις από την εκδήλωση-συζήτηση "ο νέος милитаризм"

Εισαγωγή

Θα μπορούσε κανείς να ορίσει το милитарισμό; Μας φαίνεται δύσκολο. Παρόλ' αυτά, στα παρακάτω θα μιλήσουμε για το милитарισμό, κι αν απαιτείται ορισμός, ας πούμε ότι θα μιλήσουμε για το σύνολο των ιδεολογιών, των πρακτικών, των θεσμών και των κοινωνικών συμπεριφορών που επενδύουν και οργανώνουν την καπιταλιστική βία και την καπιταλιστική καταστροφή.

Γενικά, πολύ γενικό θα πει κανείς, και θα 'χει απόλυτο δίκιο: με τον ορισμό μας, ο στρατός είναι милитарισμός και το ίδιο είναι και το viagra: οι μπάτσοι είναι милитарισμός και το ίδιο είναι και τα γυμναστήρια. Όμως, αυτό είναι και το θέμα σήμερα: Υποστηρίζουμε ότι οι μεταβολές που βλέπουμε στην Ελλάδα και παγκοσμίως τα τελευταία χρόνια δεν αφήνουν την πολυτέλεια της Εκθάβρης οριοθέτησης των κοινωνικών πρακτικών σε "милитарιστικές" και μη. Υποστηρίζουμε ότι τα "φαινόμενα της ασφάλειας" που πολλοί έχουν εισηγνηθεί και αναλύσει, είναι σήμερα δυνατόν να ενοηθούν σε μια εμπλοκή, ή καλύτερα σαν η άσπρωση του милитарισμού και των θεσμών του με ένα άλλο, παλαι ποτέ διακριτό, πεδίο, που παλιότερα χαρακτηριζόταν "πολιτικό" (ενοώντας εδώ τους "άμαχους"). Υποστηρίζουμε τέλος πως καθώς το "στρατιωτικό" και το "πολιτικό" εμπλέκονται άλο και πιο αζεδιάλυτα στις σύγχρονες καπιταλιστικές κοινωνίες, ο χώρος που παραμένει για "άμαχους" και "ουδέτερους" συρρικνώνεται μέχρι εξάντλησης.

Στα παρακάτω, αφού παρουσιάσουμε ορισμένες από τις εμπειρικές εκφάνσεις αυτής της εμπλοκής, αυτού του νέου милитарισμού, εκφράζουμε μια γνώμη για το αίτια και τις κατευθύνσεις του, εντοπίζουμε τα σημερινά ιδεολογικά του στρίγγματα και καταλήγουμε ότι η νέα κατάσταση αφορά όλες τις εκφάνσεις του κοινωνικού, άρα σημαίνει και νέες απαιτήσεις για τα κάθε είδους αντισυμβατικά, αντιεξουσιαστικά κλπ υποκείμενα.

Πράγματι, πρέπει να τονίσουμε ότι ο σκοπός αυτής της εκδήλωσης δεν είναι μόνο η διατύπωση και η συζήτηση απόψεων αλλά και η διαμόρφωση μιας συλλογικής και αυτοοργανωμένης αντίθεσης σε αυτό που αποκαλούμε "νέο милитарισμό". Αφού κρίνουμε ότι ο милитарισμός δεν είναι πλέον εγκλωβισμένος στα στρατόπεδα, αλλά αρθρώνεται ολοένα και πιο έντονα στην κοινωνική ζωή, δεν μπορεί παρά να κρίνουμε πως οι αντισυμβατικές αρήσεις πρέπει να αποκτήσουν νέα περιεχόμενα: τόσο στο λόγο όσο και στη δράση.

Αθήνα, 30 Νοεμβρίου 2004

Παρασκευή, 12 Μαΐου 2000.

Εργαζόμενοι, αγροεργάτες ανεβαίνουν με πλαστικές σφαίρες, κατά Παλαιστών διαδηλωτών, ενώ κομμάτια γραφίδων φωτογραφίες, κατά τη διάρκεια παρασών στη Βηθλζέμ στο νότιο τμήμα της Διπλής Όχτης.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ: Τα συμπτώματα της εμπλοκής

1. Οι μισθοφόροι

Το Ελληνικό κράτος, ακολουθώντας τις εξελίξεις που λαμβάνουν χώρα σ' όλα τα κράτη της ανεπτυγμένης καπιταλιστικά δύσας κι έχουν να κάνουν με τη δομή του στρατού¹, αρχίζει από τα μέσα της δεκαετίας του '90 να εξαγγέλει τη σταδιακή μετατροπή του κληρωτού σε επαγγελματικό στρατό. Το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο δε θα μπορούσε ούτε να εκπαιδευτεί ούτε και να ανταπεξέλθει με επιτυχία, αφενός στις νέες συνθήκες πολέμου που πολύ σπάνια από τις παλιές συγκρούσεις μαζικών στρατών, αφετέρου στις ιδιαίτερα ελκυστικές προοπτικές που ανοίγονταν την προηγούμενη δεκαετία με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ, με τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, με το αμειψόλοιο άνοιγμα των συνόρων Ελλάδας-Αλβανίας.

Σ' αυτό το πλαίσιο, ο παλαιού τύπου μαζικός-δυσκίνητος κληρωτός στρατός δείχνει να χάνει το ρόλο του, καθώς τα χαρακτηριστικά που μπορούν να απαντήσουν στις προκλήσεις της εποχής είναι αυτά της ευελιξίας, της εσωτερικευμένης πειθαρχίας και του επαγγελματισμού. Το πιο χαρακτηριστικό ίσως παράδειγμα που καταδεικνύει την έλλειψη των στοιχείων αυτών στον παλαιό τύπου στρατό είναι η περίπτωση της Ελληνικής ΔΥναμης Κοσόβου που το 2001 αποσπεύμενη από 1500 άνδρες, στρατοπέδευσε στο Κόσοβο, επίσημως ως τμήμα του ειρηνευτικού στρατού, στην πραγματικότητα όμως για να αποκομίσει σφέλη και να προστατεύσει το ελληνικό κεφάλαιο στην περιοχή. Όταν λοιπόν έγινε γνωστή η ιστορία με το απειμλούσιμο ουράνιο, όλο το σώμα κινήθηκε γρήγορα και

ουράνιο για να μπορούσε να γυρίσει στην πατρίδα!

Μ' αυτά τα δεδομένα, πραγματοποιούνται οι πρώτες απόπειρες -μέσω τηλεοπτικών διαφημίσεων, καταχωρήσεων στον τύπο, γιγαντοαφισών κλπ- για τη δημιουργία επαγγελματικού στρατού, που όμως αποτυγχάνουν παταγωδώς, καθώς από τις προκηχθισές θέσεις δεν καταλαμβάνονται ούτε οι μισές. Κατόπιν με συστηματικότερο τρόπο και με περισσότερες εξαγγελίες², οι θέσεις υπερκαλύπτονται ώστε σήμερα να μιλάμε για ΕΠΑγγελματίες ΟΠΜτες. Αυτός ο σύγχρονος επαγγελματικός στρατός είναι προορισμένος να λειτουργεί ως ένα ευέλικτο-επαγγελματικό και ταχύ σχήμα, να είναι σε θέση να ανταπεύχεται οπουδήποτε στον κόσμο ανοίγονται προοπτικές αποστολής του, να αποτελέσει εν τέλει μια αστυνομοποιημένη δύναμη κρούσης. Μια δύναμη που θα είναι πλέον θετική επιβεβαίωση των συνόρων- εξειδικευμένη φυλάξη των συνόρων- εξειδικευμένη αφού θα είναι σε θέση να χειρίζεται όλα υψηλής τεχνολογίας- απαλλαγμένη από μειονεκτήματα του παρελθόντος -πχ θα είναι όλα επαγγελματίες χωρίς αναστολές- προσηλωμένη αποκλειστικά και μόνο στον άμεσο στόχο -χωρίς τα χαλαρά κλίμα που χαρακτηρίζουν τον κληρωτό στρατό, και -κυρίως- απαλλαγμένη από τη δύστροπη φηγοσύνη του κληρωτού³. Η εμπλοκή του νέου στρατού με το κοινωνικό θα πρέπει να γίνει από άλλα κανάλια...

2. Το κεφάλαιο πάει στον πόλεμο

Μια σημαντική αλλαγή που εκδηλώνεται σε ευρεία κλίμακα ιδιαίτερα στις ηπτα και

στην βρετανία στις αρχές του '90, δηλαδή μετά το τέλος του ψυχρού πολέμου, είναι η εκκώρυξη δραστηριοτήτων και λειτουργιών του στρατού σε ιδιωτικούς φορείς. Έτσι εμφανίζονται ιδιωτικές στρατιωτικές εταιρείες (Private Military Firms), με όλα τα χαρακτηριστικά μιας σύγχρονης επιχειρησικής, που αναλαμβάνουν διαφόρων ειδών υπηρεσίες συνάπτοντας συμβόλαια με κράτη, που περιλαμβάνουν από μισθοφόρους μέχρι γενική ασφάλεια, συντήρηση, επιμελητεία, υποστηρικτικές λειτουργίες αλλά και στρατιωτικό σχεδιασμό.

Οι περισσότερες από αυτές έχουν δραστηριότητες σημαντικού ρόλου σε συρράξεις και σε κρίσιμες περιοχές όπου έχει σταλεί αμερικανικός στρατός.

Παράδειγμα εταιρείας-παροχέα, η οποία παρέχει στους πελάτες της τακτικές στρατιωτικές δυνάμεις σχεδιασμένες να αναλάβουν καθήκοντα μάχης⁴, δηλαδή μισθοφόρους, αποτελεί η Executive Outcomes με έδρα τη Νότια Αφρική γνωστή για τη δράση της στην Ανγκόλα και στη Σιέρρα Λεόνε στα μέσα της δεκαετίας του '90⁵.

Μια άλλη εταιρεία που αυτοχαρακτηρίζεται συμβουλευτική, η Military Professional Resources Incorporated (MPRI) παρέχει εκπαίδευση στρατιωτών πάνω στο πεδίο της μάχης, όπως στην περίπτωση αμερικανών στρατιωτών που προορίζονται για τα Βαλκάνια⁶. Ο ρόλος της όμως δεν περιορίζεται μόνο σε αυτό αφού είχε αναλάβει και το εκπαιδευτικό εξοπλιστικό πρόγραμμα του κρατικού στρατού πριν την σύρραξη με τους Σέρβους στη Βοσνία⁶.

Υπάρχουν ακόμα υποστηρικτικού τύ-

1 Φυσικά το μαρσοφορικό φαινόμενο δεν ξεκίνησε από την Ελλάδα. Οι ΗΠΑ δουλεύουν τον εν λόγω μηχανισμό από τον πόλεμο του Βιετνάμ μέχρι σήμερα, ενώ στην ίδια διαδικασία βρέθηκαν κάποια στιγμή και άλλες χώρες του δυτικού κόσμου. Η Ελλάδα για παράδειγμα, ήδη από το 2001 είχε αναλάβει καταρρίψει τον κληρωτό στρατό.

2 Είναι χαρακτηριστικό ότι η πρώτη κλήση για μισθοφόρους απαιτούσε απ' αυτούς να έχουν ήδη εκπαιδευτεί στις στρατιωτικές τους υποκαταστάσεις. Η συγκεκριμένη απαίτηση εγκαταλείφθηκε στα γρήγορα μετά την αρχική αποτυχία πλήρωσης των θέσεων.

Φ. ΠΑΥΛΟΣ, ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ...
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΝΤΙΛΟΓΟΝ

Το αθάνατο ρουσφέτι

Η γραμμή για το ρουσφέτι των κληρωτών παραπάνω στην "Κοινωνική Ελευθέρωση" ενώ η γραμμή για τα ρουσφέτια του στρατού.

Απ' όλο φαίνεται κινούνται να λάβει το αποτέλεσμα της...

³ Peter W. Singer, "Corporate Warriors: The Rise of the Privatized Military Industry" (Ithaca NY: Cornell University Press, 2003).

⁴ Οικονομικές ταυτοχρόνως 15/7/00

⁵ Peter W. Singer, "Corporate Warriors"

⁶ Οικονομικές ταυτοχρόνως 15/7/00

7 Ο λόγος του Επενδύτη, 15-16/3/03

8 Στην ταινία "Ουρενάντ 911" του Μπάλ Μπουρ περιλαμβάνεται η οπτική τηλεοπτική διαμόρφωση της Χαλίμ-Εντίντντνς προβάλλεται στις ΗΠΑ. Στρατιώτες περνούν από την οθόνη και μια ζοστή φωνή λέει κάτι στο σπίτι "τοίς τσέκουμ, τοίς πλέκουμ, εσκαλόνζο-στέ με τη διασύνδεσή τους και εξοφλούμε την επικοινωνία τους μαζί σας".

9 Ελευθεροτυπία, 10/11/02

10 Οικονομικός ταχυδρόμος, 15/7/03

11 Έμπικ, 27/6/04

12 Οικονομικός ταχυδρόμος, 15/7/00

13 Ελευθεροτυπία, 10/11/02

14 Ο κόσμος του Επενδύτη, 15-16/3/03

15 Peter W. Singer, Corporate Warriors

16 Ελευθεροτυπία, 6/12/01

17 Ημερησία, 11/2/03

18 Το Νέο, 17/2/00

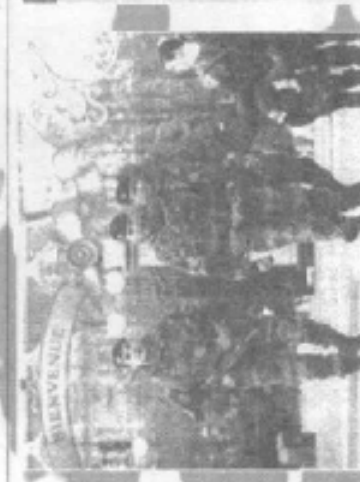
19 Καθημερινή, 11/4/03

20 Ημερησία, 5/7/03

21 Ημερησία, 11/4/03

22 Το βήμα, 5/5/01

23 Ο στρατός και τα θέματα που τον απασχολούν δεν μπορεί πλήρως να χαρακτηριστεί "πρώτης", οι ανάγκες του, πρέπει να καλύπτονται συνεχώς και με κάθε κόστος. Έτσι οι εργαζόμενοι των ιδιωτικών αυτών εταιρειών δεν μπορούν παρά να υποκρίνονται ένα ιδανικό (ηθικό) και να κινούνται με αυτό. Σε πολλές από αυτές υπάρχει υποχρεωτική αναφορά στο όνομα της κοινωνικής ζωής και των συνειδησιακών των εργαζομένων, απογοήτευση απέναντι σε ελασθεσίσιμες κινήσεις που θα έβρισκε την κατάλληλη αγωγή.

Η εμπλοκή του στρατού στην εσωτερική ασφάλεια συνεχίζεται. Αριστερά, μέλη αλεξιπτωτιστών ενώ επιβιβάζουν την αυτοκίνητο με τον ήρωα της μάχης της Γιούγκοσλαβίας. Δεξιά, η στρατιωτική επιχείρηση "Αίγας" για την ασφάλεια της Ολυμπιάδας (στη μέση δεν τελειώνει...)

που εταιρείες, όπως η Kellogg Brown and Root, (θυγατρική της Halliburton, διευθύνων σύμβουλος της οποίας έχει διατελέσει ο αντιπρόεδρος των ΗΠΑ Ντικ Τσέινι) που εξασφαλίζει στους χιλιάδες αμερικανούς στρατιώτες που βρίσκονται στα βάλκάνια⁷ και πράγματα και στο Ιράκ⁸, τρόφιμα, νερό, ρούχα, μέσα επικοινωνίας αλλά και εξοπλισμό.

Γενικότερα, πλήθος ιδιωτικών στρατιωτικών εταιρειών λειτουργώντας για λογαριασμό του στρατού, συντηρούν τις βάσεις εντός και εκτός των ηπείρων της βόρειας, εκπαιδεύουν άλλους στρατούς (κροατία, αφρικανικές χώρες, ταϊλάνδη, ρουμανία, ουκρανία)⁹, αναλαμβάνουν την καταστολή εξεγέρσεων (νέα γουινέα)¹⁰, προστατεύουν υψηλόβαθμους (οργάνιστάν, Ιράκ), συλλέγουν "πληροφορίες" ως ανακρίτες σε ιρακινές φυλακές¹¹, μεταφέρουν εφόδια (σηκαπούρη). πετούν πολεμικά αεροπλάνα και ελικόπτερα¹², παρέχουν ασφάλεια σε ορυχεία (ανγκόλα), καθαρίζουν περιοχές από νάρκες (μοζαμβίκη)¹³, παρακολουθούν με ραντάρ λαθρέμπορους και ψεκάζουν (ή φυλάνε) φυτείες κόκας (καλομβία "πόλεμος κατά των ναρκωτικών")¹⁴.

Το ποσοστό του "ενοικιαζόμενου προσωπικού", μάχης ή όχι, των εταιρειών αυτών αυξάνεται συνεχώς για να φτάσει να είναι το 10% στον πόλεμο στο Ιράκ, ποσοστό δεκαπλάσιο από το αντίστοιχο του πολέμου του κόλπου¹⁵.

Στην περίπτωση της Ελλάδας, παράλληλα με τη βαθμιαία μετατροπή του στρατού σε επαγγελματικό, παρουσιάζεται ανάμειξη ιδιωτικών επιχειρήσεων στο στρατό ως προμηθευτές, δηλαδή υποστηρικτικού τύπου.

Έτσι, εκκωρούνται αρμοδιότητες έως τώρα καθαρά των στρατιωτών και δη των κληρωτών, όπως ο καθαρισμός και η φύλαξη των μονάδων, η λειτουργία των ΚΨΜ και η αίσθηση σε ιδιωτικές εταιρείες¹⁶. Γνωστές εταιρείες όπως ο γρηγόρης, ενεργει, olympic catering, good's, ενδιαφέρθηκαν αμέσως για την τροφοδοσία του στρατού βλέποντας μια νέα αγορά να ανοίγεται μπροστά τους¹⁷.

Και κυρίως όμως, διαφόρων ειδών ελληνικές εταιρείες, θεωρητικά "πολιτικές", πρόσδεσαν στο πελατολόγιό τους τις ελληνικές ένοπλες δυνάμεις. Η Ιντρακόμ του Κόκαλη προμηθεύει το στρατό και το NATO με ηλεκτρονικά και επικοινωνιακά εξοπλισμό (ηλεκτρονικά μέρη των ραντάρ)¹⁸, ασυρμάτους, ραντάρ). Ο όμιλος Μυτιληναίος ΑΕ εξοργάζοντας τις πρώην κρατικές ΕΛΒΟ (ελληνική βιομηχανία οχημάτων) και ΜΕΤΚΑ (μεταλλικές κατασκευές) συμμετέχει μέσα σε άλλα στην προμήθεια των ταנקς Leopard¹⁹, στην κατασκευή των ρατιούλ²⁰ και οχημάτων μάχης²¹. Τα νοτιοανατολικά οκαρομακά κατασκευάζουν φρεγάτες του πολεμικού ναυτικού²², ενώ η Sunlight Γερμανίας του ομίλου Γερμανίας προμηθεύει με συσσωρευτές υποβρυχίων και τορπιλών.

Έχει σχηματιστεί κατά αυτόν τον τρόπο

πο μια καπιταλιστική "μη πολεμική" αγορά που περιστεύεται γύρω από το στρατό τόσο σε καιρό "ειρήνης" όσο και σε καιρό "πολέμου"²³. Ούτε λίγο ούτε πολύ δηλαδή, αυτά που βρίσκονται σε εξέλιξη εδώ είναι ένα σπάσιμο του κρατικού μονοπώλιου της βίας που παλιότερα θα θεωρούνταν εκπληκτικό, καθώς τα "θέματα εθνικής ασφάλειας" πάντοτε ήταν πολύ σοβαρά για να αφήνονται σε ιδιώτες.

3. Ο στρατός στις πόλεις

Οι αλλαγές που γίνονται στο στρατό όμως, δεν είναι μόνο δομικές, αλλά αφορούν και τις αρμοδιότητες. Εμφανίζεται δηλαδή η τάση να μπαίνει σε πολλά χωράφια ο στρατός, να περνούν στα χέρια καραβιών, αρμοδιότητες που μέχρι πρότινος ανήκαν παραδοσιακά και θεσμικά σε άλλα σώματα ασφαλείας (και δε γίνεται λόγος απλά για την παμπάλαια περιπτώση πυρκαγιών, το αβήσιμο των οπικών στην Ελλάδα τουλάχιστον γνάταν συνήθως από φαντάρους). Το γεγονός αυτό, σε καμία περίπτωση δε σημαίνει ότι τα υπόλοιπα σώματα ασφαλείας αδυνατούν να ανταπεξέλθουν στις αρμοδιότητές τους (η εστυνονμία μάλλον κάνει τη δουλειά της και με το παραπάνω), αλλά ότι ο στρατός με το καινούριο του πρόσωπο προσπαθεί να έρθει σε στενότερη επαφή με την κοινωνία αναλαμβάνοντας λειτουργίες που έχουν άμεση σχέση με αυτή. Αυτή η στενότερη επαφή περιέχει βέβαια χοντρά κόλπα και μεταφράζεται σε ένα πεδίο αρμοδιοτήτων που ξεκινούν από τη φύλαξη πόλεων και φτάνουν σε εκστρατείες προς καταπολέμηση αυτών που παλιότερα ονομάζονταν "κοινωνικά φαινόμενα" (άρα ήταν αρμοδιότητα των μπάτσων ή των κοινωνικών

24 "Ήταν μόνο η αρχή" συμβολικά βέβαια. Μια ομή σε νομιστικό επίπεδο θα μπορούσε να βρούμε στην αναδιάρθρωση του ελληνικού ομολογιακού δολαρίου μετά τις 11/9. Εκείνη η αναδιάρθρωση έγινε στις 20/9/01 και πήραμε με τον καιροδοκευτικό αυτισμό ο οποίος μας έδωσε να συντονιστούμε τη δράση των υπηρεσιών που σπεύδουν με θέματα ασφαλείας. Ο μόνος ή εξωτερικός πολιτικός με τη δράση των υπηρεσιών που σπεύδουν με θέματα ασφαλείας ασφάλειας και τάξης" (Ελευθεροτυπία, 14/11/2004).

25 Ημερομηνία: 4-8-2004. Προφανώς το σκέδα του ελληνικού κράτους μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες ήταν να κατακτήσει τον κόσμο.

26 Ημερομηνία: 20-3-2004.

27 Ημερομηνία: 28-2-2004.

28 Ημερομηνία: 28-2-2004.

29 Ημερομηνία: 28-2-2004.

30 Ημερομηνία: 28-2-2004.

31 Ημερομηνία: 28-2-2004.

32 Ημερομηνία: 28-2-2004.

33 Ημερομηνία: 28-2-2004.

34 Ημερομηνία: 28-2-2004.

35 Ημερομηνία: 28-2-2004.

36 Ημερομηνία: 28-2-2004.

37 Ημερομηνία: 28-2-2004.

38 Ημερομηνία: 28-2-2004.

39 Ημερομηνία: 28-2-2004.

40 Ημερομηνία: 28-2-2004.

41 Ημερομηνία: 28-2-2004.

42 Ημερομηνία: 28-2-2004.

43 Ημερομηνία: 28-2-2004.

44 Ημερομηνία: 28-2-2004.

45 Ημερομηνία: 28-2-2004.

46 Ημερομηνία: 28-2-2004.

47 Ημερομηνία: 28-2-2004.

48 Ημερομηνία: 28-2-2004.

τόσο ως προς τη διαίρεση όσο και ως προς τις λειτουργίες της αστυνομίας. Σήμερα αυτή η αναδιάρθρωση συνεχίζεται, αλλά μπορούμε να εντοπίσουμε κάποιες από τις κατευθύνσεις και τα χαρακτηριστικά της. Μπορεί για παράδειγμα να παρατηρηθεί κανείς ότι τα νέα μπάτσικα σώματα που ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια κινούνται προς δύο κατευθύνσεις. **Η πρώτη κατεύθυνση αφορά σώματα που αναλαμβάνουν στρατιωτικές αρμοδιότητες**, με καλύτερα παράδειγμα τους λεγόμενους "συνοριοφυλάκες". Πράγματι, το σώμα ανέλαβε τη φύλαξη των συνόρων (και τις αντί-

στοιχείες δολοφονίες), αρμοδιότητες που καταρχήν ανήκαν στον (κληρωτό) στρατό, και ανάλογος ήταν ο εξοπλισμός, η εκπαίδευση και η εμφάνιση των μπάτσων που το στελέκωσαν (δες φωτο). Στην ίδια κατεύθυνση μπορούμε να εντάξουμε το ανάλογο πλήθος "ειδικών φρουρών" που γέμισαν τους δρόμους της Αθήνας εξοπλισμένοι με βαρύ οπλισμό (που προκάλεσε εκπλήξη για τα τότε δεδομένα της πόλης) και στόχο "τη φύλαξη σημαντικών κτιρίων και προσώπων", το επίσημο στρατιωτικό τμήμα της ΚΥΠ (Διακλαδική Διεύθυνση

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

μόνημοι οπλίτες προαρίζονταν να στελεχώσουν "στρατό πόλεων"²⁵, ενώ κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών φονταρίοι είχαν στρατοπεδεύσει στην πλατεία Κοτζιά. Η παρουσία του στρατού στις πόλεις και η εμπλοκή του στην ήτση της ασφάλειας γενικεύθηκε κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων (2.000 στρατιώτες φύλαγαν τη συνοριοφυλακή γραμμή Αθηνών - Θεσσαλονίκης ενώ κοντά στα άλλα υπήρχε στην Αθήνα μονάδα ραδιοχημικής άμυνας αποτελούμενη από 200 άτομα²⁶). Σύμφωνα με σχετικά δημοσιεύματα, το συνολικό μέγεθος κινητοποίησης του στρατού (πεζικό, ναυτικό, αεροπορία) στους Ολυμπιακούς ήταν 53.363 οπλίτες, 234 αεροπλάνα και ελικόπτερα, 51 ακαψή του ναυτικού και 28 πυροβολαρχίες²⁷, πρόγραμμα που δηλώνει ότι οι κορβαγιάνες δεν είναι διατεθειμένοι να αφήσουν από τα χέρια τους το θέμα "ασφάλεια στις πόλεις". Άλλωστε οι στρατιωτικές επιχειρήσεις στην Αθήνα έγιναν με διακριτικότητα για να μην αισθανθεί κάποιος πολίτης ότι "στρατοκρατείται".

Αυτό επιβεβαιώνει και η έκθεση του ΝΑΤΟ για τους Ολυμπιακούς, σύμφωνα με την οποία η φύλαξη της Αθήνας από το στρατό κρίθηκε επιτυχημένη επειδή "δεν αλλοίωσε το πνεύμα των Αγώνων" (δηλαδή δεν τους πήρε κανείς χαμπάρι). Τι άλλο μπορεί να υποδηλώνει αυτή η διακριτικότητα του ελληνικού στρατού, παρά επιθυμία να αναμειχθεί χοντρό στην ασφάλεια των πόλεων;

4. Οι μπάτσες

Το κάθε είδους σώματα ασφαλείας δεν θα μπορούσαν να λείπουν από τα φαινόμενα που συζητάμε. Πράγματι, μιλώντας μόνο για τους κλασσικούς μπάτσους, το δεύτερο μισό της δεκαετίας του '90 ήταν η αρχή μιας εκπληκτικής αναδιάρθρωσης.

Η ανάληψη από το στρατό καθηκόντων εκτός της "παραδοσιακής" διακαιοδίας του εμφανίζεται στις ΗΠΑ (που, εξελικτικά, είναι πάντα ένα βήμα μπροστά) στις αρχές της δεκαετίας του '90, όπου ο στρατός ανέλαβε να διεξάγει τον πόλεμο κατά των εμπόρων ναρκωτικών, υπόθεση που ανήκε στα καθήκοντα της αστυνομίας (χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι κατά τη διάρκεια αυτού του πολέμου αμερικάνικα πυρηνικά υποβρύχια περιπολούσαν την Καριβική).

Η εμφάνιση των καθηκόντων του στρατού με τα καθήκοντα των σωμάτων ασφαλείας στα δυτικοευρωπαϊκά κράτη, γίνεται θεματικά αισθητή μετά το χτύπημα στο σταθμό της Μαρτίνας. Εδώ πρωτοστάτησαν η Γαλλία και η Αγγλία, αναθέτοντας στους κορβαγιάνες τους αρμοδιότητες όπως φύλαξη πόλεων και αεροδρομίων (στους δρόμους του Παρισιού περιπολούσαν διμοιρίες στρατού με επικεφαλής μπάτσο, ο οποίος έκανε τις συλλήψεις, αφού το νομικό πλαίσιο της χώρας δεν έδινε αυτή τη δυνατότητα στους στρατιώτες, ενώ φονταρίοι και θερμοκρασιμένα φρουρούσαν το αεροδρόμιο Heathrow του Λονδίνου).

Από το χορό δε θα μπορούσε να απομυιάζει το ελληνικό κράτος, το οποίο φαίνεται να δίνει μεγάλη σημασία στη μεταβίβαση καθηκόντων που ανήκουν σε μπάτσους στα χέρια κορβαγιάνων. Για παράδειγμα, είναι ακόμα νωπές οι μνήμες από τη σύνοδο των ευρωπαϊκών κρατών στη Θεσσαλονίκη το 2003, για τη φύλαξη της οποίας, εκτός από τις χιλιάδες φονταρίους, πολεμικά σκάφη έπλεαν στο Θερμαϊκό και κύραυλοι ήταν εγκατεστημένοι στην περιοχή. Το γεγονός αυτό ήταν μόνο η αρχή²⁸, καθώς το ελληνικό κράτος φαίνεται να έχει μεγαλειώδη σχέδια σχετικά με το θέμα (στις αρχές του 2004, 10.000

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

Η εμφάνιση του στρατιωτικού με το μπασίκι με το κοκκινο σκουλαρίκι Πάνω: Αθηνες συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα. Κάτω: Αθηνές συνοριοφυλάκες στα βόρεια σύνορα.

28 Δες συνέντευξη Χρυσόστομης στο βήμα 6/6/99 και Κωστή Μηνή, "500 συνοριοφυλάκες στην Αττική", 20/02/2003. Το 1999 υπήρχαν 1.000 συνοριοφυλάκες με καθήκον τη φύλαξη των συνόρων "από τη διαβόητη μεταναστεύση και το εμπόριο ναρκωτικών", το 2003 ο αριθμός τους είχε υπερταρταρπλασιαστεί για να φτάσει τους 4.600, ενώ 500 απ' αυτούς δρούσαν (και συνεχίζουν να δρουν) στην κυρίαρχη περιοχή της Αττικής.

5. Οι (ιδιωτικές) φυλακές

Η ιστορία των φυλακών είναι η ιστορία του ταξικού πολέμου. Και αυτό γιατί η φυλακή που κλείνεται στην φυλακή είναι ταξικά προδιαρισμένη: ο προλετάριος. Δυσκολεύεται να μπει μέσα και να μπει μέσα. Αλλά η φυλακή μέχρι πρόσφατα είχε και μια άλλη αναμφισβήτητη ιδιότητα. Λογίζονταν σαν ένας θεσμός που ανήκε σε αυτό που συνηθίζουμε να περιγράφουμε ως σκληρό πυρήνα του κράτους. Η φυλακή ήταν εγκλεισμός, η απόλυτη θεσμοποίηση του ετεροκαθορισμού, ήταν καταναγκαστική και συχνά άσκητη εργασία, αλλά κυρίως ήταν φυλακή, μάλιστα, διευθυντές, εισαγγελέες, ήταν κυρίως κράτος.

Η εργασία και η διαχείριση της, βρισκόταν πάντα πίσω από την φυλακή. Φυλακισμένος είναι αυτός που "δίκαια" τιμωρείται γιατί διατάραξε την καπιταλιστική παραγωγική διαδικασία. Αλλά είναι και κάτι άλλο: ο πλέον υποτιμημένος εργάτης. Το στήσιμο του φυλακισμένου, η απόδοση σε αυτόν της ετικέτας του εγκληματία, νομιμοποιούσε μια εργασία απλήρωτη, καταναγκαστική, δίχως έστω δικαίωμα διαμαρτυρίας. Αλλά αφεντικό στη φυλακή παρέμενε το κράτος. Και η εργασία που λάμβανε χώρα μέσα σε αυτήν παρέμενε στα όρια του περιορισμένου. Περιρισμένη τόσο από την άποψη του αριθμού των ανθρώπων που κλείνονταν μέσα σε αυτήν (ιδιαίτερα από το τέλος του β' παγκοσμίου πολέμου μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '70, όταν αφορά τουλάχιστον το δυτικό κόσμο), όσο και από την άποψη της έκτασης της εκμετάλλευσής του εργατικού δυναμικού.

Το φαινόμενο των ιδιωτικών φυλακών,

Πέρα και από το θεσμικό μιλιταρισμό των σωμάτων ασφαλείας βέβαια, υπάρχει το αχανές πεδίο του ιδιωτικού μιλιταρισμού που ντύθηκε "ασφάλεια". Η κομοιορία των 35.000 ελλήνων σκευοκράτων δεν θα 'πρεπε να μας μπερδεύει, καθώς το φαινόμενο είναι μέρος μιας παγκόσμιας διαδικασίας. Οι "γενικά ο κύκλος ασφαλείας των ιδιωτικών επιχειρήσεων ασφαλείας αυξάνει στις αναπτυσσόμενες χώρες ραγδαία, ενώ η αναλογία κρατικής και ιδιωτικής αστυνόμευσης αντιστρέφεται υπέρ της τελευταίας"³³ είναι μια κλασική διατύπωση που περιγράφει άλλη μια πλευρά του δημοφιλούς σήμερα **σπασίμου του κράτους** και **μονοπώλιου της βίας**. Είναι άλλωστε γνωστό σε όποιον έχει ταξιδέψει στο εξωτερικό (πχ στην Αγγλία ή στην Ολλανδία) ότι οι ιδιωτικές εταιρείες security μπορεί να στήνουν τους αγέρωχους υπαλλήλους τους μέσα στον κόσμο που χαρεύει σε κλάμπ, να πραγματοποιούν σωματικούς ελέγχους, να συλλαμβάνουν shoplifters κλπ.

Στην περίπτωση της Ελλάδας, η αρωγή των εταιρειών security προς την αστυνομία έχει ήδη συζητηθεί (τουλάχιστον) δύο φορές³⁴, ενώ υπάρχουν σκευοκράτες με δικαίωμα οπλοφορίας (τέτοιαι για παράδειγμα φυλάκες υποκαταστήματα της Εθνικής τράπεζας), καθώς και εταιρείες (βίαιες) επιδίωξης χρεών για λογαριασμό τραπεζών και εταιρειών κινητής τηλεφωνίας³⁵. Ο θεσμός της ιδιωτικής ασφαλείας ολοκληρώνεται ταιριαστά για την Ελλάδα με τους κάθε είδους μικροεπιχειρήσεις: ομάδες πορτιέρηδων και μπράβων με διασυνδέσεις με το παράνομο κεφάλαιο, ελεύθεροι επαγγελματίες φύλακες συναυλιών εξίσου ελεενοί και εξίσου ύποπτοι (είναι ενδιαφέρον που πολλοί απ' αυτούς προέρχονται από τον αία χώρο) κλπ.

Στρατιωτικών Πληροφοριών, ιδρύθηκε το 2003), καθώς και έναν σαφή οριζμό ειδικών σωμάτων βιολογικού και πυρηνικού πολέμου, αντιτρομοκρατίας κλπ που ιδρύθηκαν μεταξύ 2001 και 2004.

Η **δεύτερη κατεύθυνση των νέων αστυνομικών σωμάτων αφορά το "πολιτικό" πεδίο**. Εδώ, και πάλι υπό την καθοδήγηση του κυρίου Χρυσοχόδη, οι μπάσοι απέκτησαν ειδικά σώματα και θεσμούς που κατευθύνονται "στη σύνδεση με την κοινωνία", ακολουθώντας ένα κατά τα φαινόμενα στρατηγικό σχέδιο³⁶. Εδώ μπορούμε να βρούμε θεσμούς εισαγόμενους από το εξωτερικό, όπως η "πέζή περιπαλία" και ο "αστυνομικός της γειτονιάς"³⁷, αλλά και θεσμούς αλλαγής, όπως πχ σύδεση της αστυνομίας με το θεσμό των πανελληνίων εξετάσεων.

Εξω τώρα από το καθαυτό πλαίσιο της ελληνικής αστυνομίας, υπάρχουν βέβαια οι γνωστοί δημοτόματτοι, το πιο γνωστό πολιτικό-ασφαλιστικό σώμα. Οι δημοτόματτοι έχουν 80% των αρμοδιοτήτων της αστυνομίας³⁸. Οι δημοτόματτοι εκπαιδεύονται για έξι μήνες από τους μπάσους, έγκλειστοι σε δύο "κέντρα εκπαίδευσης" (δηλαδή στρατόπεδα) στην Κοζάνη και στην Κόνιτσα, υπό στρατιωτικές συνθήκες. Οι δημοτόματτοι σήμερα ξεπερνούν τους 10.000, δεν οπλοφορούν (ακόμη), και αποτελούν μια **θαλή νηίδα στο πεδίο σύμπτυξης θεσμικού μιλιταρισμού και κοινωνίας**. Μιλώντας για "σύμπλεξη", ως τοποθετούμε εδώ δίχως περαιτέρω σχόλια τους 3000 "φύλακες σχολικών κτιρίων", τα νέα σώματα ελεγκτών εισιτηρίων και, τέλος, τους σχολικούς τροχονόμους που μπορεί να δουλεύουν μια ώρα την ημέρα με σύμβαση ορισμένου χρόνου, αλλά παρόλ' αυτά εκπαιδεύονται από την τροχαία³⁹.

²⁹ Δες πχ Επ. Εφημερίδα 16/5/2002. Επίσημη έναρξη των "επιβουλιών πρόληψης εγκληματικότητας" 1529 των εγκλημασιολόγων του Πάντσιου, τα εν λόγω "συμβόλαια" υπογράφονται από "σημειώμενες προσωπικότητες" των δήμων και συνεργάζονται με την αστυνομία. Η ιστορία (η εξεισαγωγή ρουφονιάδων έγινε εξαιρετικά χαρά "η δουλειά της").

³⁰ Για την πύλαση εφαρμογή του θεσμού του "μπάσου της γειτονιάς", Δε Νέα 28/03/2003.

³¹ "Σε νέες βάσεις η δημοτική αστυνομία", Εξάνη, 2/7/99 για τις αρμοδιότητες των δημοτόματτων.

³² Για να προλάβουμε ως τυχόν εναντίσεις, ας πούμε ότι το σκεπτικό όφελος είναι οι αστυνομικοί που αποκτάται στην Ελβετία (πχ 29/09/99) ενώ την κατασκευή "Όλο και περισσότερες κρατικές προσπάθειες έχουν να κάνουν με τη δημιουργία ασφαλείας".

³³ Ελευθεροτυπία, 4/06/2003.

³⁴ Υπάρχει ένα δημοσίευμα του Επενώτη με ημερομηνία 29/5/99 που προβλέπει "security στις φυλακές". Είναι εξύβλου γνωστό ότι η "φυλακή των Ολλανδών" αναφέρεται σε ένα μήνα μεταφύλων στρατιωτών, μπάσους και αστυνομικούς...

³⁵ Τέτοιες εταιρείες βρίσκονται πολύ μακριά από το ισχύον νομικό πλαίσιο (στην Αγγλία πχ είναι αλλόκοτες), αλλά παρόλ' αυτά δουλεύουν. Δες "Πορτογαλικά" οπλοπράκτορες Ράμπτο Λιζμπέρθ-Μαρκου", Δε Νέα 28/03/2003.

43 Το Νέα, 8-5-99
44 Το Νέα, 10-5-02

45 Έτσι, παράλληλα με τους κινδύνους υπατάσσους που έχουν σημειωθεί στους δράμους των τελευταίων κυρτών, ομολογείται και το "ανθρώπινο πρόβλημα" της αταξίας, ο θεμελιώδης μίστος που σου κόβει κλήση και της είναι τραγωδία -για να μην ξαναγίνει και κάτι εθνοκαταστροφικό, αντιστοίχως ή κάτι άλλο σε όληρη εφ'εξουσίαν του τύπου: "Περσολέες της τροχαίας και με αρσενικό γυναικός: Πύρον τέτοιας διατάξεως" (Το Νέα 23/9/03) ή "Με γόλη σκόλετο ο πόδας δύναμης της αστυνομίας" (Το Νέα 8/5/99), που εκδηλώνει με τον τρόπο τους τις προσπάθειες νομιμοποίησης και αποδοχής της έντασης της αστυνόμευσης της παρακολούθησης και της εμπόρευσής του στρατού στους δράμους.

46 Φυσικά, δεν προορίζονται όλα τα μέλη του κόσμου για αστυνόμενες καταστάσεις όμοιες. Αλλά με σεβασμό στον εξ αρχής προορισμό για παγκόσμιο αναμείγτο, οι ΜΚΟ παίζουν τον κύριο διοικητικό ρόλο του εξοικονόμηση των ταξικών αντιθέσεων. Έτσι και η οδύνη βασίλειο, η οδύνη και η οδύνη μπορεί μια κυρία να παύσει να εκτενέσει ρόλο.

47 Οι ελληνικές ΜΚΟ αποτελούν ένα μικρό μόνο μέρος του συνόλου των ΜΚΟ που δραστηριοποιούνται στην περιοχή, όπως και σε κάθε γινώσκου κόσμω που αλληλίζουν οι στρατοί. Είναι χαρακτηριστικό αυτό που διαβάζουμε σε ένα βιβλίο για τις ιδιότητες των ταξικών κινήσεων, "Ταξία άλλων, αυτές οι εταιρείες να είναι η καλύτερη απόδειξη για την παρόση σφαγή". Λέος σε μη κυβερνητικούς οργανισμούς που εμπλέκονται σε αποστολές εθελοντικού κινήτου (Peter W. Singer, *Corporata Warriors: The Rise of the Privatized Military Industry* (Ithaca N.Y.: Cornell University Press, 2003)).

48 Είναι γνωστό ότι οι πρακτικές του ελληνικού κράτους συνήθως να οργανώνονται σε ΜΚΟ. Μερικοί σκέφτονται να ανατρέξουν στο πρόγραμμα της αλήθειας, μνηστής "Εμπειρίας Ελαιοστρεβλής Φωτιάς" που υποστηρίζει τους Έλληνες κατά τη διάρκεια του διαμελισμού της Εθνοκαταστροφής, σε διάφορους οργανισμούς της αρχαιότητας βόρειας Ελλάδας (και στην ίδια την ελληνική βιβλιοθήκη), ή μπορεί να βρει στο δρόμο και να βρει να κυκλοφορούν φυλλάδια από πολιτικές οργανώσεις οργανωμένων ποταμών και λοιπών "επιστημονικών σταθμών συμπεριφοράς".

Οι γυναίκες αρχίζουν να στρατολογούνται την περίοδο 2000-2001 και σε άλλα κράτη της Ευρώπης, όπως η Γερμανία και η Ιταλία. Πέρα όμως κι από τον στρατό, τα τελευταία χρόνια αυξάνονται οι θέσεις εργασίας που προσφέρονται σε γυναίκες σε επαγγέλματα που έχουν σχέση με την ασφάλεια (μπάτσες, σκευαγείες). Το 1999 μπήκουν στα ΜΑΤ οι 10 πρώτες γυναίκες⁴³, ενώ μέχρι το 2002 το 15% της αστυνομίας αποτελείται από γυναίκες⁴⁴.

Παρατηρείται όμως μια εξέλιξη: οι γυναίκες στην αστυνομία δεν καταλαμβάνουν μόνο γραφειοκρατικές θέσεις: αντίθετα, τώρα "βγαίνουν στο δρόμο" ως τροχανόμοι, ζητάνειδες, ΜΑΤ, δημοτάμιατοι κλπ. Αυτή η αλλαγή στα σώματα ασφαλείας εξυπηρετεί ακόμη ένα σκοπό, πέρα από την πλήρωση των θέσεων που έχουν αυξηθεί υπερβολικά τον τελευταίο καιρό λόγω της έντασης της αστυνόμευσης στους δράμους: η γυναικεία φινιούρα, κάθε άλλο παρά συνδεδεμένη στις συνειδησεις είναι με το μιλιταρισμό και τη βία: αντίθετα είναι το "αδύνατο" ή το "ωραίο" φύλο, όπως θέλουν να το λένε, το συνδεδεμένο με την οικογενειακή εστία και την ηρεμία και -ω του θαύματος- είναι αυτή η κατ'εξοχήν αντιστρατιωτική, αυτή η κατ'εξοχήν κοινωνική φινιούρα που βρισκόμαστε να τελευταία δεκαετία σκουπίζουμε τα τελευταία δεκαετίες ντε χρόνια να στελεχώνουμε σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό τα σώματα ασφαλείας⁴⁵.

7. Οι ΜΚΟ

Στο ενωτικό σημείο των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων βρίσκουν τις αναφορές τους πολλά από τα στοιχεία που συνθέτουν το σημερινό πολιτικο/οικονο-

μικό/κοινωνικό σκηνικό, φανερώοντας ταυτόχρονα τις -σε αντίστοιχα επίπεδα- εξελίξεις, όπως αυτές ξεδιπλώνονται από τα μέσα της δεκαετίας του '80 και μετά. Σε παράλληλα με την κορύφωση (και συνακόλουθη λήξη) του ψυχρού πολέμου, η οποία συνδέεται με μια συνολικότερη διαδικασία αποπολιτικοποίησης, βρίσκεται και η αριθμητική έκρηξη των ΜΚΟ. Οι ιδεολογικές γραμμές που έδιναν στα κόμματα την πολιτική τους ταυτότητα άρξασαν να ξεθωριάζουν αναλύοντας το δρόμο στις ΜΚΟ, οι οποίες επιπλέον στελεχώθηκαν και από ακαθίστατες που ξέβρασε η -από χρόνια κλιμακούμενη- παρακμή του ριζοσπαστικού κινήματος. Και κάθε άλλο παρά τυχαία είναι το γεγονός πως μια μερίδα των αφεντικών θεωρεί πως στις οργανώσεις αυτές βρίσκεται το μέλλον της πολιτικής. Οι ΜΚΟ αποτελούν βασικό μέσο παρέμβασης του αναπτυσσόμενου καπιταλιστικού κόσμου σε χώρες της Αφρικής και της Μέσης Ανατολής όπου τα κόμματα λειτουργούν κάτω από καθεστώς παρανομίας ή δεν υπάρχουν. Πρόκειται για μια "διαδικασία δημιουργίας καπιταλιστικών υποδομών (στέγαση, με δωρεάν εργασία των κατοίκων και των ευαίσθητων πρωτοκοσμιών έτσι ώστε η κεφαλαιακή σκέψη να εγκατασταθεί με μηδενικό αρχικό κόστος και φυσικά με τα γνωστά μηδενικά μερικάματα των τριτοκοσμιών που από "εθελοντές" μετατρέπονται σε τριτοκοσμικά πολυταριά"⁴⁶. Όσον αφορά το ελληνικό κράτος, είναι γνωστή η συμμετοχή του στην "οικοδόμηση" του Ιράκ και του Αφγανιστάν⁴⁷ μέσω αποστολών "ανθρωπιστικής βοήθειας" σε συνεργασία με ΜΚΟ, καθώς και η προώθηση της εξωτερικής πολιτικής του στη "Βόρεια Ήπειρο" μέσω αντίστοιχων διαδικασιών⁴⁸.

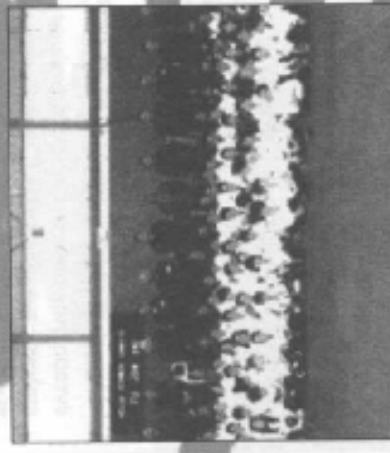
Ο νέος μιλιταρισμός, όπως αυτός αναδύεται στις δυτικές μητροπόλεις) καθιστά αναγνωρίσιμη τη φινιούρα του εθελοντή, αποκαλύπτοντας μ' αυτό τον τρόπο τη συνειδητή ενεργοποίηση της μεσαίας τάξης στις διαδικασίες που τον συνθέτουν. Κι αυτό γιατί, μιλώντας για εθελοντές, αναφερόμαστε σε άτομα που έχουν τη δυνατότητα να θέτουν εαυτούς έξω από την παραγωγική διαδικασία, απολαμβάνοντας ταυτόχρονα όλα τα οφέλη απ' αυτή (φροίτητες, εισοδηματικές, επιχειρηματικές) τον τύπο εκείνο δηλαδή του ιδιοκτήτη/μικροαστού που έχει κάθε συμφέρον από τη διατήρηση του υπάρχοντος. Κομβικό είναι και το σημείο όπου οι εθελοντές συναντούν τη στρατιωτική αναδιάρθρωση, και πιο συγκεκριμένα τη μετατροπή του κληρωτού στρατού σε μισθοφορικό, καθώς είναι πολύ πιθανόν να κληθούν να αναλάβουν καθήκοντα που μέχρι πρότινος αποτελούσαν καθήκοντα των κληρωτών φαντάρων (όπως αναδοσώσεις, πυροσφάξεις, σπασίμο απεργιών). Η ομοιομορφία των σπαλών τους και μόνο εξάλλου, είναι ικανή να αναδείξει το μιλιταριστικό πνεύμα του ρόλου τους καθώς και τη συνολικότερη ροπή τους να υιοθετούν ανάλογα χαρακτηριστικά στην εμφάνιση, δομή και οργάνωσή τους, πόσο μάλλον η συμμετοχή τους σε δραστηριότητες όπως η αυτοεπίτρηση της γετονιάς, η κατάδοση "υπόπτων" ή ακόμη περισσότερο η ασφάλευσή τους με κράτος και επιχειρήσεις για την επίτευξη εθνικών, επιχειρηματικών και πολλές φορές πολεμικών στόχων. Είναι αυτό το τελευταίο που μπορεί να μας δώσει ένα χρήσιμο καταρκήν συμπεράσμα για τα ζητήματα που πραγματευόμαστε εδώ: **Οι μη κυβερνητικοί οργανισμοί είναι φορείς ενός νέου είδους ανθρωπισμού που δε διαστίζει να συνυ-**

49 Low, Seth (2003). "Behind the Gates: Life, Security and the Pursuit of Happiness in Fortress America". New York: Random House.

50 Το Νέο 10/6/99: "Ευρίσκες, Πόρτες και Φωταυλούς".

51 Για τα στρατιωτικές προώθησης αυτοκίνητα που κυκλοφορούν στους ήμερους δρόμους των προαστίων (αλλά και στην Αθήνα) δες Bradsher, Keith (2007) "High and Mighty SUVs: The World's Most Dangerous Vehicles and How They Got that Way". New York: Public Affairs.

52 Σήμερα, οι συνεκτιμώμενες σχολές άρτσταν να έχουν μέσο όρο εισαγωγής 18 και 17 γυναικών που τις καταθέτουν ήμετως μετά τις κτηνικές σχολές όταν αφορά τον δόκιμο δικαστή και την εκδόχηση ενδεχόμενα των υποψηφίων φοιτητών. Το Νέο 25/8/2004.

Παρουσίαση εν-συνδή σε αριστερή διαδρομή. Διαδρομή σε "αριστερή" που πάντοτε είναι ανάμεσα της αριστεράς και της προέδρου.

Σε αριστερή διαδρομή, κάτω από την επεξεργασία "Επιχειρηματικές ημερησίως" διαδίδουμε (προσέγγιση) την αριστερή διαδρομή "αριστερά" και "αριστερά".

Αντιμετώπιση, διαδρομή στο δρόμο, εισαγωγή στα ΑΕ/ΤΕ, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή.

Εισαγωγή στα ΤΕΑΑ, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή.

Εισαγωγή στα ΤΕΑΑ, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή.

Εισαγωγή στα ΤΕΑΑ, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή, εισαγωγή σε αριστερή διαδρομή.

ή ακόμη και στην εκμάθηση πολεμικών τεχνικών. Τα πρότυπα ομορφιάς συγκλίνουν εδώ και καιρό στο καθαρό και καλογυμνασμένο σώμα, τέτοιο που να φαίνεται πως είναι έτοιμο να τα βγάλει πέρα ακόμη και στις πιο απαιτητικές περιστάσεις. Η εικόνα συμπληρώνεται με την κατανάλωση ενός ειδικού κάθε φορά φαρμάκου για τη βελτίωση της απόδοσης σε κάθε τομέα από τους πολλούς που έχει χωριστεί η ανθρωπινή δραστηριότητα: βιταμίνες και απαιτητικά drugs για τη δουλειά, viagra για το σεξ, αντικαταθλιπτικά για τη διάθεση, λεζετονίλια για τον ύπνο κλπ· ούτε λίγο ούτε πολύ δηλαδή, μια χημική υποβοήθηση της καθημερινής απόδοσης που φέρνει στο μυαλό τις πρώτες χρήσεις της χημείας για τη βελτίωση της στρατιωτικής απόδοσης στους δύο παγκόσμιους πολέμους και στον πόλεμο του Βιετνάμ.

Θα μπορούσε λοιπόν να διακινδυνεύσει κανείς να εισηγηθεί μια ποιοτική αλλαγή στις συμπεριφορές των πρωτοκοσμικών κοινωνιών; Υποστηρίζουμε πως να υποστηρίζουμε ότι το αίτημα για περισσότερη "ασφάλεια" αποτελεί πλέον την κινητήρια δύναμη ενός τεράστιου φάσματος κοινωνικών δραστηριοτήτων παρέχει ταυτόχρονα άλλοθι και νομιμοποίηση σε στρατηγικές που μοιάζουν περισσότερο με λήψη μέτρων "προστασίας", θέτει σε χρήση μεθόδους που περισσότερο τείνουν προς την αύξηση της πιθανότητας επιβίωσης κάτω από δύσκολες συνθήκες, παρά προς την επιδίωξη για βελτίωση της "ποιότητας ζωής". Οι διαφορές με την προηγούμενη περίοδο (εξείνι του καπιταλιστικού κράτους πρόνοιας) πρέπει να είναι εμφανείς...

ση της "ανωτερότητας" τους σε σχέση με τους υπόλοιπους.

Μπορούμε να πάρουμε για παράδειγμα τον τρόπο ζωής των κατοίκων των απομονωμένων προαστιακών κοινοτήτων τόσο των ΗΠΑ⁴⁹ όσο και της Ελλάδας⁵⁰, με τις "καθαρές" και τακτοποιημένες γειτονιές τους, τις πολυτελείς κατοικίες με τις αυτوماتές πύλες και τα φωταυλούς, τα τείχη και τους ιδιωτικούς στρατούς των security⁵¹. Τέτοιες διευθετήσεις δεν στοχεύουν απλώς στην προστασία των περιουσιακών στοιχείων, αλλά στη διευκρίνιση μιας ειδοποιούσας διαφοράς, μιας ιεραρχικής κατηγοριοποίησης με βάση οικονομικά και κοινωνικά κριτήρια που θα μπορούσε να συνοψιστεί στο εξής: "Η δική μας ζωή αξίζει πολύ περισσότερο από τη δική σας".

Βέβαια, δεν είναι μόνο η μεσαία και η ανώτερη τάξη που γίνεται φορέας και εκφραστής της διάχυσης του μιλιταρισμού στο κοινωνικό πεδίο. Το τραβηγμένο παράδειγμα των κυριών προσώπων δεν είναι παρά μια γλαφυρή ένδειξη αυτού που συμβαίνει και σε άλλα κομμάτια της κοινωνίας. Για παράδειγμα, η ολοένα και αυξανόμενη τα τελευταία χρόνια δημοτικότητα των "επαγγελματιών" του νέου μιλιταρισμού (επαγγελματικός στρατός, μπάτσας, security, μπράβοι, πορτιέρηδες) δεν πήγε μόνη της, αλλά συνοδεύτηκε από την απεικονιστική τους και την αντιμετώπιση τους από πολλούς ως ένα ακόμα επάγγελμα, μια "καθαρή" και σταθερή δουλειά σαν όλες τις άλλες. Παράλληλα βέβαια, οι βάσεις των στρατιωτικών και μπάτσας σχολών διαγράφουν ανοδική πορεία από την πρώτη φορά που οι συγκεκριμένες σχολές εισάχθηκαν στις πανελλήνιες⁵². Ο ελεύθερος χρόνος διοχετεύεται όλο και περισσότερο στα γυμναστήρια και τα fitness clubs

πάρξει και να συμπράξει με την πιο ωμή κρατική βία -τη στρατιωτική.

8. Ένας "κοινωνικός" μιλιταρισμός
Ο "νέος μιλιταρισμός" αναπαράγει και αναπαράγει στο κοινωνικό πεδίο μέσα από την υιοθέτηση ενός πλήθους φαινομενικά ανεξάρτητων αλλά ουσιαστικά στενά συνδεδεμένων μεταξύ τους συμπεριφορών και πρακτικών. Τέτοιες συμπεριφορές και πρακτικές, άρα απλά ενέχουν μιλιταριστικά στοιχεία, αλλά στην πραγματικότητα συμβάλλουν εξίσου (ή κάθε μία με διαφορετικό τρόπο) προς τη γενικότερη κατεύθυνση της στρατιωτικοποίησης της καθημερινής ζωής. Πραγματικές (αλλά και φανταστικές), ορατές και ασάφες απειλές δημιουργούν το κατάλληλο κλίμα που ευνοεί την εμφάνιση και την ανάπτυξη στάσεων και νοοτροπιών που θυμίζουν περισσότερο πεδίο μάχης και καιρό πολέμου, παρά καπιταλιστικά αναπτυγμένες πρωτοκοσμικές πόλεις.

Γύρω λοιπόν απ' αυτόν τον άξονα (απειλή - ανάγκη προστασίας - ανεύρεση τρόπων επιβίωσης) διαμορφώνεται μια κοσμοθεωρία που σαν βασική αρχή της, τοποθετεί την ικανότητα προσαρμογής και ανταπόκρισης στα "νέα δεδομένα". Πρώτοι και καλύτεροι οπαδοί αυτής της θεωρίας δεν θα μπορούσαν να είναι άλλοι απ' αυτούς που ανήκουν στα μεσαία και ανώτερα τμήματα της κοινωνικής διαστρωμάτωσης. Πράγματι, αυτοί είναι που διαθέτουν μια διευρυμένη δυνατότητα πρόσβασης σε ένα σύνολο υλικών και κοινωνικών αγαθών που υποθετικά είναι σε θέση να τους θωρακίσουν πρακτικά και συναισθηματικά απέναντι σε διάφορους κινδύνους, λειτουργώντας παράλληλα σε δεύτερο επίπεδο ως ακόμα μία, μη λεκτική μιν. ρητή δε δέσμευση

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ: Η ιστορική προέλευση του νέου милитарισμού.

Για να καταλάβουμε τον χαρακτήρα των αλλαγών που σχετίζονται με τον στρατό και τον милитарισμό, αλλαγών που είναι και οργανωτικές, και τεχνολογικές και ιδεολογικές, πρέπει να αφήσουμε στην άκρη τυχόν ιδιαιτερότητες από κράτος σε κράτος και να βρούμε την "κοινή λογική" τους.

Έχουμε τη γνώμη ότι τέτοιου είδους αλλαγές δεν προκύπτουν από επιφώρηση στα μυαλά των ειδικών των αφεντικών.

Προκαλούνται, έμμεσα αλλά καθαρά, από το είδος των (κοινωνικών) αρνήσεων που κατά καιρούς ορθώνονται απέναντι στις καπιταλιστικές και κρατικές λειτουργίες. Κάθε φορά που η θεωρητική και πρακτική κριτική στους θεσμούς παίρνει τις διαστάσεις κινήματος τα αφεντικά είναι αναγκασμένα, για να μην ηττηθούν, να "απαντήσουν". Με αλλαγές (που κάποτε είναι ριζικές), με αφομοιώσεις εκείνου του μέρους των αρνήσεων που μπορεί να αφομοιωθεί, με ακυρώσεις εκείνου του μέρους που δεν αφομοιώνεται. Για να το πούμε διαφορετικά: είναι ο κοινωνικός / ταξικός ανταγωνισμός που, όταν δεν καταφέρνει να φτάσει στο τέλος του (στην καταστροφή κάθε είδους και μορφής εκμετάλλευσης και καταπίεσης) αναγκάζει το σύστημα να εξελιχθεί.

Με αυτή την έννοια ο νέος милитарισμός είναι "απάντηση" των αφεντικών στα κινήματα και στις πρακτικές άρνησης του παλιού. Ένα παράδειγμα είναι αρκετό για να δείξει τις αιτίες του νέου "τεχνικού" μέρους του νέου милитарισμού, της δημιουργίας επαγγελματικών στρατών. Το πρόβλημα εδώ προκλήθηκε αρχικά από την μαζική άρνηση (που εκδηλώθηκε στις ΗΠΑ)

στον πόλεμο στο Βιετνάμ, και την άρνηση κατάταξης στον στρατό. Που ήταν τότε και στις ΗΠΑ στρατός κληρωτών, στρατός υποχρεωτικής θητείας. Μετά την ήττα στο Βιετνάμ το κράτος των ΗΠΑ αναγκάστηκε να αντιμετωπίσει αυτήν την μεγάλη κλίμακα αμφισβήτηση του καθολικού καθήκοντος στην στρατιωτική θητεία, και ήταν το πρώτο, στη δεκαετία του 1970, που άρχισε να φτιάχνει στρατό έμμισθων, στρατό επαγγελματιών.

Αλλά και στα ευρωπαϊκά κράτη τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν διαφορετικά - μόνο με μια (μικρή) διαφορά φάσης. Κι εδώ η άρνηση κατάταξης στον στρατό των κληρωτών πήρε διάφορες μορφές αλλά σχεδόν παντού ήταν μεγάλης κλίμακας. Όχι τόσο μεγάλης ώστε να "αφανίσει" τους ευρωπαϊκούς στρατούς: αρκετές πάντως για να προκαλέσει μια ευρύτερη "κρίση κοινωνικής νομιμοποίησης" της υποχρεωτικής θητείας. Έτσι, με καθυστέρηση (αλλά μιας δεκαετίας και αλλού δυο) τα ευρωπαϊκά κράτη αναγκάστηκαν να λάβουν υπόψη τους αυτά τα φάσματα αρνήσεων, που άλλοτε είχε την μορφή απροθυμίας, δυσθυμίας και υπόστας αδιαφορίας, άλλοτε την μορφή απαίτησης "εναλλακτικής άσκησης" θητείας και άλλοτε την μορφή καθαρής απόρριψης της υποχρεωτικής θητείας.

Δεν ήταν όμως μόνο αυτή η άρνηση που, κατά κάποιον τρόπο, κίνησε την ιστορία απ' τη δεκαετία του '70 και μετά. Ο милитарισμός, σαν ιδεολογία του στραταπέδου και των αρετικών συνδέθηκε (κυρία από τα κινήματα των γυναικών) με την φολοκρατία και τον σεξισμό. Αυτή ήταν μια ακόμα απονομιμοποίηση του παραδοσια-

κού στρατού και του "πνεύματός" του. Επιπλέον, στις δεκαετίες του '70 και του '80, η εγκατάσταση πυρηνικών όπλων του νατο σε κράτη της δυτικής Ευρώπης και η πιθανότητα ενός πυρηνικού πολεμικού αλλακτικού στον ήπειρο, προκάλεσε μαζικά κινήματα σε μια μεγάλη γκάμα, από μη βίαια ειρηνιστικά μέχρι μαχητικά αντιπολεμικά και αντιπυρηνικά. Αυτή η διαδικασία συγκρότησης και εξάπλωσης κοινωνικών αρνήσεων υπήρξε ιστορικά πρωτοφανής. Από την άποψη ότι οι στρατιωτικοί μηχανισμοί και οι σχετικές ιδεολογίες στην καπιταλιστική Δύση βρέθηκαν "περικυκλωμένοι" από κοινωνικά κινήματα τα οποία ακόμα κι αν δεν ήταν ανατρεπτικά (και πράγματι σε γενικά γραμμές ούτε ήθελαν ούτε ήταν τέτοια) σίγουρα φρέναραν οποιαδήποτε πρακτική χρήση (των στρατών).

Στην πραγματικότητα αυτή η κοινωνική ένταση ήταν συνέπεια μιας πραγματοποιημένης επιλογής των αφεντικών. Όταν ο αμερικανικός στρατός ισοπέδωσε την Χιρόσιμα και το Ναγκασάκι "με ένα μόνο κύπημα", σκοτώνοντας χιλιάδες αμέσους και σκοπεύοντας ακόμα περισσότερους για τις επόμενες γενιές, εγκαινίαζε ένα είδος πολέμου καθολικού ως προς την καταστροφικότητά του. Το πυρηνικό αλλακτικό στη Χιρόσιμα και στο Ναγκασάκι έγινε σαν επίδειξη ισχύος της μιας πλευράς του Β' παγκοσμίου πολέμου, και όπως ξέρουμε ήταν θέμα χρόνου στη διάρκεια εκείνου του πολέμου το ποιος θα έκανε αυτήν την "κίνηση" του απόλυτου τρόμου και της απόλυτης και αδιαφοροποίητης καταστροφής. Αλλά το να δολοφονηθούν τόσο μαζικά και τόσο ανελέητα τόσες χιλιάδες μη ένοπλοι αντρείμε με

"Τηλοδο" με μαζικές χημικές πολέμου μέρες δεκαετίες πριν.

συνγκλονιστικό τρόπο κάθε έννοια και διάκριση προηγούμενων φάσεων των διακρατικών πολέμων. Αν και ποτέ δεν έλειψαν οι σφηνές αμάχων ήταν με το πυρηνικό μανιτάρι που ο καπιταλιστικός κόσμος απειλούσε (ή υποσκόπων...) πως μπορούσε να κάνει δύο πράγματα. Πρώτον, ότι μπορούσε να διευρύνει απεριόριστα το "πεδίο μάχης" (δηλαδή το πεδίο καταστροφικότητας του) οπούδηποτε στον πλανήτη. Και δεύτερον, ότι μπορούσε να μεταφέρει τους άμαχους, σαν "στόχους" του πολέμου, από τα μετόπισθεν στην πρώτη γραμμή όπου-δήποτε μετώπου. Οι άμαχοι του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, νιώθοντας "ταξεροφ" που εκείνος ο πόλεμος τελείωσε λίγο μετά το πυρηνικό ολοκαύτωμα των γιανι-νέζων, έμειναν παγωμένοι από την απειλή. Μια γενιά μετά οι "άμαχοι" έμπαναν στην πρώτη γραμμή των αναμιγτραιστικών αρνήσεων.

Έχουμε τη γνώμη ότι απέναντι σε εκείνα τα κινήματα, των δεκαετιών του '70 και του '80, τα αφεντικά ήταν αναγκασμένα να "επεξεργαστούν" λύσεις. Λύσεις οργανικές για το μέλλον των μαζικών καταστροφικών δυνατοτήτων του καπιταλιστικού συστήματος και των κυρίων του. Η άρνηση στην υποχρεωτική θητεία και στον στρατό των κληρωτών "υποβιβαστική" κατά κάποιον τρόπο σε τεχνικό πρόβλημα, και "απαντήθηκε" (προς το παρόν) με τον επαγγελματικό στρατό. Όμως αυτή η λύση από μόνη της θα έμενε μισή, επικίνδυνη μισή. Αν ο μαζικός στρατός των κληρωτών δημιουργήθηκε μέσα στη γκάμα των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων του πολίτη του έθνους κράτους, κι αν κρατούσε τη νομιμοποίηση του από την καθολική ισχύ της έννοιας του "καθιερώνοντος απέναντι στην πατρίδα", ένας στρατός επαγγελματιών μόνος του θα γινό-

ταν γρήγορα ένα διαχωρισμένο σώμα με ελάχιστη κοινωνική αποδοχή. Το είδος των αρνήσεων στις οποίες αναφερθήκαμε νωρίτερα δεν θα μπορούσε να "απαντηθεί" επωφελώς για τα αφεντικά με την αυρική και τον επαγγελματισμό του στρατού και του μιλιταρισμού! Μάλλον το αντίθετο θα έπρεπε να συμβεί: αν όχι ο στρατός σαν ειδικό σώμα οπούδηποτε όμοιο ο μιλιταρισμός θα έπρεπε να ξαναποικοποιήσει τις κοινωνικές σχέσεις, στον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό. Λαμβάνοντας ωστόσο υπόψη (για να γίνει η αποικοποίηση με επιτυχία) μερικές από τις αρνήσεις που είχαν προηγηθεί.

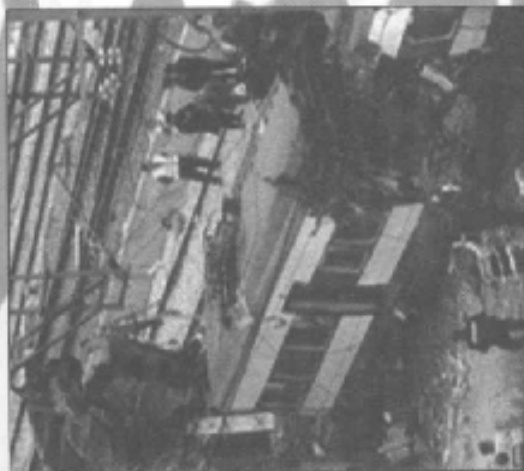
Έτσι, για παράδειγμα, δεν θα μπορούσε ύστερα από τον Γ παγκόσμιο (ψυχρό) πόλεμο να διαγραφεί από το ρεπερτόριο των αφεντικών ο στόχος του να είναι - εν δυνάμει - κάθε σημείο του καπιταλιστικού χώρου και χρόνου "πεδίο μάχης" και πολεμικής καταστροφής. Δεν θα ήταν ποτέ δυνατόν η καπιταλιστική "ανάπτυξη" να εμπιστευτεί το μέλλον της γινώντας στο παρελθόν, ως ποίμε με "μάκες χαρακωμάτων" ανάμεσα σε μισοφόρους! Και δεν θα ήταν ποτέ δυνατόν, μειώνοντας και εξειδικεύοντας τα high tech στρατιωτικά σώματα, να γίνουν οι ενδοκαπιταλιστικοί διακρατικοί πόλεμοι ένα είδος σαββατοκυριακάτικου show το οποίο παρακολουθούν (ή δεν παρακολουθούν) ρουτινιάρικα οι υπήκοοι πίνοντας μπύρες. Γιατί πόλεμος, στρατός, μιλιταρισμός σημειώνουν καταστροφές τέτοιες κλίμακας και τέτοιας έντασης που να αναδιοργανώνονται ριζικά οι κοινωνικές σχέσεις - προς όφελος του εμπαιρέματος. Συνεπώς αυτοί που αποκαλούνται "άμαχοι", δηλαδή οι τυπικά "μη ένοπλοι", δεν θα μπορούσαν να εξαιρεθούν από τις στρατιωτικές αναδιορθώσεις και τα καινούργια πολεμικά δόγματα. Δεν θα μπορούσαν να εξαιρεθούν

ιδεολογικά, δεν θα μπορούσαν να εξαιρεθούν ούτε λειτουργικά. Στην καλύτερη (για την ειρηνική τους πρωτοκοσμική ζωή) περίπτωση θα έπρεπε να εξαλειφθούν (οι μη ένοπλοι...) σε ένθερμους έως φανατικούς καταναλωτές "υπηρεσιών ασφαλείας". Να οργανώσουν μάλιστα και να αποδεχθούν την "ζήτηση" τέτοιου είδους υπηρεσιών ως εκεί που η στρατιωτική "προσφορά" μπορεί να φτάσει...

Έχουμε λοιπόν τη γνώμη ότι ζούμε στην περίοδο κατά την οποία οι αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές κοινωνίες ξανασεαίνονται μαζί, σαν πλήρη "μη ένοπλοι", στις λειτουργικές αναγκαιότητες της κρατικής / καπιταλιστικής καταστροφικότητας. Σημειώνουμε συνοπτικά (επειδή μερικές πλευρές αυτής της διαδικασίας αναφέρθηκαν νωρίτερα και άλλες ακολουθούν πιο κάτω) τρεις τουλάχιστον τρόπους εξάπλωσης, εμπέδωσης, αποδοχής και νομιμοποίησης του νέου μιλιταρισμού

- Η μυστηριώδης "τρομοκρατία", του είδους βόμβες σε σταθμούς τρένων, επιθέσεις σε σχολεία κλπ. Πρόκειται για κρατική τρομοκρατία και όχι σιδηρίστε άλλο. Με τρόπο παραδειγματικό οι "άμαχοι" (δηλαδή: οι μη ένοπλοι) πρωτοκοσμικοί επανοφρονούνται εκεί απ' όπου είχαν δραστηριότητες για λίγο (μέσα από τις αρνήσεις των '70 και '80), δηλαδή στην πρώτη γραμμή ενδοκαπιταλιστικών πολέμων, που μέχρι στιγμής είναι επίσημα ακήρυκτοι. Ο φόβος είναι το όπιο που οδηγεί στην εκ νέου νομιμοποίηση των στρατών.

Την ίδια στιγμή οι αυστηματικές σφαγές των "αμάχων" (δηλαδή των μη ένοπλων) εκτός πρωτοκοσμικών μητροπόλεων από τους αναπτυσσόμενους στρατούς τους στην νουν την θλική εξάπλωση του πρώτου κόσμου σαν επαρκή δικαιολογία: όλα όσα γίνονται είναι "κατά λάθος".

Οι βόμβες στο αεροδρομικό σταθμό της Μιδάτης, σε μη πάλια, έδωσαν στους φρίδες των αεροπορικών πολέμων με υλαστικά.

"Τουλάχιστον δεν είναι πλέον ασφαλείς..."

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ: Άμαχοι;

• Οι ανθρωπιστικές Μ.Κ.Ο. Εδώ εκτελίσσεται η πιο λεπτεπίλεπτη κατεργασία της αντιπολεμικής σβώλητας των περασμένων δεκαετιών. Η υπόδειξη είναι σαφής: όποιος (προς τον μιλιταρισμό) άποψη την στατική έννοια της "κοινωνικής προσφοράς" ως γίνεται νοσοκόμος δίπλα στους high tech στρατούς. Κι ως αφήσουμε προς το παρόν το γεγονός ότι κάθε αποικισμός χρειάζεται όχι μόνο σπαθί αλλά και αγιστούρα.

• Οι ιδιωτικές (και όχι ακόμα ένοπλες) υπηρεσίες ασφαλείας, του είδους security κλπ. Ο ιδιωτικά μισθοδοτούμενος μπάσας αποτελεί γέφυρα πολλοπλών χρήσεων προς τον μισθοφόρο στρατώτη, ο οποίος συχνά επίσης είναι ιδιωτικά μισθοδοτούμενος. Κοιτώντας ανάποδα το ζήτημα ο σκευωρτής (και εκείνος που ζητάει τις υπηρεσίες του) αποτελούν το ανύγραφο σε μικροκλίμα εκείνου που είναι και κάνει ο λεγεωνάριος σε μεγάλη κλίμακα. Ο ένας για την περιουσία μας, ο άλλος για τον "τρόπο ζωής" μας (και το κράτος μας).

Ας συνοψίσουμε όσα έχουν μέχρι στιγμής αναφερθεί κάτω από τον τίτλο «νέος μιλιταρισμός». Σε ολόκληρο τον ανεπτυγμένο κόσμο, αυτό που συμβαίνει καταρχήν είναι μια θεσμική ανασυγκρότηση του στρατού, που αφορά αφενός τη μετατροπή του σε μισθοφορικό επαγγελματικό και αφετέρου την οργανική σύνδεσή του και συνλειτουργία του με άλλους θεσμούς (ιδιωτικές εταιρείες, αστυνομικές υπηρεσίες, κλπ). Αυτό που συμβαίνει επίσης είναι η διάχυση των μιλιταριστικών ιδεών και πρακτικών μέσα στις κοινωνίες του πρώτου κόσμου, ή – πιο σωστά – η όλο και πιο έντονη σύμπληξη του στρατιωτικού με το κοινωνικό, σε επίπεδο συμπεριφορών, πρακτικών, ηθικών. Υποστηρίζουμε πως τα διαφορετικά με μια πρώτη ματιά φαινόμενα που συγκροτούν τον «νέο μιλιταρισμό» είναι πιθανό να εντάσσονται σε μια συνολική προσπάθεια του συστήματος να ξεπεράσει τις κοινωνικές αρνήσεις που στο παρελθόν του δημιουργήσαν σοβαρά προβλήματα. Υποστηρίζουμε επίσης πως η προσπάθεια αυτή στοχεύει κυρίως στους άμαχους – στα κομμάτια εκείνα των κοινωνιών που ήταν άμετοχα, και ενίοτε στάθηκαν αναμέτρητα, στο καταστροφικό έργο των στρατών. Έχουμε τη γνώμη πως οι εξελίξεις γύρω από το θέμα μας συνδέονται με την ιστορική αναγκαιότητα επέκτασης του μιλιταρισμού στο πεδίο των κοινωνικών σχέσεων. Τέλος, έχουμε τη γνώμη ότι οι εξελίξεις αυτές οδηγούν σε έναν επανορισμό της έννοιας του «άμαχου», και δεν πρόκειται ασφαλώς για ζήτημα σωστού ορισμού ή συνεπούς ανάλυσης. Αντίθετα, πρόκειται για το πάντα επίμονο ζήτημα της οργάνωσης των αρνήσεων του παρόντος

και του μέλλοντος, για το πώς οι αρνήσεις αυτές θα βρουν τον τρόπο να είναι εύστοχες, έγκαιρες και ίσως απειλητικές.

Πριν όμως αναφερθούμε πιο ειδικά σ' αυτόν τον επανορισμό του «άμαχου», θα σταθούμε λίγο περισσότερο στη βασική ιδεολογική συνίσταση αυτής αναδιάρθρωσης για την οποία συζητάμε: στο νέο δόγμα της ασφαλείας, στις νέες απειλές που οι στρατοί των καπιταλιστικών κρατών αυτοκαλούνται να αναμετωπίσουν, στον «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία». Υπό το φως όλων όσων παραπάνω είπαμε και κωδικά ονομάσαμε «νέο μιλιταρισμό», η φιλολογία γύρω από την ασφαλεία, που θα 'λεγε κανείς πως είναι εξαιρετικά παραγωγική από τις 11/9/2001 κι έπειτα, μπορεί να διαβαστεί με διαφορετικό τρόπο. Συγκεκριμένα, μπορεί να διαβαστεί ως μια συνολική ιδεολογική μετατόπιση αφενός για την «αναγκαιότητα» του στρατού και του καταστροφικού του έργου, και αφετέρου για τη δυνατότητα των πρωτοκοσμικών υπήκοων να μένουν άμετοχοι ή αδιάφοροι απέναντι στο έργο αυτό.

Ας δούμε από πιο κοντά τα βασικά χαρακτηριστικά αυτής της μετατόπισης. Μέχρι πρόσφατα στον πυρήνα των λόγων για την ασφαλεία βρισκόταν η προστασία της ιδιοκτησίας, της κατανάλωσης, ή της «φυσιολογικής ζωής» γενικότερα, από τη συγκεκριμένη απειλή της εγκληματικότητας. Μπορούμε να το πούμε διαφορετικά: το αίτημα για ασφάλεια, που ενοχοποιήθηκε από τις κρατικές πολιτικές και τις κοινωνικές πρακτικές στον ανεπτυγμένο κόσμο, αφορούσε την επικερδή – με πολλούς τρόπους – διαχείριση των «υπολοίπων» του παγκόσμιου καταμερισμού της εργασίας,

Τα όπλα τους σκοτώνουν.

Τα δικά μας σώζουν ζωές.

Τα όπλα "τους" σκοτώνουν.
Τα δικά "μας" σώζουν ζωές.
Η παραπάνω διαφημιστική οργάνωση των Γερμανών κυριάρχησε.
Η αντανάκλαση δεν είναι κοινοβιολογία.
Οι σφαιρωμένοι και οι υπόδημοι.
Οι φέρετρας και οι πολυκατοικίες.
Δουλεύει τους "αυτούς", δουλεύει μας "εμείς".

όπως αυτός διαμορφώθηκε μετά την κατάρρευση του κράτους πρόνοιας αλλά και αργότερα, στον μεταψυχροπολεμικό κόσμο. Η (καθυστέρημένη σε σύγκριση με τον υπόλοιπο δυτικό κόσμο) περίπτωση της «αλή ελληνικά» μηδενικής ανοχής, για παράδειγμα, ήταν χαρακτηριστική. Οι αλβανοί μετανάστες υπήρξαν το επίκεντρο των λόγων για την ασφάλεια αλάκλρητη την περασμένη δεκαετία.

Ο φόβος για τον «αλβανό εγκληματία» και η απαίτηση από μεριάς του ντόπιου πληθυσμού για προστασία των κεκτημένων από αυτή τη νέα, απειλητική συνθήκη της μαζικής μετανάστευσης εργασίας προς την Ελλάδα έπειξαν πολύ σημαντικό ρόλο στην αναδιάρθρωση της δημόσιας τάξης όλα αυτά τα χρόνια: στη δημιουργία των νέων αστυνομικών σωμάτων, στις στρατιωτικού τύπου επικελήσεις (ακούτες) μέσα στις πόλεις, στην αύξηση του κύρους των αρεσκών επαγγελματιών (του μπάτσου ή του σεκιουρτά).

Πάνω σ' αυτό το πρόσφορο έδαφος πάτησαν οι νέοι λόγοι για την ασφάλεια, πάνω σ' αυτό το έδαφος εγκαταστάθηκε η ούριστη απειλή της τυφλής τρομοκρατίας και ο πρωταγωνιστικός ρόλος του «νέου στρατού» ως μοναδικού αξιόπιστου φορέα υπηρεσιών ασφάλειας στο «νέο περιβάλλον». Ας το πούμε πιο απλά: άλλο πράγμα είναι να «απειλείσαι» από το έγκλημα και να αναλαμβάνουν οι μπάτσους την προστασία σου, κι άλλο πράγμα είναι να «απειλείσαι» από κάτι εξαιρετικά εκβητικό (στον «δυτικό τρόπο ζωής», είπε ο αμερικανός πρόεδρος), δυνάμει καταστροφικό για τη ζωή σου οποιοδήποτε στιγμή (στο τέρας που παίρνεις να πας στη δουλειά σου), και να αναλαμβάνουν την προστασία σου οι 53.363 απλίτες, τα 234 αεροπλάνα και ελικόπτερα, τα 51 σκάφη του ναυτικού και οι

28 πυροβολαρχίες του ελληνικού στρατού – στην ολυμπιάδα της Αθήνας. Εμείς εντοπίζουμε εδώ μια τεράστια ποιοτική διαφορά, σχετική μ' αυτό που πριν ονομάσαμε επεκταση του μιλιταρισμού στο πεδίο των κοινωνικών σχέσεων: ότι μια λειτουργία την οποία μέχρι σήμερα αναλάμβαναν κατά κύριο λόγο πολιτικοί (με την έννοια: μιλιταριστική) θέατροί, τη διαφύλαξη της εύρυθμης κοινωνικής ζωής, περνάει άμεσα και στα χέρια του στρατού. Τα αφεντικά αλλάζουν το νόημα σε όρους που τα ίδια είχαν εφεύρει. Έτσι, ο στρατός μετατοπίζει τα καθήκοντά του από την «όμινα της χώρας» και την «προάσπιση των εθνικών συμφερόντων», στην «προστασία του πολίτη». Αξίζει να αναρωτηθούμε τι επιπτώσεις έχει αυτή η μετατροπή του στρατού σε παρακέα υπηρεσιών ασφάλειας, και η μετατροπή των δυτικών υπήρκων σε καταναλωτές αυτών των υπηρεσιών.

Θα επιμεινουμε λίγο περισσότερο στην ορολογία που χρησιμοποιούν τα αφεντικά μιλώντας για τον «νέο ρόλο του στρατού». Είναι ενδεικτική των προθέσεών τους, και είναι σημαντικό να καταλαβαίνουμε ότι τίποτα δεν είναι τυχαίο, ούτε αβία. Πριν τις 11/9 οι καρβανάδες και οι υπουργοί άμυνας εντόπιζαν μια πλήθώρα στόχων για τον υπό αναδιάρθρωση στρατό, και κωδικοποίησαν αυτούς τους νέους στόχους υπό τον τίτλο της ασύμμετρης απειλής: η ισλαμική τρομοκρατία, το οργανωμένο έγκλημα, η λαθρομετανάστευση, ο βιολογικός πόλεμος, και ταυτόχρονα η λειτουργική ιδέα ότι όλα τα παραπάνω αποτελούν συγχωνεύονται δοχεία. Τι καινούρια υπάρχει σ' αυτήν την κατασκευή; Καταρχήν η ανάγκη των στρατών να οργανωθούν με νέους τρόπους, για νέου είδους πολεμικές συγκρούσεις. Κατά δεύτερον η ιδέα πως οι «ασύμμετρες» επιθέσεις αφενός σχεδιάζο-

νται σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου (από σκοτεινά και αόρατα δίκτυα), και αφετέρου λαμβάνουν χώρα τελικά μέσα στην καρδιά των μητροπόλεων, στην καρδιά της καθημερινότητας, στην καρδιά της κοινωνικής ζωής. Έτσι ο «νέος ρόλος του στρατού» αποκτά μια διπλή διάσταση: στο εσωτερικό και στο εξωτερικό των συνόρων, στον τόπο προέλευσης της απειλής και την ίδια στιγμή εκεί που αυτή ενσαρκώνεται, στις πλατείες και τους δρόμους των δυτικών πόλεων. Μπορούμε να πούμε πως ο στρατός αποκτά – εν καιρώ ειρήνης – έναν ρόλο καθολικό, έναν ρόλο τόσο κοινωνικό όσο δεν έχουμε δει στο παρελθόν. Και είναι απαραίτητο στα πλαίσια αυτού του νέου ρόλου ο στρατός να βρίσκεται σε μια διαδικασία ανασυγκρότησης, να δοκιμάζει τις δυνατότητες συνύπαρξης και κοινής λειτουργίας με μη-στρατιωτικούς θεσμούς, ακόμα και σε επιχειρησιακό επίπεδο. Το αναφέρουμε και προηγουμένως: μόνο έτσι μπορούμε να αντιληφθούμε την τεράστια στρατιωτική κινητοποίηση την περίοδο των ολυμπιακών αγώνων: ως δοκιμή επιχειρησιακής συνεργασίας του στρατού με τις υπηρεσίες ασφάλειας, με τα υπουργεία, με ιδιωτικές εταιρείες, με οργανωμένες ομάδες πολιτών. Μια γιγάντια επιχείρηση παροχής υπηρεσιών ασφάλειας με χαρακτηριστικά έκτακτης ανάγκης.

Αυτό το καθιερώς έκτακτης ανάγκης που έχει επιβληθεί στις δυτικές κοινωνίες από τις 11 Σεπτεμβρίου και μετά είναι κατά τη γνώμη μας βασικό άχνη για τον νέο μιλιταρισμό, σε ότι αφορά – εκτός από την αναβάθμιση του στρατού – και τις κοινωνικές επιλογές. Ο γενικευμένος φόβος της τρομοκρατικής επίθεσης και η αγωνία της καταστροφής που συνοδεύει την καθημερινή ζωή των δυτικών υπήρκων δρουν καταλυτικά προς όφελος των αφεντικών: τροφο-

«Ποιον είναι αυτή η τσάντα;»
Αν σου φαίνεται ύποπτη να το αναφέρεις
γνωστότητα που προεμφανίστηκε στο μέτρο του
Λονδίνου μετά την έκρηξη στο αεροδρόμιο σταθμό
της Μπάιερ με την υπογραφή της μητροπολιτικής
επιθετικής «Μεταρρύθμιση τρομοκρατία» και βαλόντας
εταίμης να εμφανιστούν...

δοτούν την απάθεια και την αδιαφορία μπροστά στις παρελάσεις των ένστολων, την ανασθηρία απέναντι σε στρατιωτικές επικειρήσεις που σπέρνουν πτώματα σε ολόκληρο τον κόσμο, την διαταξική ενότητα, την πεπαιδευση. Δεν είμαστε σε θέση να αναλύσουμε σε όλες τις διαστάσεις της αυτή τη νέα στρατηγική των αφενικών, ούτε μπορούμε να προβλέψουμε τις συνέπειές της. Είμαστε όμως βέβαιοι πως όσοι και όσες βαίνουν στους εαυτούς τους το καθήκον της άρνησης αυτού του κόσμου, έχουν νέα δεδομένα να αντιμετωπίσουν.

Ένας νέος ορισμός για τον άμαχο

Καταλήγοντας κάνουμε στους εαυτούς μας την εξής ερώτηση: αν όντως τα αφεντικά βρέθηκαν μπροστά στο ζήτημα του πώς οι άμαχοι (των κοινωνιών τους) θα επανταχθούν στους θεσμούς και τις ιδεολογίες της καπιταλιστικής καταστροφής, του πώς θα σταματήσουν να είναι εμπόδια σ' αυτήν την τελευταία, τότε όλα όσα περιγράψαμε υπό τον τίτλο «νέος милитаризм» αποτελούν – και πώς – μια κίνηση προς ακριβώς αυτήν την κατεύθυνση. Απαντάμε ότι πράγματι, μέσα από τις εξελίξεις των τελευταίων χρόνων, περισσότερο ίσως σε άλλες χώρες απ' ότι ακόμα στην Ελλάδα, αυτά που διαφαίνονται είναι ένας επανακαθορισμός της θέσης του άμαχου μέσα σε ό,τι συγκροτεί – θεσμικά και ιδεολογικά – τη λειτουργία της καπιταλιστικής καταστροφής.

Από τη μία μεριά οι άμαχοι είναι σήμερα βασικός στόχος και θύματα πρώτης γραμμής. Όσον αφορά τις εμπόλεμες ζώνες, θα 'λεγε κανείς πως τίποτα καινούριο δεν βλέπουμε εδώ. Οι άμαχοι αποτέλεσαν και στα παρελθόν κρέας για κανόνια. Αν στρέψουμε όμως το ενδιαφέρον μας στις ανεπτυγμένες κοινωνίες, είναι σίγουρα καινού-

ρια η αντιμετώπιση «των δικών μας άμαχων» ως θύμα ή παράπλευρη απώλεια σε έναν πόλεμο που αφενός είναι υπαρκτός και απαραίτητος – ο απόλυτος ενόμιος στην τρομοκρατία – και αφετέρου δεν είναι πόλεμος με την επίσημη ή παραδοσιακή έννοια του όρου. Ο πρόεδρος της Ρωσίας, στο θέατρο της Μόσχας πριν από δύο χρόνια και στο σχολείο του Μπεσλάν πριν από λίγους μήνες, θυσίασε εκατοντάδες πολίτες της χώρας του στο βωμό του πολέμου κατά της τρομοκρατίας. Το γεωμετρικό και το αμερικανικό κράτος έχουν νομιμοποιήσει την κατάρριψη πολιτικών αεροπλάνων σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης, δηλώνοντας μ' άλλα λόγια πως δεν θα διατάσουν να θυσιάσουν πολίτες των χωρών τους για να αποτρέψουν τρομοκρατικές επιθέσεις. Την ίδια στιγμή, αυτές οι πρωτοφανείς πράξεις και προθέσεις ανατροπής του δικαιώματος στη ζωή, και μέλστα εν καιρώ ειρήνης, ξανά με την επίσημη ή παραδοσιακή έννοια του όρου, δεν βρίσκουν ουδεμία αντιστάση. Κατά τη γνώμη μας αυτό σημαίνει πως η θυσία των αμάχων – και προσαχθεί: δεν μιλάμε για τις εμπόλεμες ζώνες και τους «άτυχους» κατοίκους αυτών, μιλάμε για τη Ευρώπη και τις ΗΠΑ – θεωρείται υπό τις παρούσες συνθήκες φυσιολογική. Πίσω από τον διακηρυγμένο πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία τα κράτη και τα αφεντικά δείχνουν με το δάκτυλο τον άμαχο πληθυσμό των χωρών τους – ως στόχο είτε των «τρομοκρατών» είτε ως παράπλευρη απώλεια.

Από την άλλη μεριά εντοπίσαμε διάφορες εκφάνσεις της ενεργοποίησης του άμαχου πληθυσμού μέσα στις милитаризмικές δομές. Από τη νομιμοποίηση του милитаризмικού πνεύματος στις κοινωνικές επιλογές και συμπεριφορές, μέχρι την ενεργή συμμετοχή των αμάχων στις στρατιωτικές λειτουργίες. Στην Αθήνα εκατοντάδες εθελού-

γνές συνέδραμαν στην «ασφάλεια των αγώνων», βαζοντας τον εαυτό τους στη θέση του μπάτσου ή του στρατιώτη. Στο Ιράκ εκατοντάδες εθελοντές – μέλη μη κυβερνητικών οργανώσεων αναλαμβάνουν να σκουπίσουν τα σπασμένα του милитаризмικού ολέθρου, λατομικών ασφαώς συμπληρωματικά και καθόλου ανταγωνιστικά σε σχέση με ό,τι είναι αυτό που κάνουν εκεί οι δυτικοί στρατοί. Τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, σε ολόκληρο τον πρώτο κόσμο, χιλιάδες άνθρωποι δουλεύουν για τον στρατό: σχεδιάζουν για τον στρατό, σπάζουν και καθαρίζουν τον στρατό, εκπαιδεύουν τον στρατό, μεταφέρουν εφόδια, και ό,τι άλλο συγκρατεί η «εκκώρυξη αρμοδιοτήτων του στρατού σε ιδιώτες». Με άλλα λόγια, τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, χιλιάδες άνθρωποι – πολίτες των δυτικών κοινωνιών, τύποις άμαχοι, συνδράμουν τον στρατό έμμεσα ή άμεσα, και για να το πούμε διαφορετικά, χιλιάδες άνθρωποι αναλαμβάνουν είτε το καταλαμβάνουν είτε οι πρωταγωνιστικό ρόλο ως δράστες της καπιταλιστικής καταστροφής.

Ως θύματα ή ως δράστες, οι άμαχοι των δυτικών κοινωνιών βρίσκονται τελικά στο κέντρο της «μάχης». Και αν, όπως λέγαμε και πριν, ανασυντίθενται θεσμικά και ιδεολογικά οι προϋποθέσεις της καπιταλιστικής καταστροφικότητας, ανασυντίθενται έτσι ώστε να προβλέπουν μια θέση μέγας για όλους, και όχι μόνο για το ένστολο και ένοπλο κομμάτι της που είναι ο στρατός. Και με αυτήν την έννοια όσοι και όσες έχουν την πρόθεση να σταθούν αντιμετώπιζες στον милитаризм, έρχονται πρώτα αντιμετώπιζες με έναν εκφρασμό: δεν είμαστε άμαχοι, δεν υπάρχουν περιθώρια για τέτοιους.

Ο ηθικός/κατά καταβολήν το: Γαλλικό στρατιωτικό φέλλερ το μπρό στο Παρίσι. Μπροστά στην "αυλή" ο στρατός κρύβει βλέπεις μέσα στην ερμηνεία "γεννατεμόντος" τους αμάχους.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ: Η ανεπάρκεια των παλιών αρνήσεων.

Ο νέος милитаризм δεν είναι ντυμένος μόνο στα χακί. Ο νέος милитаризм δεν κυκλοφορεί πια μόνο μέσα στα στρατόπεδα. Ο νέος милитаризм έχει χίλια πρόσωπα κομμένα και ραμμένα στα μέτρα της εποχής του. Και είναι μ' αυτή την έννοια που οι «ιστορικά δοκιμασμένοι συνταγές» του αντιπολεμικού κινήματος μοιάζουν απελπιστικά ανεπαρκείς, ολότελα ξεπερασμένες από την πραγματικότητα στην οποία καλούνται να παρέμβουν.

Πόσο αποστελεσματικά φαίνονται να είναι η καταγγελία και το σημειολογικό αποκλειστικό και μόνο του στρατού ως δολοφονικής μηχανής όταν, όπως σωστά περιγράφηκε παραπάνω, η ομαλή λειτουργία αυτής της μηχανής εξαρτάται και καθορίζεται από την αρμονική οργάνωσή της με ένα πλήθος μη στρατιωτικών οργανισμών. Τι νόημα έχουν οι εκκλήσεις για ειρήνη όταν αυτές γίνονται ερήμην και μάλλον ενάντια του ταξικού παλέμου που καθημερινά διεξάγεται εδώ στην καρδιά των καπιταλιστικών μητροπόλεων;

Πόσο αντιγωνιστικός και αντιπολεμικός είναι ο δικτικός ανθρωπισμός του «δουλειές όχι βόμβες» όταν αυτός επιμένει να αγνοεί και συστηματικά παρακάμπτει το γεγονός ότι δουλειές και βόμβες είναι οι δύο πλευρές του νομίσματος της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Πόσο «επαρκής» είναι η εναντίωση στον «πόλεμο για το πετρέλαιο», όταν αυτή διαχωρίζεται από τις ανάγκες του τρόπου ζωής της Δύσης; Και τελικά μπορεί να υπάρχει αντιπολεμικό κίνημα διαχωρισμένο από την πραγματικότητα μέσα στην οποία υπάρχει και δρα;

Υποστηρίζουμε πως όχι. Το αντιπολεμικό κίνημα (όταν και όπου) υπήρξε πραγματικά ανταγωνιστικό, μπόρεσε και ενωτιώθηκε στα σχέδια των αφενικών ως τέτοιο, αφενός μέσα από την άρθρωσή του με ένα πλήθος άλλων αρνήσεων, αφετέρου επειδή είχε τη δυνατότητα και την επιλογή να αναλύει τις κοινωνικές συνθήκες μέσα στις οποίες οργανωνόταν και δρούσε.

Είναι μ' αυτή την έννοια που ειδικά σήμερα, η αντιμилитаристική δράση δεν μπορεί παρά να γίνεται αντιληπτή, σαν δράση όχι μόνο ενάντια στα στρατά αλλά και σε όλους εκείνους τους πολιτικούς οργανισμούς που τον υποστηρίζουν. Πίσω από τους καπνούς στα πεδία των μαχών ξεπροβάλλει ένα πλήθος τεχνικών και managers, πίσω από τους κορβαβάνδες τεχνικοί και διανοούμενοι, πίσω από τα όρματα μόχνης εταιρείες και Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις.

Αυτό είναι το τοπίο μέσα στο οποίο καλούμαστε να πάρουμε θέση. Ένα τοπίο όπου η μόνη άρνηση στον πόλεμο μοιάζει να είναι η επίθεση σε κάθε πλευρά, κάθε πτυχή της ταξικής ειρήνης, γιατί ο νέος милитаризм βρίσκεται ριζωμένος εκεί, στην καρδιά, στον πυρήνα, κάθε σταγμής και κάθε τετραγωνικού εκατοστού αυτής της ειρήνης. Είναι παρών και εξελίσσεται ενάντια μας ως μια διαδικασία, που αν και προσωρινά αφήνει τα ίχνη της στην ιστορία μ' έναν τρόπο που δεν είναι ακόμη ξεκαθάρος, σχεδόν αδιάρατο, στο μέλλον είμαστε πεσμένοι ότι πρόκειται να καρφίξει σημάδια ανεξήγητα με τον πιο ωμό και βίαιο τρόπο. Η καπιταλιστική βαρβαρό-

τητα, της οποίας το αληθινό πρόσωπο γνώρισαν εκθέτες οι προλετάρια της γιο-γκοαλβίας και γνωρίζουν σήμερα εκείνοι του ιράκ, είναι εδώ και χρόνια εγκατεστημένη, αν και με διαφορετικά χαρακτηριστικά, στο κέντρο των δυτικών μητροπόλεων και εξελίσσεται πέρα από και ενάντια σε μας. Δεν βρισκόμαστε όμως προ τετελεσμένων γεγονότων.

Αντίθετα η ίδια η πραγματικότητα, η ίδια η κατορία μας γνέφουν προκλητικά και μας καλούν να αναμετρηθούμε: να αντικρύσουμε τα προβλήματα με βλέμμα προσήλωμένο στις ανάγκες του σήμερα κι απαλλαγμένο από κάθε είδους κατάλοιπα του παρελθόντος, να οργανωνόμαστε και να δρούμε την ίδια στιγμή με τη γενναιο-τητα και την τόλμη που απαιτούν οι καιροί. Μέσα από αυτοοργανωμένες διαδικασίες που θα τις διακρίνουν η συνέχεια και η συνέπεια των λόγων και των πράξεών τους, αναγκαία συνθήκη προκειμένου αυτές να μπορέσουν να είναι στοιχειωδώς ανταγωνιστικές. Διαδικασίες ικανές να ριξουν φως σε κάθε σκοτεινή κι αθέατη πλευρά του νέου милитаризма, και να προσανατολίσουν τη δράση τους ενάντια του με τρόπο σαφή, δημόσιο και ξεκάθαρο.

Βρισκόμαστε μπροστά σε ένα όχι και-νούριο αλλά τραγικό επίκαιρο δίλημμα:

Ή θα σπαταλέσουμε μέρος της λύσης του προβλήματος ή μέρος του ίδιου του προβλήματος. Δεν υπάρχει άλλη επιλογή.

Η συνέλευση ενάντια στην ειρήνη είναι μια ανοικτή διαδικασία που βρίσκεται και συζητάει κάθε Κυριακή στις 6:00μμ.

Χειμώνας 2004, συνέλευση ενάντια στην ειρήνη

συνέλευση ενάντια στην εμρήνη, διαδήλωση ενάντια στον επεκτασμό του ελληνικού κράτους
κολλήθηκε σε 6.000 αντίτυπα στο κέντρο και σε γειτονιές της αθήνας τον μάρτιο του 2005

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Ζώντας στην Αμερική των Βαλκανίων...

EXPOZ MAZ FINA FAO

ενάντια στον επεκτατισμό του ελληνικού κράτους

σάββατο 19 Μαρτίου, πλ. Αμερικής, 12:00

συνέλευση εναντίον στην ειρήνη

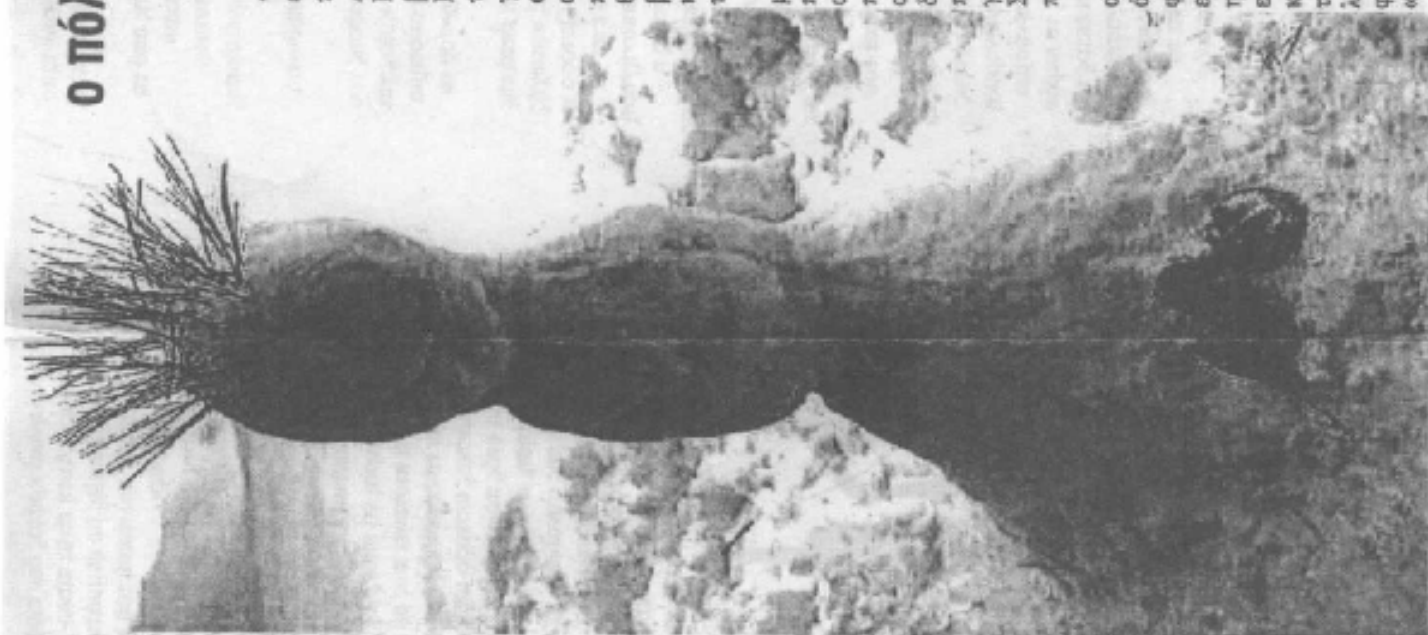
προκήρυξη που βγήκε από μια πρωτοβουλία μέσα από τη συνέλευση για τη διαδήλωση της 19ης μάρτη ενάντια στον επεκτατισμό του ελληνικού κράτους

ο πόλεμος, η ειρήνη και άλλες βασικές κοινοτοπίες.

«Ο πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» που σάλπισαν τα πιο επιθετικά τμήματα του αμερικάνικου κεφαλαίου μέσω του πολιτικού προσώπου τους λίγο μετά την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους, είχε αναγγείλει ότι θα είναι διαρκής. Μέσα σε αυτή την αναγγελία ήταν φανερή η συνείδηση του βάθους της κρίσης που μαστίζει το σύστημα παγκόσμια. Μια κρίση που μπορεί να διατυμπανίζεται ότι αφορά μόνο τους οικονομολόγους, αλλά είναι φανερό ότι είναι γενικότερα κρίση παραγωγής νέων καπιταλιστικών αξιών. Οι γελοιότητες περί «σύγκρουσης πολιτισμών», αυτό το αξιακό κενό φυλοδοξιών να καλύψουν. Εξάλλου παρά την απουσία εκ μέρους μας των απαραίτητων θεωρητικών εργαλείων επαρκούς ερμηνείας της, μπορούμε βίσιμα να ισχυριστούμε ότι αποτελεί εγγενές στοιχείο του καπιταλισμού. Όπως εγγενής στον καπιταλισμό είναι ο τρόπος της διαχείρισης της μέσας ενός πολέμου.

Σχεδόν τριάντη χρόνια από τότε, τα πράγματα μοιάζουν να έχουν αλλάξει μόνο στα σημεία. Ο έλεγχος των πλυντοπαραγωγικών πηγών του Αφγανιστάν και του Ιράκ από το αμερικάνικο και το βρετανικό κεφάλαιο, έλεγχος που αποδεικνύεται όλο πιο δυσχερής λόγω της λυσσαλέας αντίστασης εθνικό- θρησκευτικών φραξιών μέσα σ' αυτά τα δύο κράτη, μοιάζει να αποτελεί μόνο κομμάτι από ένα παζλ, που πρέπει να συμπληρωθεί. Στον ορίζοντα του γεωπολιτικού παζλ-ιδιού έχουν σερά τα κομμάτια της Συρίας και του Ιράν, ενώ οι κανόνες γίνονται όλο και πιο περίπλοκοι.

Οι ενδοκαπιταλιστικές συγκρούσεις μεταξύ του αμερικανοβρετανικού μίελοκ και του Γαλλογερμανικού άξονα (με την συμμάχια Ρωσίας- Κίνας), που σε κάποια φάση έδεχταν να τους λείπει μόνο μια σπείρα για να εκραγούν, έχουν προς το παρόν αμβλυνθεί. Φαίνεται ότι η ισχύς του αμερικάνικου καπιταλισμού σε όλα τα επίπεδα (κοινωνικό- οικονομικό- στρατιωτικό) γίνεται όλο και πιο φανερή στα μάτια των ανταγωνιστών του, ώστε την θέση των μεταξύ τους προκλήσεων και λεονταρισμών, να έχουν πάρει τελευταία οι αμοιβαίες φιλοφρονησίες και οι υποσχέσεις για «συνεργασία» και «συμπαρατάξη» στην «εκστρατεία κατά του κακού».

ΚΑΤΕ ΤΙ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟ ΠΟΛΕΜΟΣ
Ο ΕΧΘΡΟΣ
(Είναι παντού ο ίδιος, αυτός που αναλογεί σε μας)
ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ
ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
19 Μαρτίου, 12 π.μ.
Πλατεία Αμερικής
Πρωτοβουλία
μεσα απο την
συνελευση εναντια στην ειρηνη

«Μα το ελληνικό κράτος δεν είναι ιμπεριαλιστικό, αλλά εξαρτημένο από τους αμερικάνους». Αυτή είναι πάνω- κάτω η άποψη της ελληνικής πριστερας που συγκροτεί ευρύτατες συμμαχίες με κομμάτια του ελληνικού κεφαλαίου(μικρού, μεσαίου και μεγάλου) και του πολιτικού του προσώπου με φιλεργητικό προσανατολισμό: «όχι στον πόλεμο του Μπουρ».

Είναι το Μπουρ προσοπικά αυτός ο πόλεμος λοιπόν; Τόσο, όσο ήταν ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος του Χίτλερ. Η απόδοση όλου του κακού σε ένα άτομο(τον Μπουρ για παράδειγμα), μοιάζει να είναι η ακριβής αντίθεση όλη της συλλογικής ευθύνης («Αμερικάνοι φονιάδες των λαών»). Όμως είναι η ίδια ακριβώς όλη: είναι η αδυναμία της αντίληψης των σύγχρονων κοινωνικών σχέσεων με πολιτικούς όρους. Είναι η αδυναμία να αντικρίσει κάποιος την πραγματικότητα στα μάτια. Είναι η αδυναμία που γεννάει την ανάγκη να υποκριθεί κανείς κάθε 19 του Μάρτη τον ανταποκριτικό διαβήλωτή και να κάνει ότι πιστεύει πως με τραγούδια και μασέ- πάρτυ στην πλατεία Συντάγματος, θα σταματήσει τον οποιοδήποτε πόλεμο.

Οι μάσκες ωστόσο μπορούν να κρύβουν πρόσωπα δεν μπορούν όμως να κρύψουν την κατάντια ενός πολιτικού χόρου, που προκειμένου να αποφύγει την απόλυτη περιθωριοποίηση, ανεγκάλεται να χαιδεύει τις ένοχες συνειδήσεις μιας κοινωνίας που μεγάλο τμήμα της συναινέσει σε κάθε ιμπεριαλιστικό σχέδιο του κράτους της, αλλά καταδικάσει κάθε ιμπεριαλιστικό σχέδιο του αμερικανικού κράτους. Δεν είναι και λίγο αντίτιμο μερικά χάρδια για μερικές ψήφους. Ψέματα.

Ζώντας σε αυτή την κοινωνία και συνειδητοποιώντας τις διαφοροποιήσεις που την διασχίζουν από την μια στην άλλη της άκρη, και αναγνωρίζοντας το ρόλο του κράτους μέσα στο οποίο ζούμε, δεν έχουμε περιθώρια κανενός εφησυχασμού.

Σκοπός μας, εμάς των εκμεταλλευόμενων του ελληνικού κράτους και των ελληνικών αφεντικών, (πρέπει να) είναι η ανάδειξη της δυνατότητας αντίστασης στα σχέδια του παγκοσμίου κεφαλαίου. Αλλά πρωταρχικός μας σκοπός, (πρέπει να) είναι η ανάδειξη της δυνατότητας αντίστασης στα ιμπεριαλιστικά σχέδια του ελληνικού κράτους μαζί με τους φυσικούς μας συμμάχους, τους εκμεταλλευόμενους των άλλων βολαντικών κρατών. Στο βαθμό φυσικά που οι συμμάχους αυτές θα αναγνωρίζουν την σημασία να αντιμετωγιστούν σε κάθε είδους αφεντικό, σε κάθε είδους εκμετάλλευση, σε κάθε είδους εξουσία, σε κάθε είδους «εθνική περιφάνεια»(της εθνικής Ελλάδας, της εθνικής Αλβανίας, κ.ο.κ.).

Απέναντι στον πόλεμο των αφεντικών η δική μας απάντηση (πρέπει να) είναι η ανακατάληψη των θέσεων μας στον καθημερινό κοινωνικό- ταξικό πόλεμο. Με στόχο όχι μόνο να σταματήσουμε τους «πολέμους κατά της τρομοκρατίας», ή οποιονδήποτε μελλοντικό πόλεμο, αλλά να σταματήσουμε την ύπαρξη αυτού του συστήματος που ο πόλεμος είναι εγγενές στοιχείο της λειτουργίας του.

Με στόχο πολύ περισσότερο να πάρουμε πίσω τον πλόντο που εμείς παράγουμε, τον χρόνο που εμείς δικαιούμαστε να ορίσουμε, την εξουσία πάνω στις ίδιες μας τις ζωές.

Όπως και να χουν όμως τα πράγματα, είτε οι ανταγωνισμοί αυτοί αμβλυνθούν περισσότερο στο μέλλον, είτε οδηγήσουν κάποια στιγμή σε γενικότερη σύρραξη, αυτό μάλλον αφορά μια μονοδιάστατη αντίληψη/ πρόληψη της ιστορικής κίνησης από τα πάνω, η οποία παραγκωνίζει το ρόλο των κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού στο εσωτερικό των ανταρξαμένων σχηματισμών.

Χωρίς να διατηρούμε καμία ψευδαίσθηση περί θετικής παρέμβασης του τάδε ή του δείνα κράτους, υποστηρίζουμε ότι ο μόνος παράγοντας που μπορεί να αλλάξει την εμφανιζόμενη κατάσταση, θα προέλθει από τα κάτω. Η ανεγκόριστη δηλαδή από τα εκμεταλλευόμενα κοινωνικά στρώματα της πραγματικής φύσης του πολέμου και η έμπρακτη άρνηση τους όχι μόνο να γίνουν κρέας για οβίδες, αλλά και να συνεχίσουν να ζουν σε ένα κοινωνικό σύστημα που έχει τον πόλεμο σαν εφεδρεία υπέρβασης των κρίσεων που το μαστιφίζουν.

Όντας στην περιφέρεια του κυκλώνα του πολέμου κατά της τρομοκρατίας αναρωτιέται κανείς ποιος είναι ο ρόλος μιας φωνής πλάνη τήμας χώρας στο παγκόσμιο γεωπολιτικό παιχνίδι. Ωστόσο η ερώτηση αυτή μοιάζει να χει νόημα μόνο για κάποιον που έχει επιλέξει να κλέβει σφύζα τα μάτια μπροστά στην εμποροπανήγυρη της πραγματικότητας. Και αυτό γιατί σε κάθε άλλη περίπτωση η συμμετοχή του ελληνικού κράτους σε όλες τις πολυμερές επιχειρήσεις του πολέμου κατά της τρομοκρατίας, με διάφορα μέσα(αποστολή στρατευμάτων στο Αφγανιστάν, παραχώρηση των βάσεων στο αμερικανοβρετανικό μέλος στις επιχειρήσεις στο Ιράκ, νηώτες στον Παρσικό) δεν θα εκλαμβάνονταν ως εφηνευνικές αποστολές, αλλά ως ωμός ιμπεριαλισμός.

Το ελληνικό κράτος είναι σε θέση να ρυθμίζει τα δικά του συμφέροντα με ένα ιδιότυπο τρόπο που του επιτρέπει να συνδιδάγεται με φορείς αντικρουόμενων συμφερόντων(πχ και με το σέρβικο κράτος στο εναντίον του εμπάργκο και με το ΝΑΤΟ στους βομβαρδισμούς στην Γιουγκοσλαβία), προσδίδοντας την οικονομική του διεύδυση στο ζετικό χώρο που του αναλογεί στην παγκόσμια γεωπολιτική δυναμική: δηλαδή στα Βαλκάνια. Έτσι προς το παρόν μπορεί να ληληταί την εργασία των βαλκάνιων εντός και εκτός των συνόρων, με τρόπο «εφηνικό», όπως άλλωστε και την εργασία των δικών του υπηκόων, αλλά τίποτα δεν αποκλείει ότι από το καπέλο του ταχυδακτυλουργού δεν θα βγει -σε κάποια φάση που θα το επιβάλλουν οι συνθήκες-, ένας λεγός που θα έχει το όνομα ενός βαλκάνιου Μπαν Λάντεν. Για φανταστείτε για παράδειγμα μια πιθανή ανεξαρτητοποίηση του Κοσόβου να θέσει το αίτημα της εθνικοποίησης των ορυχείων του κ. Μυτλάνια(τα μεγαλύτερα στην Ευρώπη). Τι πρέπει να κάνει ο ελληνικός στρατός τότε; Να μην μπει και αυτός στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» των αλβανών του Κοσόβου στην περίπτωση μας ιμπεριαλισμός είπατε :

ένα κράτος είναι ιμπεριαλιστικό όταν η δράση του θεωρείται αυτονόμη από τους υπηκόους του

Πάλι το Κόσοβο. Τα δυτικά βαλκάνια. Οι σειρήνες έχουν ανάψει από φρέσκιες υποσχέσεις... Για να "λυσθούν" τα προβλήματα στη δυτική βαλκανική (για να ξανακαταστούν τα μαχαίρια των διακρατικών ανταγωνισμών) πρέπει να υπάρξει... Ντόπιων προλετάρων. Ξανά.

Οι διεθνείς στρατοί κατοχής, στη Βοσνία και στο Κόσοβο κυρίως, βρίσκονται σε ετοιμότητα. Θα "παρέμβουν" μόλις ο ανθρωπισμός ξεκλιθεί από αγωνία, για "να χωρίσουν". Τα προκλήματα -αλλά λέμε την μορφή ζωνών υποταξης- την δουλειά για την οποία έχουν κάψει στον αβέρκο τόσων χιλιάδων αντρών και γυναικών. Είναι αυτοί οι στρατοί που χρόνια τώρα συμβάλουν στη εξασφάλιση του βαλκανικού προλεταριάτου, ηθική, συναισθηματική, σωματική. Είναι αυτοί οι στρατοί κατοχής που αφενός "εξυπνίζουν" την "αποδοτικότητα" των "κόμινων επενδύσεων" και αφετέρου γίνονται οι κέντρα όλων μεγαλύτερων κύκλων της εγκληματικής πλευράς της οικονομίας του κεφαλαίου: τραπεζικό κεφάλαιο, γκαρδικό, έλεος... Είναι αυτοί οι στρατοί που θα επικυρώσουν, όταν "έρθει η ώρα", τα καινούργια σύνορα.

Μέσα σ' αυτό το σκελετό οι ελληνικές κοινότητες έλπιζαν γρήγορα ήσυχ. Όχι μόνο διαπράττει το περικό του σε στρατιωτική κατοχή (και όρα σε πολιτική επιρροή και οικονομική "διείσδυση") αλλά τους τελευταίους μήνες το ανέλαβε. Για λόγους "εθνικού συμφέροντος" πάντα. Για λόγους "ασφάλειας". Για όλους εκείνους τους λόγους που ένα κράτος νομιμοποιείται απ' τους υπηκόους του να δαρά μέσα κι έξω απ' τα σύνορά του.

Είναι άγνωστο ποιά θα είναι η χρονική στιγμή όπου οι κατακλιπείς και σε πολιτικολόγοι των βαλκανίων, κάθε μεγέθους και εθνικότητας, τοπικοί και διεθνείς, θα ξεριζώσουν τις συμφωνίες και τις διαφωνίες τους στη φωτιά της "πυρριδοποθήκης".

Εκεί κοντά είναι απ' γι' αυτό προσημασμένος

όποιος πετάει την ευθύνη

στην Ουάσιγκτον

και στην ιδεολογία της "εξάρτησης"

είναι συνένοχος του αίματος!

Ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΜΑΣ ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ!

διαδήλωση
από την "συνέλευση ενάντια στην ειρήνη"

ενάντια στον επεκτατισμό
του ελληνικού κράτους

Σάβ. 19 Μάρτη '05 - πλ. Αμερικής - 12.00 πμ.

αφίσσα που βγήκε από κάποια πρωτοβουλία για τη διαδήλωση της 19ης μάρτη ενάντια στον επεκτατισμό του ελληνικού κράτους κολλήθηκε σε 1000 αντίτυπα στο κέντρο και σε γειτονίες της αθήνας τον μάρτιο του 2005

συνέλευση ενάντια στη ειρήνη, προκήρυξη για τη διαδήλωση της 19ης μάρτη

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
σάββατο 19 Μαρτίου 12:00 - πλ. Αμερικής

Την πενταετία 1990-1995, το ελληνικό κράτος σύναψε στρατιωτική συμμαχία με το σερβικό με στόχο το διαμελισμό και την καπάκτηση της δημοκρατίας της Μακεδονίας. Στα πλαίσια αυτής της συμμαχίας παρέδωκε άπλετη -αν και υπόγειο- υποστήριξη στη σερβική πολεμική μηχανή ενόσω αυτή αλωνίζε στο σφαγείο της Βοσνίας (200.000 νεκροί).

Σήμερα υπάρχει ελληνικός στρατός στη Βοσνία. Το 1994, πύργους του ελληνικού κράτους οργάνωσαν τη λεγόμενη «υπόθεση ΜΑΒΗ» μια προβοκατόρικη παρακρατική επίθεση στο αλβανικό κράτος με στόχο να προκληθεί πόλεμος με την αλβανία.

Σήμερα υπάρχει ελληνικός στρατός στο Κόσοβο. Μετά το 2001, και καθώς οι μιλιταριστικοί κρατικοί βραχίονες έχουν μπει σε κίνηση διεθνώς, το ελληνικό κράτος περιμένει. Οι πάγκοι στόχοι του όπως επιδείχθηκαν κατά τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια παραμένουν ανοικτοί.

Ο στρατός του συνεχίζει να εξοπλίζεται. Και οι μελλοντικές του προοπτικές ανοίγονται ανθηρές. Σήμερα το ελληνικό κράτος διαπράττει στρατό στο Αφγανιστάν ως μέρος της συμμαχίας του με το αμερικανικό κράτος. Και περιμένει τα ανταλλάγματα στο "ζωτικό χώρο" που του αναλογεί τα Βαλκάνια.

Οι ελληνικές προοπτικές στην περιοχή ετοιμάζονται να ανθίσουν! Η μικρή αμερική των βαλκανίων κάνει τις συμμαχίες της και λαδώνει τα όπλα της! Η σίγουρη συνέχεια είναι μία: Οι από κάτω των βαλκανίων θα είναι αυτοί που θα την πληρώσουν. Κι η μόνη προοπτική από τη μεριά τους, δεν μπορεί παρά να είναι η συγκρότηση ενός συνειδητού εσωτερικού εχθρού.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ!

συνέλευση ενάντια στην ειρήνη, εκδήλωση και διαδήλωση ενάντια στο πρόγραμμα εθελοντικής φύλαξης του Δήμου Βύρωνα κολλήθηκε σε 2000 αντάτυπα στο κέντρο και σε γειτονιές της αθήνας τον μήνα του 2005

Ο δήμαρχος του Βύρωνα, σε συνεργασία με το υπουργείο δημόσιας τάξης, ετοιμάζεται να βάλει σε εφαρμογή "πιλοτικό σχέδιο" θεσμοποίησης της ρουφιανιάς. 150 "εθελοντές" θα περιπολούν στην γειτονιά, και θα καρφώνουν αμέσως στην αστυνομία όποιον κρίνουν "ύποπτο". Οργανωμένοι και ανοργάνωτοι ακροδεξιοί έχουν υποβάλλει ήδη αιτήσεις για τις θέσεις.

Η αμοιβή που προσφέρεται για το καφεδιλίκι είναι 50% έκπτωση από 100 μαγαζιά του Βύρωνα, και διάφορες "δωρεές" από τον δήμο...

Πρόκειται για εφαρμογή του αμερικανικής έμπνευσης σχεδίου "μηδενικής ανοχής" όπου ο κάθε "νομιμόφρονας" θα γίνεται ανοικτά καφιάς, με δόξα και τιμές.... Την τελευταία φορά που έγινε αυτό στα μέρη μας την εξουσία την είχε ο στρατός.

πίσω ρουφιάνοι!

Τα αφεντικά προωθούν ανοικτά την μετατροπή των πόλεων σε στρατόπεδα. Στρατόπεδα κατανάλωσης για κάποιους, στέρησης για τους περισσότερους. Μεγάλος μέρος της κοινωνίας είναι ποτισμένο απ' το ναρκωτικό του φόβου και της όλο και μεγαλύτερης απαίτησης για ασφάλεια.

Ο Βύρωνας δεν είναι μια "ιδιαίτερη" περίπτωση.
Είναι μόνο η αρχή.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Τρίτη 26/4, 7.00 μμ, ΕΜΠ, κτ. Γκίνη

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Πέμπτη 5/5, 6.00 μμ, πλ. Ταπητουργείου (Βύρωνας)

συνέλευση ενάντια στη ειρήνη

Ο λόρδος Μπάϋρον

και

οι ρουφιάνοι κουκουλοφόροι

Ηλπίες λίγες για την ειρήνη

εισήγηση της εκδήλωσης-συζήτησης για
το πρόγραμμα εθελοντικής φύλαξης

Αντι-πρόλογος

Στις 28/02/05 ο δήμαρχος Βύρωνα παρουσία του υπουργού Δημοσίας τάξης, Βουλγαράκη, παρουσίασε το "Πρόγραμμα εθελοντικής φύλαξης" του δήμου, ένα πρόγραμμα που, σύμφωνα με την δημοτική αρχή, βασίζεται στον εθελοντισμό και αποσκοπεί στην επίβλεψη των κοινόχρηστων χώρων, των δημόσιων και δημοτικών κτιρίων, όπως είναι για παράδειγμα τα σχολεία, οι παιδικές χαρές, τα πάρκα κ.ά, στην πρόληψη και αποφυγή βανδαλισμών, αλλά και στην προστασία του περιβάλλοντος με τον έλεγχο παράνομης απόρριψης μπαζών σε κοινόχρηστους χώρους». Σύμφωνα με αυτό το πρόγραμμα, 150 τουλάχιστον εθελοντές θα επιφορτιστούν με την κυριότερη ασυνόμειξη των γειτονιών -του Βύρωνα από τις ώρες 10 το βράδυ έως 5 το πρωί. Οι εθελοντές αυτοί δεν θα έχουν δικαίωμα να κάνουν συλλήψεις, ούτε χρήση αστυνομικής βίας, αλλά σε περίπτωση διαπίστωσης παράβασης θα "ενημερώνουν την αστυνομία". Η επιλογή των εθελοντών θα γίνει από μια επιτροπή ειδικών στην οποία συμμετέχουν ένας τέως αστυνομικός διευθυντής, ο αναδήμαρχος του Βύρωνα και εν ενεργεία στέλεχος της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας και ο γνωστός ψυχολόγος- μαιντανός των τηλεοπτικών καναλιών, Μποκούρας. Τα οφέλη που υπόσχεται η δημοτική αρχή στους υποψήφιους εθελοντές είναι παροχή εκπαιδτικής κάρτας σε ένα μεγάλο αριθμό καταστημάτων της περιοχής του Βύρωνα, δωρεάν είσοδο στις εκδηλώσεις του Θεάτρου Βράχων και εκπαιδτικές διευκολύνσεις στα δημοτικά αναψυκτήρια.

Αποφασίσαμε να ασχοληθούμε με το συγκεκριμένο ζήτημα διότι εκτιμούμε ότι αποτελεί μια συνιστώμενη τριών διαδικασιών που σχετίζονται άμεσα με τα θέματα που μας απασχολούν.

Οι διαδικασίες αυτές είναι:

η ποιοτική αναβάθμιση του ελέγχου του αστικού χώρου,

η μεταβίβαση αστυνομικών λειτουργιών σε τμήματα του κοινωνικού συνόλου, και

η αξία χρήσης της εθελοντικής ιδεολογίας στην απόσπαση υπεράσφαξης.

Ο συνδυασμός αυτών των διαδικασιών εκτιμούμε αφενός ότι εκφράζει μια καινοτομία για τα

ελληνικά δεδομένα και αφετέρου ότι έχει σαν στόχο συμπεριφορές μη-ενταγμένες στο πλέγμα των κυρίαρχων κανονικοτήτων. Σε αυτές τις συμπεριφορές συμπεριλαμβάνουμε και τις δικές μας, τις κατεξοχήν δηλαδή πολιτικές συμπεριφορές. Παίρνοντας μάλιστα στα σοβαρά τον κυρίαρχο λόγο, ότι δηλαδή το συγκεκριμένο πρόγραμμα έχει πιλοτικό χαρακτήρα, θεωρούμε αναγκαία μια ανάλυση που θα ερμηνεύει τις συνθήκες εκείνες που σχετίζονται με την κοινωνικά-ιστορική συγκυρία, την γεωγραφία, και τα ιδιόζοντα χαρακτηριστικά της εφαρμογής του προγράμματος, μια ανάλυση που θα χρησιμεύσει καταρχήν σαν εργαλείο για την κατανόησή μας και κατά δεύτερον για την αποτελεσματική αντιμετώπιση των ζητημάτων που θέτει. Το σημαντικότερο από αυτά είναι το μπλοκάρισμα των σχεδίων της τοπικής και της κεντρικής εξουσίας, ώστε να γίνει αδύνατη η γενίκευση αυτού του σχεδίου σε άλλους τομείς του μητροπολιτικού πεδίου.

Στο πρώτο μέρος αυτής της ανάλυσης, θα συζητήσουμε την κοινωνικό-ιστορική συγκυρία που γέννησε την ανάγκη για την εισαγωγή του θεσμού της εθελοντικής ασυνόμειξης έχοντας υπόψιν την διεθνή εμπειρία, την σχετική με το ζήτημα αυτό.

Στο δεύτερο μέρος θα προσπαθήσουμε να αναλύσουμε - αποφεύγοντας την παγίδα της μηχανικής μεταφοράς ενός διεθνούς μοντέλου- τις συνθήκες εκείνες που δημιούργησαν την αντίστοιχη ανάγκη στην Ελλάδα.

Στο τρίτο και τέταρτο μέρος, θα επικεντρώσουμε στην ειδική περίπτωση του Βύρωνα: πώς μεθοδεύτηκε από την δημοτική αρχή η εισαγωγή του νέου θεσμού, ποιες κοινωνικές συνθήκες ευνοήσαν αυτήν την μεθοδεύση, ποιες λειτουργίες φιλοδοξεί να εξυπηρετήσει αυτός ο θεσμός. Τέλος, και με βάση όλα όσα αναφέραμε θα εξηγήσουμε πώς αντιλαμβανόμαστε τον δικό μας ρόλο σε σχέση με την αντίσταση και την ακύρωση αυτού του προγράμματος.

Α Ιστορική συζήτηση του περάματος της «εθελοντικής φύλαξης»: η διεθνής εμπειρία.

Σύμφωνα με το δελτίο τύπου που δόθηκε στην δημοσιότητα από τον δήμο Βύρωνα με

μητροπόλεις μαζί με τον φόβο και την ανασφάλεια. Έτσι δημιουργήθηκε μία πολιτική οικονομία του φόβου: ιδιωτικές φυλακές χάστηκαν για να στεγάσουν την τεράστια επέκταση του αστυνομικού-δικαστικού συμπλέγματος σε κάθε πτυχή της ζωής των ασθενέστερων οικονομικά στρωμάτων της αμερικανικής κοινωνίας, ασφαλιστικές εταιρίες ανέλαβαν την δημιουργία "γκέτο ευημερίας" και την φύλαξη τους στην περιφέρεια των αμερικανικών μητροπόλεων, συστήματα ηλεκτρονικής παρακολούθησης απλώθηκαν φυγόκεντρα από το downtown ως και στις παρυφές των προαστίων, προγράμματα επιτήρησης της γειτονιάς ενισχύθηκαν και πολλαπλασιάστηκαν στις μεσοαστικές ζώνες για την συνδρομή στο έργο της αστυνομίας αυτών των ιδιοκτητών, που η οικονομική τους δυνατότητα δεν είναι της τάξης ικανοτήτων συντήρησης ιδιωτικών στρατών φύλαξης. Το αποτέλεσμα ήταν να τριπλασιαστεί ο *αριθμός των φυλακισμένων αμερικανών στο διάστημα 1983-1998, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων εννοείται ότι είναι μαύροι και ισπανόφωνοι, το οργανωμένο έγκλημα να επεκταθεί περισσότερο ανοίγοντας νέους διαύλους επικοινωνίας με τους φρουρούς της δημόσιας τάξης και ο φόβος να παραμένει ως αίσθημα του μέσου αμερικανού, ανατροφοδοτώντας συνεχώς τον κύκλο παραγωγής/κατανάλωσης του αιτήματος για ασφάλεια.

Στο σημείο αυτό αξίζει να δούμε -έστω συνοπτικά- πως συνarθρώνεται μια κατά βάση κανονιστική κατηγορία ("η ασφάλεια του πολίτη"), με μια κατά βάση οικονομική/ιδεολογική κατηγορία ("το εμπόρευμα"). Ας πάρουμε ένα παράδειγμα από την Μ. Βρετανία. Στην Βρετανία συναντάμε δημοτικές επιτροπές ελέγχου και αξιολόγησης του επιπέδου πυρασφάλειας των νοικοκυμένων διαμερισμάτων. Αυτά δημιουργεί με την σειρά του έναν νέο εμπνευστικό κύκλο, μιας και τα μίνιμουμ ασφάλειας τείνουν συνεχώς να αναβαθμίζονται. Αν δηλαδή κάποιος διαθέτει προς ενοίκιο ένα επιπλωμένο διαμέρισμα, οφείλει να δέχεται κάθε δύο χρόνια επίσκεψη από την δημοτική αρχή αξιολόγησης πυρασφάλειας. Σε περίπτωση που αυτή κρίνει πως οι κουρτίνες, ή οι μοκέτες, ή κάποια έπιπλα του διαμερίσματος αποτελούν κίνδυνο, είναι υποχρεωμένος να τα αλλάξει. Η αξία ασφάλειας, δηλαδή η υποτιθέμενη ικανότητα του προϊόντος να προστατεύει τον καταναλωτή του από το ίδιο το προϊόν, δεν προστίθεται μόνο στην γενική αξία του εμπορεύματος (δηλαδή στην τιμή του), αλλά υπάρχει υπό την προσταγή του κεφαλαίου μια σειρά από κοινωνικές σχέσεις που του είχαν διαφύγει μέχρι τώρα.

Η δεύτερη διαδικασία που αναπτύχθηκε παράλληλα με την πρώτη, ήταν η αναγνώριση της σημασίας του τρίτου τομέα και της ιδεολογίας του Εθελοντισμού (και άρα η ενίσχυση του ρόλου τους με οικονομικά και ιδεολογικά μέσα), στην ανάληψη ενός μέρους των λειτουργιών του κράτους πρόνοιας που προσανατολιζόνταν προς αυτά τα στρώματα την προηγούμενη περίοδο (και που είχαν εν τω μεταξύ χαθεί), και δευτερευόντως στην μείωση των κοινωνικών κραδασμών μέσω της διαβίβασης της κυρίαρχης ιδεολογίας ή των πιο ανθρωπιστικών παραλλαγών της, στα μεσαία και κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Σε πολύ λίγο χρόνο και με υπόβρο τις υποδομές και το έμφυτο υλικό των υπολειμμάτων των ανταγωνιστικών κινημάτων που είχαν μείνει ως ενθύμια της ήττας που είχε προηγηθεί, οικοδομήθηκε μια πανίσχυρη "κοινωνία των πολλών", που ανέλαβε την εκπροσώπηση των περιβαριστοποιημένων κοινωνικών στρωμάτων και την διαμεσολάβηση των αιτημάτων τους. Τότε άρχισαν να πολλαπλασιάζονται ραγδαία οι μη-κυβερνητικές οργανώσεις, οι εθελοντικοί σύλλογοι, οι ανθρωπιστικές ομάδες, κ.ά., βασισμένες στην εθελοντική εργασία των μεσίων στρωμάτων και να χτίζονται ολόκληρα δίκτυα παροχής βοήθειας σε άστεγους, "ψυχασθενείς", τοξικοεξαρτημένους, άνεργους, κτλ.

αφορμή την εκδήλωση που αναφέραμε ήδη, ανάλογα προγράμματα με αυτό που θέλει να εφαρμόσει η τοπική αρχή, εφαρμόζονται σε πολλές πόλεις του εξωτερικού με την ονομασία "Neighborhood Watch" ή αλλιώς "Επιτήρηση γειτονιάς" και έχουν σημειώσει ιδιαίτερη επιτυχία. Αφήνουμε προς το παρόν το ζήτημα της αξιολογικής κρίσης αυτών των προγραμμάτων.

Όπως το "Neighborhood Watch", ή αλλιώς "Επιτήρηση γειτονιάς" είναι ένα πρόγραμμα που εφαρμόζεται σε πολλές πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, αλλά και σε κάποιες ευρωπαϊκές, ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 1970.

Σαν τέτοιο υπήρξε το εγκεφαλικό απότοκο ενός πρώην αρχηγού της αστυνομίας του Εντ Ντεβίς. Σύμφωνα με τον Μίκι Ντέβις*, ο αρχιμπάτσος αυτός, συνέλαβε την ιδέα του προγράμματος μετά τον κύκλο εξεγέρσεων μεταξύ των ετών 1965-1971 στο ανατολικό και στο νοτιοκεντρικό Λος Άντζελες, "ως υποστήριξη μιας ευρύτερης στρατηγικής "Βασικού Οχήματος", σχεδιασμένης να ανακοδομήσει την κοινωνική υποστήριξη της κεντρικής αστυνομικής διεύθυνσης του Λος Άντζελες, δημιουργώντας μια χωρική ταυτότητα μεταξύ περιπόλου και γειτονιάς". Στην πραγματικότητα, το πρόγραμμο αυτό μετά την δειλή εφαρμογή του στις αρχές της δεκαετίας του '70, γνώρισε φάσεις ανάπτυξης και φάσεις ύφεσης, ανάλογα με το κοινωνικό-ιστορικό πλαίσιο της ανάπτυξης του. Έτσι, η πρώτη κορυφή στην κοινή ανάπτυξη του προγράμματος είναι οι αρχές της δεκαετίας του 1980, και η δεύτερη κορυφή λίγο μετά την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους το 2001. Η κορυφογραμμή αυτή στην γραφική παράσταση δεν είναι καθόλου τυχαία.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1970, τα αμερικάνικα αφεντικά, έχοντας νικήσει εν πολλοίς τον εσωτερικό τους εχθρό (το κοινωνικό ανταγωνιστικό κίνημα) στο κεντρικό πολιτικό πεδίο, βρέθηκαν στην θέση να μπορούν να αντιμετωπίσουν την γενικευμένη κρίση στην οποία τους είχαν βάλει οι αγώνες αυτού του εχθρού τις τελευταίες δύο δεκαετίες. Μια κρίση την οποία τα ίδια τα αφεντικά την αντιλαμβάνονταν πρωτίστως ως κρίση κερδοφορίας, και οι προσπάθειες του καθεστώτος Ρέγκαν που βρέθηκε στην πρωτοπορία του σχεδίου αντιμετώπισης αυτής της κρίσης επικεντρώθηκαν σε αυτό κυρίως (αλλά όχι μόνο) το σημείο. Ο μονεταρισμός, δηλαδή η οικονομική επιλογή επίθεσης στις κοινωνικές κατακτήσεις του κράτους-πρόνοιας (σφίξιμο μισθών και συντάξεων, μετασχηματισμοί στο καθεστώς εργασίας, περικοπή ή πλήρης κατάργηση κοινωνικών επιδομάτων, επίθεση στο σύστημα υγείας και πρόνοιας με εισαγωγή περπατέρω διαχωρισμών, εφαρμογή της απονοσοκομιοποίησης, κ.ά.) αποτέλεσε την καρδιά της νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης, που είχε καταρχήν σαν αποτέλεσμα μια τεράστια αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων, δημιουργώντας στρατιές ανέργων, χαμηλόμισθων, αποσολογισμένων, "ψυχασθενών", οστέγων, κ.ά., δημιουργώντας με άλλα λόγια νέες κοινωνικές κατηγορίες που αποκλείονταν από τον κύκλο παραγωγή-κατανάλωση.

Σε αυτή την φάση και προκειμένου είτε οι κοινωνικές αυτές κατηγορίες να καταφέρουν κάπως να ενταχθούν σε αυτό τον κύκλο, είτε να γίνει δυνατό να ελεγχθούν σε κάποιο βαθμό οι αντιδράσεις τους από την ένταση της βίας των κοινωνικών μετασχηματισμών που κλήθηκαν να σηκώσουν σης πλάτες τους, άρχισαν να αναπτύσσονται δύο παράλληλες διαδικασίες.

Η πρώτη συνίσταται στην ποινικοποίηση αυτών των κοινωνικών στρωμάτων. Η θεωρία της "μηδενικής ανοχής", δηλ. η αντίληψη ότι η ανοχή σε κάθε συμπεριφορά που ξεφεύγει από τις νόρμες της μικροαστικής κοσμοθεώρησης (π.χ. η επαιτεία, ο αλκοολισμός κ.ά.), είναι προοίμιο της παραβατικότητας και της εγκληματικότητας, διακόθηκε σύντομα στις αμερικάνικες

Αυτές οι δύο διαδικασίες βρίσκονταν σε στενή σχέση μεταξύ τους, σε σχέση όμως διαλεκτική. Όταν αναπτυσσόταν περισσότερο η μία από αυτές υποστέφονταν η άλλη, και το αντίστροφο, ανάλογα με το κοινωνικό-ιστορικό πλαίσιο που επικρατούσε, όπως έχουμε ξαναπεί. Για παράδειγμα λίγο μετά την εξέγερση στο Λος Άντζελες το 1992, αναπτύχθηκε υπέρμετρα η δεύτερη διαδικασία, μια που θεωρήθηκε ότι η κακή εφαρμογή πρώτης, ήταν μια αιφροδίτη για την εξέγερση (θυμίζουμε: ο αναιτίος ξυλοδαρμός ενός μαύρου, του Ρόννεϋ Κίγκκ, από μια ομάδα αστυνομικών, χωρίς βέβαια να εγκαταλειφθεί και η πρώτη).

Μετά την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους τον Σεπτέμβριο του 2001, η πρώτη διαδικασία βρέθηκε στο σημείο έκρηξης της μετασχηματίζοντας όμως κάπως τα υποκείμενα των στόχων της. Είναι ο μετασχηματισμός του αισθήματος του φόβου και του απήματος για ασφάλεια που πάει πακέτο με αυτόν, μετασχηματισμός που αρχίζει να λαμβάνει πιο υπαρκτικά χαρακτηριστικά (ο φόβος από τις ασύμμετρες απειλές, ο φόβος από εκεί που δεν τον περιμένεις, κ.ά.), που πυροδοτεί αυτήν την αλλαγή. Στο στόχευσμό, οι άνθρωποι λόγω όσων έχουν μουσουλμανικά θρήσκευμα, προκειμένου να διαπαιδαγωγούν τους τρομοκρατίες, τόσο εκτός (στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ), όσο και εντός συνόρων (ιδεολογία/ αναδιάρθρωση επιχειρήσεων, μαζικές αποχωρήσεις) γεγονός ότι η αμερικανική κοινωνία μπήκε σε μια κατάσταση άγχους, νέων αντιπροσωπευτικών νόμων, ποινικοποίηση όχι μόνο συμπεριφορών, αλλά και της διαφορετικής άποψης, π.χ. στρατιωτικοποίησης αυτής της κοινωνίας, ενισχύθηκαν παράλληλα ελέγχου/καταστολής, αφού επενδύθηκαν αυτή την φορά με τα μέσα επιτήρησης γειτονιάς άρχισε να γνωρίζει από τότε για άλλη μια φορά χαρακτηριστικό ότι αν κάποιος θέλξει να αναζητήσει σε μια περιοχή (Google) στοιχεία για αυτή την πρακτική, θα καταβάλει πάνω από 500.

Το ερώτημα τώρα που μπαίνει είναι πόσο επιτυχής είναι -με τα κριτήρια- η μέθοδος, στην πρόληψη του εγκλήματος. Ακόμα και στα αποτελέσματα της επιτήρησης γειτονιάς, παρατηρείται η έλλειψη των προγραμμάτων επιτήρησης γειτονιάς, παρατηρείται η αποτελεσματικότητα της μεθόδου, αναφέρεται ρητά, ότι "η αντιμετώπιση του εγκληματικότητας είναι σχεδόν μηδενική". Στην πραγματικότητα, η αντιμετώπιση του εγκλήματος είναι σχεδόν μηδενική, όπως και η αντιμετώπιση της. Όπως γράφει και ο Kelling στο άρθρο του "Broken Windows", "μηδενική ανοχή", κατά τον απολογισμό της πειραματικής εφαρμογής του μέτρου των πεζών περιπολιών των αστυνομικών σε διάφορες γειτονιές του Νιου Τζέρσεϊ, "...οι πεζές περιπολίες δεν είχαν μειώσει την εγκληματικότητα. Όσα όμως ζούσαν στις γειτονιές που εφαρμόστηκαν τα πεζά περιπολικά φάνηκε ότι αισθάνονταν πιο ασφαλείς από τους κατοίκους άλλων περιοχών, είχαν την τάση να πιστεύουν ότι η εγκληματικότητα έχει μειωθεί και έδειξαν να λαμβάνουν λιγότερο μέτρα αυτοπροστασίας από το "εγκλημα". Άρα η ουσία τέτοιων μέτρων είναι η ενίσχυση και διαρκής ανατροφοδότηση του κύκλου ασφάλειας/ασφαλείας, και η απόσπαση πολιτικής και οικονομικής υπερβολής σαν βασικός εκπολεμιστής αυτού του κύκλου

Β. Ο "τρίτος δρόμος" (με τις λεύκες...) και η Ελλάδα

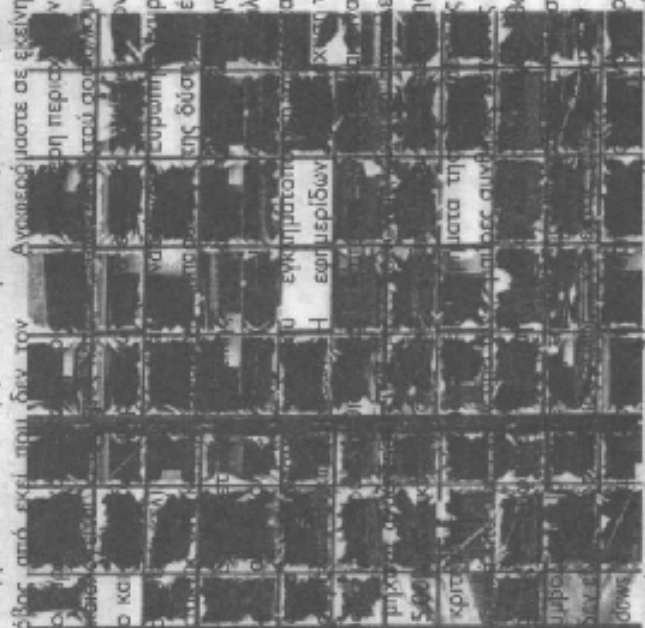
Στην Ελλάδα αυτή η διαδικασία κοινωνικών μετασχηματισμών που περιγράφεται πιο πάνω

καθιστάται κάπως σε σχέση με τον υπόλοιπο δυτικό κόσμο και χαρακτηρίζεται από διαφορετικούς τύπους κοινωνικές διαδικασίες. Πράγματι, όταν ξεκινάει η κατεδάφιση του κοινωνικού κράτους στην ύση, αρχίζει ουσιαστικά η ανοικοδόμησή του στην Ελλάδα. Μια ανοικοδόμηση που θα είναι όμως μερική: είναι η ελληνική οικογένεια που θα κρατήσει τον κυριότερο προνοιακό ρόλο (συγκριτώντας αυτό που οι ειδικοί ονομάζουν "ότυπα δικτύα αλληλεγγύης"), ένα ρόλο που όταν τα ελληνικά αφεντικά αρχίζουν να κατεδαφίζουν το οποίο κράτος-πρόνοιας έχουν αναγκαστεί να οικοδομήσουν, θα είναι σημαντικό στον μετριασμό κόστος των κοινωνικών επιπτώσεων, όσο και των αντιδράσεων από αυτή την εξέλιξη. Έτσι για παράδειγμα, δεν είναι οι στρατοί των εξθλωμένων η αφορμή για να πυροδοτηθεί ο γνωστός κύκλος ασφάλειας/ανασφάλειας στην Ελλάδα (όπως στις ΗΠΑ και στην Ευρώπη), αλλά οι επαναστάτες από τις χώρες του ανατολικού μπλοκ.

Αναφερόμαστε σε εκείνη την περίοδο που σηματοδοτείται από τις γεωπολιτικές ανακατατάξεις στην περιοχή των Βαλκανίων λόγω της κατάρρευσης των καθεστώτων που υπήρχαν εκεί, που ονομάζεται "εποχή του μεταπολεμικού χάους". Ταυτόχρονα άνοιγμα των ελληνικών συνόρων από βορρά, ενώζουν τα δόντια τους καθώς πλήθη εργατών από τις χώρες της πρώην αλβανικής καταγωγής), διασχίζουν τα σύνορα προς τον βορρά, έρχονται στην Ελλάδα σε αυτή τη συνθήκη, γεννιέται και η ανάγκη ελέγχου αυτών των μεταναστών, από την πλευρά του ελληνικού κράτους. Τα πρώτα ψήγματα της σύγχρονης μετανάστευσης στην Ελλάδα, τα οποία αποτελούν υλική υπόσταση και σταθεύουν κυρίως εκεί. Η μετανάστευση, μέσα από τα χυδαία ρατσιστικά ρεπορτάζ καναλιών και εφημερίδων, γίνεται αντικείμενο συζήτησης του φόβου και της ανασφάλειας για το υποκείμενο εκείνο που μιλάει για την μετανάστευση, η οποία είναι "ικανό για κάθε έγκλημα", σε ευρύτερα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας της συνεννοήσεως των ιδεολογικών μηχανισμών του ελληνικού κράτους για προστασία της ιδιοκτησίας και της ζωής από πλειοψηφικά στοιχεία της μετανάστευσης. Ένα υποκείμενο που οφείλει να δουλεύει στις πιο δύσκολες συνθήκες και για όσα κακό είναι χρήσιμο στα ελληνικά αφεντικά.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

βούν, και κυρίως από το '95 και μετά, η αναδιάρθρωση της δημόσιας
σώματα ξεπηδούν από παντού αναλαμβάνοντας αρμοδιότητες εντός
πόλεων. Συνοριοφύλακες, ειδικό φρουροί, δημοτάγματα, πεζές
ρικά από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα μιας πρωτοφανούς
μπασοπέτασης. Στο επίπεδο των δρόμου παρατηρούνται συνεχείς συλλήψεις, όγριοι
ξυλοδαρμοί, δολοphonίες και απελάσεις μεταναστών καθώς και αμέτρητες εξακριβάσεις και
παρακαλούθηρες ντόπιων και ξένων νεολαίων των οποίων οι συμπεριφορές χαρακτηρίζονται ως
απειθαρχες, μικροπαραβατικές ή απακλίνουσες. Προοίμιο αυτού που έμελλε να ακολουθήσει,
ήταν και η φασιστική συμπεριφορά ενάντια στους μετανάστες, ενός μεγάλου αριθμού ιδιοκτητών
της επαρχίας, του τύπου "να πάρουμε το νόμο στα χέρια μας", με έντονες περιπολίες στα χωριά
τις νύχτες, σπαγορεύσεις κυκλοφορίας μετά την δύση του ήλιου, ακόμα και ωμές εκτελέσεις
μεταναστών "για ένα καρπούζι". Είναι εκείνη η περίοδος που αρχίζουν να κυριαρχούν
συμπεριφορές μαζικής καταναλωτικής φρενίτιδας καθώς το εμπόρευμα μεσοκληρεί και
υποκαθίστά ένα όλο και μεγαλύτερο κομμάτι των κοινωνικών σχέσεων, ενώ το χάπι του
φόβου που πλασφάρει σε όλο και μεγαλύτερες δόσεις έρχεται να επενδύσει τον
καπιταλιστικό επεκτατισμό του ελληνικού κεφαλαίου εντός και εκτός των συνόρων.

Σε αυτό το σημείο, κρίνεται σκόπιμο να αναφερθεί ότι το εν ελλάδι αίτημα για ασφαλεία υφίσταται έναν ουσιαστικό μετασχηματισμό κατά τα δυτικά πρότυπα μετά την 11η Σεπτεμβρίου, οπότε και συσχετίζεται με αυτά που βαφτίζεται "τρομοκρατία". Από αυτή την εποχή θα δοθεί μια νέα ώθηση στην επέκταση της αστυνόμευσης μέσα από συμβούλια πρόληψης της εγκληματικότητας, μπάτσους γειτονιάς, αναβάθμιση δημοτόκματων ενώ επίσης έχουμε την ίδρυση ενός ασφαλούς αριθμού ειδικών σωμάτων βιολογικού και πυρηνικού πολέμου, αντιτρομοκρατίας κ.λπ που ιδρύθηκαν μεταξύ 2001-2004. Το σημείο ζενίθ αυτής της διαδικασίας είναι η περίοδος εξάρθρωσης της 17N κατά την οποία το πεδίο της αστικής νομιμότητας στενεύει, ενώ για πρώτη φορά κομμάτια της κοινωνίας συνεργάζονται ανοικτά με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς μέσω των ανοικτών γραμμών επικοινωνίας με την αντιτρομοκρατική υπηρεσία.

Κατά την διάρκεια της Ολυμπιάδας οι διαδικασίες που περιγράφουμε παραπάνω παίρνουν πιο ολοκληρωμένες και ολοκληρωτικές μορφές. Η μισή τουλάχιστον Ελλάδα -και κυρίως η Αθήνα και οι υπόλοιπες ολυμπιακές πόλεις- στρατιωτικοποιούνται, με την συμμετοχή χιλιάδων φαντάρων και αξιωματικών, σκκουριτσάδων, μπάτσων ένατολων ή μη, πρακτόρων ξένων μυστικών υπηρεσιών και με την χρήση πυραύλων, ζέπελν κ.ά. εντός του μητροπολιτικού πεδίου, ενώ ταυτόχρονα τοποθετείται ένας τεράστιος αριθμός από κάμερες παρακολούθησης, οι οποίες παραμένουν και μετά την λήξη των αγώνων προκαλώντας μία συζήτηση ακόμα και μεταξύ των διανοούμενων του καθεστώτος, σχετικά με το αν περιορίζουν την αστική νομιμότητα ή όχι.

Είναι επίσης εκείνη η περίοδος, εν μέσω ενός γενικότερου κλίματος κοινωνικής αναινεύσης και ταξικής ειρήνης, κατά την οποία κατασκευάζεται από τα πάνω ένα νέο υποκείμενο στα πλαίσια της ιδεολογίας του εθελοντισμού, που είναι έτοιμο να προσφέρει δωρεάν εργασία στο ελληνικό κράτος με αντάλλαγμα ένα μέρος της κρατικής προσόδου (βλέπε "ισχυρή Ελλάδα", κ.ά.). Αλλά και την υπόσχεση της κοινωνικής ανόδου του. Ένα υποκείμενο το οποίο με δεδομένη την συστράτευση του με κράτος και επιχειρήσεις για την επίτευξη εθνικών και επιχειρηματικών στόχων δεν θα διατάσει πλέον να συμμετέχει σε δραστηριότητες, όπως η επιτήρηση γειτονιών και η κατάδοση υπολόπων.

Γ. Πρόγραμμα εθελοντών φύλαξης: η περίπτωση του δήμου Βύρωνα.

Σε κάθε περίπτωση δελτίου τύπου, ανακοίνωσης, κ.ά. που αφορούν το συγκεκριμένο ζήτημα, και γίνονται είτε από το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, είτε από την δηματική αρχή του Βύρωνα, τονίζονται δύο πράγματα: ο πιλοτικός χαρακτήρας του προγράμματος και η εθελοντική φύση του.

Πράγματι, το πρόγραμμα εθελοντικής φύλαξης στο Βύρωνα δεν θα περιοριστεί εκεί, αφού πρόκειται για πιλοτικό πρόγραμμα. Ήδη αφήνονται να διαρρεύσουν σενάρια για επέκταση του προγράμματος και σε άλλους δήμους της Αθήνας. Εξάλλου, είναι γνωστό ότι από το 1999 υπάρχουν σχέδια του δήμου Αθηναίων για εφαρμογή ανάλογων προγραμμάτων στην ευρύτερη περιοχή των Αθηνών, σχέδια που για διαφόρους λόγους δεν ευδοκίμησαν. Αυτό που είναι βέβαιο είναι ότι στον Βύρωνα θα δοκιμαστούν οι ανοχές και οι αντοχές της ντόπιας κοινωνίας σε ένα σωρό ζητήματα που θέτει εκ των πραγμάτων αυτό το πρόγραμμα.

Ένα από αυτά τα ζητήματα είναι γιατί επιλέχτηκε ο δήμος Βύρωνα για την πιλοτική εφαρμογή αυτού του προγράμματος. Δεν πρόκειται ούτε για δήμο με αυξημένη εγκληματικότητα, όπως ως

πούμε κάποιες κεντρικές γειτονιές, π.χ. το Μεταξουργείο, ούτε για δήμο-γκέττο μειονοτήτων, όπως π.χ. το Ζεφύρι. Η κοινωνική σύνθεση του δήμου -μιλώντας με κοινωνιολογικούς όρους πια- είναι μικρό-μεσοαστική: μικροϊδιοκτήτες, δημόσιοι υπάλληλοι, αυτοαπασχολούμενοι, λιγότερο εργάτες κ.ά. (Σπάνια βλέπεις στον Βύρωνα τις εργασιακές κατοικίες που βλέπεις, για παράδειγμα στον Ταύρο, ή στο Περιστέρι). Η αλήθεια είναι ότι πρόκειται για καινούργιο σχετικά δήμο που φτιάχτηκε όπως και τόσοι άλλοι μετά την μικρασιατική καταστροφή στην περιφέρεια της πόλης, και που οι κάτοικοι είχαν πολύ μεγάλη συμμετοχή στην εθνική αντίσταση και στον εμφύλιο πόλεμο. Πρόκειται δηλαδή για μια παραδοσιακή αριστερή γειτονιά που τις τελευταίες δεκαετίες έχει υποστεί την μετάλλαξη των αριστερών κομμάτων προς τον μικροαστισμό. Σε αυτή την γειτονιά, που δεν είναι ούτε γκέττο μειονοτήτων, οπότε το πέρασμα της εθελοντικής φύλαξης θα ήταν θνησιγενές, ούτε γκέτο της άρχουσας τάξης (π.χ. Εκάλη, Ψυχικό), οπότε δεν χρειάζεται εθελοντική φύλαξη αφού οι ιδιοκτήτες έχουν την δυνατότητα να πληρώσουν ιδιωτικές εταιρίες ασφαλείας, επιλέχτηκε η εφαρμογή αυτού του προγράμματος. Στο σημείο αυτό να τονίσουμε ότι και στις ΗΠΑ είναι οι μεσοαστικές ζώνες των μητροπόλεων οι περιοχές που εφαρμόζεται αυτό το πρόγραμμα.

Σε αυτή την γειτονιά ο δήμαρχος βγήκε με το γνωστό υπερκομματικό προφίλ, αλλά Αβρομόπουλος: το κεντρικό του σύνθημα ήταν: "Ούτε δεξιά, ούτε αριστερά/ μόνο μπροστά". Είναι το κλασικό απολιτικό στυλ που απευθύνεται στα μικρομεσαία στρώματα και στους ιδιοκτήτες και προφανώς σε αυτά τα στρώματα στηρίζει -κατά κύριο λόγο τουλάχιστον- την εκλογή του. Εξάλλου, σε τμήμα αυτών των στρωμάτων στηρίζει υλικά και ιδεολογικά την εφαρμογή του προγράμματος, αφού είναι οι εκατό καταστηματάρχες της περιοχής που παρέχουν "εκπαισκευτικές διευκολύνσεις" στους εθελοντές φύλαξης. Προφανώς, εκτιμούν ότι το κόστος από αυτό το πρόγραμμα είναι πολύ μικρότερο γι' αυτούς από την ανάθεση σε εταιρία security της φύλαξης των καταστημάτων τους.

Ένα δεύτερο ερώτημα είναι πως κατάφερε -αν κατάφερε βέβαια- να μεθοδευτεί η ανάθεση σε πολίτες αστυνομικού ρόλου. Και αυτό επειδή είναι γνωστό ότι στο ελληνικό φαντασιακό είναι έντονη και εξαιρετικά απεχθής η κοινωνική αναπαράσταση του τύπου που συνεργάζεται με τις αρχές, είτε αυτές είναι οι αρχές κατοχής, είτε η αστυνομία. Η πιο συνηθισμένη έκφραση αυτής της παράστασης είναι ο κουκουλοφόρος που καταδίδει κόσμο σας αρχές κατά την γερμανική κατοχή. Μια δεύτερη έκφραση είναι η μορφή του Αρτέμη Μάτα, εξαιρετικά δημοφιλής στους σκηνοθέτες του παλιού (και αρκούνηως ρηχού) ελληνικού κινηματογράφου. Η αλήθεια είναι ότι στην ελληνική κοινωνία έχουν συντελεστεί κάποιες κρίσιμες μεταλλαγές από τότε, μεταλλαγές που στο ιδεολογικό πεδίο συμπεριέλαβαν και την παράσταση του ρουφιάνου.

Μια πρώτη επιβεβαίωση αυτών των μεταλλαγών ήταν η εθελοντική συμμετοχή του κόσμου στα τηλεφώνια για πληροφορίες στην αστυνομία κατά την εξάρθρωση της 17N. Ουσιαστικά σε αυτή την φάση μιλούσαμε για ιδεολογική νομιμοποίηση (δηλαδή αποενοχοποίηση) του ρόλου του ρουφιάνου. Μια νομιμοποίηση που σε κάποιο βαθμό φαίνεται να πέτυχε, αφού τώρα το κράτος και οι θεσμοί προχωρούν ένα βήμα παραπέρα: στην επίσημη θεσμοθέτηση αυτού του ρόλου. Γνωρίζοντας αυτές τις συνδηλώσεις, ο δήμος Βύρωνα μετέδωσε την συμμετοχή των εθελοντών στο πρόγραμμα σαν "απόδειξη του ενεργού πολίτη", σαν εθελοντική λειτουργία, λειτουργία δηλαδή που αντλεί ένα θετικό ιδεολογικό δυναμικό από την εμπειρία της Ολυμπιάδας, όπως αναλύσαμε παραπάνω.

Υπάρχει επίσης ένα ζήτημα που αφορά την φησούρα των εθελοντών. Καταρχήν να πούμε ότι

Εμείς, μιλώντας από την πλευρά των εκμεταλλευόμενων αυτού του συστήματος θεωρούμε ότι η εφαρμογή του προγράμματος εθελοντικής ρουφινιάς έρχεται να πλήξει και να υποστηρίξει ακόμη περισσότερο την δική μας θέση εισάγοντας μια σημαντική αναβάθμιση στο ήδη ασφυκτικό πλέγμα της μεγαλούπολης. Ο τοπικός χαρακτήρας του προγράμματος δεν μας ξεγελεί αφού ουσιαστικά δοκιμάζονται οι αντοχές της κοινωνίας με στόχο την μελλοντική επέκταση και σε άλλες περιοχές της αθηνάς και ενδοχομένως και εκτός λεκανοπεδίου. Ανοίγουμε λοιπόν το ζήτημα αναδεικνύοντας ξεκάθαρα την εθνική μας διάθεση απέναντι σε αυτό, σε μια προσπάθεια μπλοκαρίσματος των σχεδίων του κράτους και των αφεντικών απορρίπτοντας συμπεριφορές συναινετικής αδιαφορίας. Στόχος είναι, στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, η κοινωνικοποίηση πρακτικών άρνησης του υπάρχοντος μέσα από την απομυθοποίηση εννοιών όπως κοινωνία των πολιτών, συμμεταστικότητα, εθελοντισμός, ενεργός πολίτης αποδίδοντας στις έννοιες αυτές την πραγματική υλική τους διάσταση, δηλαδή την υπεράσπιση του μητροπολιτικού κτέρησος. Πιο συγκεκριμένα, επιδιώκουμε το σαμπωτάρισμα του εν λόγω προγράμματος και την ενδυνάμωση κινήσεων αντίστασης σε αυτό έχοντας ήδη δώσει δύο σημεία συνάντησης. Το πρώτο στην εκδήλωση-συζήτηση, κομμάτι της οποίας είναι και αυτή η εισήγηση και το δεύτερο στην διαδήλωση που διοργανώνεται την επόμενη εβδομάδα. Η συνέχεια στο δρόμο...

*Καμία σχέση με τον προηγούμενο. Αριστέρος διανοούμενος, καθηγητής πολεοδομίας, ασχολείται με ζητήματα αστυνομικού ελέγχου-πολεοδομίας. Η παραπομπή παρακάτω είναι από το βιβλίο του: "Πέρα από το Blade Runner"

**Στο "Οι φυλακές τς μίζεριας" ο Wacqant υποστηρίζει ότι αν ήταν πόλη το σωφρονιστικό σύστημα των ΗΠΑ θα ήταν τέταρτη μητροπολή της χώρας.

***Στα ελληνικά "Από τη μηδενική πολιτική στη μηδενική αναχή" εκδ.: Λέσχη κατασκόπων του 21ου αιώνα.

ο δήμος Βυρωνα χρησιμοποιεί ήδη εθελοντές δασοπροσβέστες, κ.ά. Ωστόσο το εφτάωρο ξενυχτά με πενήντα ανταλλάγματα μερικές φορές το μήνα, και η ίδια η φύση της δραστηριότητας, αφήνει ελάχιστες αμφιβολίες ότι δεν θα ενταχθούν οι κλασικές μορφές των εθελοντών σε αυτό το πρόγραμμα (ταυλάσιαν το κύριο σώμα των προ-Ολυμπιάδας εθελοντών). Στην πραγματικότητα και με δεδομένο ότι αίτηση συμμετοχής μπορεί να κάνει οποιοσδήποτε ανεξάρτητα από τον τόπο κατοικίας του, είναι βέβαιο ότι το πρόγραμμα αυτό θα προσελκύσει δύο διαφορετικές κατηγορίες ανθρώπων

Η πρώτη κατηγορία αφορά τους άνεργους. Η υπόσχεση της ανταλλαγής ενός εφτάωρου το μήνα με επιμορφώματα, απευθύνεται σε ένα κόσμο που βρίσκεται στα όρια της επιβίωσης. Άλλωστε κάποιος που δουλεύει ήδη ένα οκτάωρο την ημέρα, είναι δύσκολο να δουλέψει άλλο ένα εφτάωρο -έστω και μία φορά τον μήνα- για να κάνει ασυνώνυμη στην γειτονιά του. Σ' αυτή την περίπτωση, μιλάμε για αστυνομικού τύπου διαχείριση της ανεργίας, μια ιδέα όχι και τόσο κακή για το κράτος και τους μηχανισμούς του.

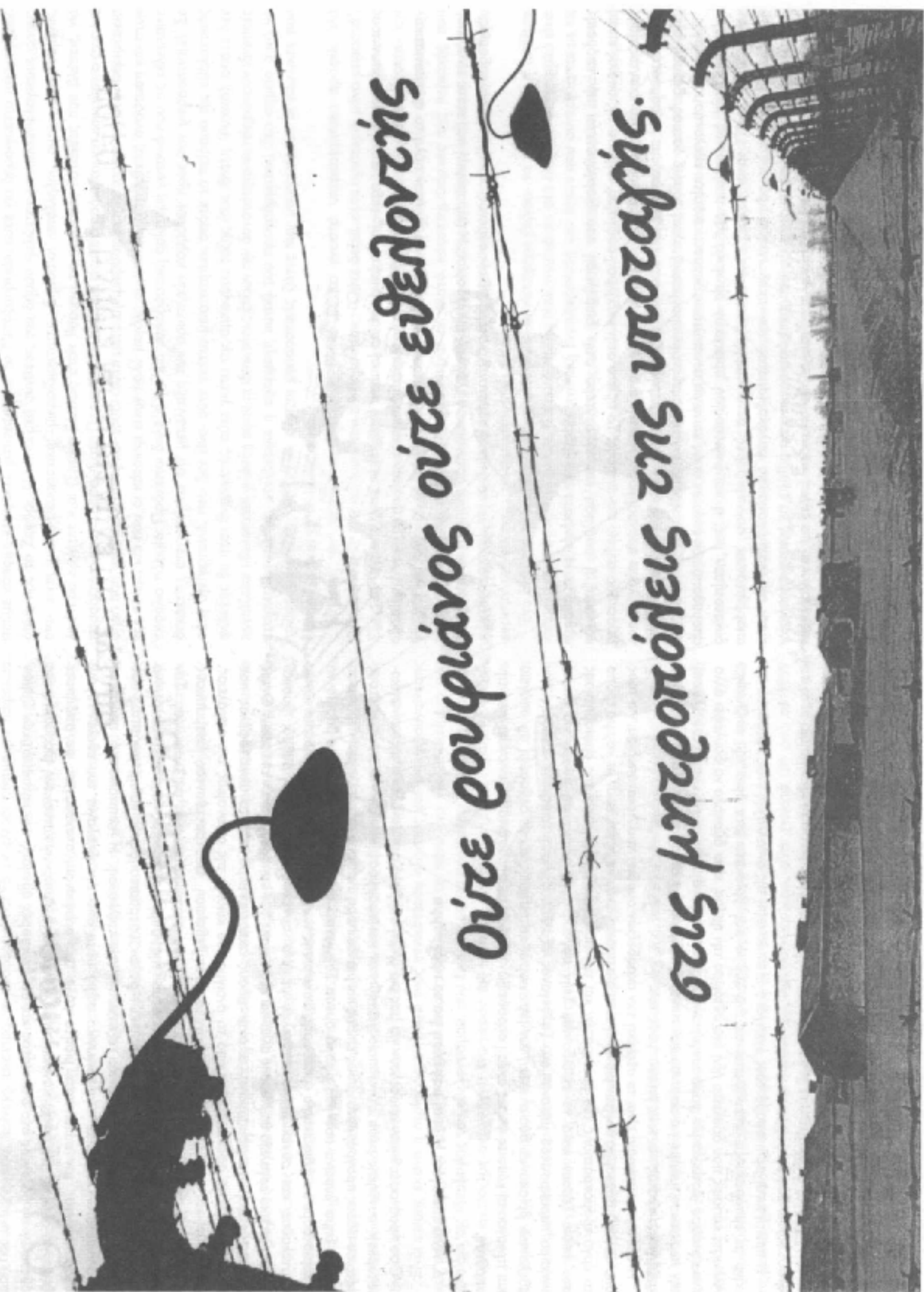
Η δεύτερη κατηγορία είναι τα στελέχη των ακροδεξιών ομάδων του Λεκανοπεδίου, για τους οποίους το πρόγραμμα θα ήταν μια καλή ευκαιρία προκειμένου να συνεχίσουν με νόμιμο τρόπο το έργο τρομοκράτησης των μεταναστών και των πολιτικών υποκειμένων της αμφισβήτησης στο οποίο ξέρουν καλά να επιδίδονται. Στην συγκεκριμένη περίπτωση μιλάμε για ουσιαστικό παρακρατικού μηχανισμού. Το γεγονός εξάλλου ότι στην επιτροπή επιλογής των εθελοντών βρίσκονται δύο στελέχη των μηχανισμών καταστολής και με δεδομένη την ύπαρξη και την ανοιχτή κάποιες φορές σχέση ακροδεξιών ομάδων με την αστυνομία, ενισχύει αυτή την υπόθεση.

Δ. Αντί επιλόγου: Η δική μας θέση για το πρόγραμμα

Όσα προαναφέρθηκαν αποτελούν για μας μια μικρή συμβολή στην ανάδειξη της κοινωνικο-ιστορικής συνθήκης μέσα στην οποία γεννήθηκαν και εφαρμόστηκαν από πλευράς κράτους τέτοιου είδους προγράμματα καθώς επίσης και μια ιδιαίτερη αναφορά στην ελληνική περίπτωση και το δήμο βύρωνα που μας αφορά άμεσα. Σαν γενικό συμπέρασμα μπορούμε βάσιμα να ισχυριστούμε ότι η διαδικασία εμπέδωσης/διαχείρισης του φόβου στις δυτακού τύπου κοινωνίες αποτελούσε και συνεχίζει να αποτελεί, με ένα συνεχώς εντεινόμενο ρυθμό, βασικό υποστηρικτικό εργαλείο θωράκισης αλλά και εξάλειψης των εμπορευματικών σχέσεων. Όντας σε μια διαρκή αναπροσαρμογή, τέτοιου είδους σχέσεις, πέρα από το υλικό όφελος που προκύπτει για τα αφεντικά μέσα από το άνοιγμα του κύκλου της οικονομίας της ασφάλειας, επιζητούν και την αξιακή-ιδεολογική τους επιβεβαίωση επιστρατεύοντας θεαματικούς μηχανισμούς επίτηρησης και ελέγχου με τη συμμετοχή κομμάτων της κοινωνίας. Σαν συμπλήρωμα, το από τα πάνω επιχείρημα της συμμετοχικότητας αποτελεί απλά ένα προκάλυμμα για το μοίρασμα αστυνομικών ρόλων υπεράσπισης μιας καθημερινότητας που γεννάει βία, καταναγκασμούς και εξοντωτική εκμετάλλευση. Η καπιταλιστική προσταγή αποπειράται να διαχυθεί στο κοινωνικό σώμα μέσα από την ιδεολογία του εθελοντισμού, θεσμοποιώντας τον πόλο ποτέ μισητό ρόλο του ρουφινάου, στοχεύοντας σε οσιότητα ξεφεύγει από τς κυρίαρχες κανονικότητες. Επιχειρείται λοιπόν η κατασκευή μιας κοινωνίας αυτοελεγχου βάζοντας στο στόκατρο και συμπεριφορές άρνησης των καταπιεστικών δομών που μας περιβάλλουν.

Σύγκριση της Στρατηγικής της

Οι επενδύσεις στην

Ο δήμαρχος του Βύρωνα, σε συνεργασία με το υπουργείο δημόσιας τάξης, ετοιμάζεται να βάλει σε εφαρμογή "πilotικό σχέδιο" θεσμοποίησης της ρουφιανιάς. 150 "εθελοντές" θα περιπολούν στην γειτονιά, και θα καρφώνουν αμέσως στην αστυνομία όποιον κρίνουν "ύποπτο". Οργανωμένοι και ανοργάνωτοι ακροδεξιοί έχουν υποβάλλει ήδη αιτήσεις για τις θέσεις.

Η αμοιβή που προσφέρεται για το χαφιεδιλίκι είναι 50% έκπτωση από 100 μαγαζιά του Βύρωνα, και διάφορες "δωρεές" από τον δήμο...

Πρόκειται για εφαρμογή του αμερικανικής έμπνευσης σχεδίου "μηδενικής ανοχής" όπου ο κάθε "νομιμόφρονας" θα γίνεται ανοικτά χαφιάς, με δόξα και τιμές.... Την τελευταία φορά που έγινε αυτό στα μέρη μας την εξουσία την είχε ο στρατός.

πίσω ρουφιάνοι!

Τα αφεντικά προωθούν ανοικτά την μετατροπή των πόλεων σε στρατόπεδα. Στρατόπεδα κατανάλωσης για κάποιους, στερήσεων για τους περισσότερους. Μεγάλος μέρος της κοινωνίας είναι ποτισμένο απ' το ναρκωτικό του φόβου και της όλο και μεγαλύτερης απαίτησης για ασφάλεια.

Ο Βύρωνας δεν είναι μια "ιδιαίτερη" περίπτωση.
Είναι μόνο η αρχή.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Πέμπτη 5/5, 6.00 μμ,

πλ. Ταπητουργείου (Βύρωνας)

(τρόλεϋ νο 11, "Κολιάτσου - Νέα Ελβετία")

συνέλευση ενάντια στη ειρήνη

Πίσω ρουφιάνοι!

Το πρόγραμμα εθελοντικής φύλαξης που ανακοίνωσε πρόσφατα ο δήμος Βύρωνα σε συνεργασία με το υπουργείο Δημόσιας Τάξης αποτελεί καινοτομία για τα ελληνικά δεδομένα. Δεν αποτελεί όμως έκπληξη. Κι αυτό όχι επειδή μπορεί κάποιος να το θεωρήσει σαν αποτέλεσμα της κοινωνικής σχέσης μεταξύ δύο μελών του πολιτικού προσωπικού του κράτους, ο ένας μάλιστα από τους οποίους έχει διακριθεί στο παρελθόν ως ηγέτης παρακρατικών ομάδων (Κένταυροι) της Νέας Δημοκρατίας· ούτε επειδή το δημοτικό συμβούλιο του Βύρωνα αποτελεί σφηκοφωλιά των μηχανισμών δημόσιας τάξης (αφού συμμετέχουν σ' αυτό ένας πρώην αστυνομικός διευθυντής και ο αντιδήμαρχος και ενεργό στέλεχος της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας). Αλλά επειδή η εμβέλεια του προγράμματος και η πολιτική του στόχευση ξεπερνούν κατά πολύ τα όρια μιας γειτονιάς στα ανατολικά της μητρόπολης.

Τι θέλουμε να πούμε; Ότι το πρόγραμμα αυτό είναι πιλοτικό· όπως τονίζουν συνεχώς αυτοί που το σχεδίασαν. Και πιλοτικό πάει να πει πειραματικό. Δηλαδή ένα πρόγραμμα που θέλει να μετρήσει τις αντοχές και τις ανοχές της τοπικής κοινωνίας απέναντι σε πρωτότυπες καταστάσεις, ώστε να εκτιμηθεί η δυνατότητα επέκτασής του ευρύτερα.

Ποιες είναι αυτές οι καταστάσεις και πού έγκειται η πρωτοτυπία τους;

Πρώτον στο ότι αστυνομικές λειτουργίες όπως η επιτήρηση και ο έλεγχος μεταβιβάζονται σε μη-ένστολα τμήματα της κοινωνίας. Ανθρώπους δηλαδή που παρά το ότι δεν θα έχουν δικαίωμα να συλλαμβάνουν και να ασκούν σωματική βία· αν θέλουμε το πιστεύουμε αυτό· θα ενημερώνουν ωστόσο την αστυνομία για ό,τι "επιλήψιμο" συμβαίνει στην περιοχή επιτήρησής τους.

Δεύτερον στο ότι οι ρουφιάνοι, αυτές οι μισητές φιγούρες που στη συνείδηση του μεγαλύτερου μέρους της ελληνικής κοινωνίας είχαν κάποτε ταυτιστεί με τους κουκουλοφόρους, οι οποίοι κατέδιδαν αντιστασιακούς στη διάρκεια της γερμανικής κατοχής όπως και αριστερούς μερικά χρόνια αργότερα, τώρα γίνονται οι cool τύποι, που όχι μόνο "δεν τρέχει και τίποτα" που είναι χαφιέδες, αλλά προσφέρουν και κοινωνικό έργο, ως "ενεργοί πολίτες", όπως λέει ο δήμαρχος Βύρωνα.

Τρίτον στο ότι τα αφεντικά (μικρά και μεσαία) αποφασίζουν -όπως ο δήμος και το κράτος άλλωστε· να εκμεταλλευτούν τα καλά της εθελοντικής, δηλαδή της δωρεάν, εργασίας. Κορδα είναι να πληρώνουν ιδιωτικές εταιρείες security να φυλάνουν την ιδιοκτησία τους, σε μια περίοδο που ο ανταγωνισμός με τις μεγάλες επιχειρήσεις απειλεί να τους βγάλει εκτός του κέντρου του εμπορικού παιχνιδιού; Και πώς το κάνουν αυτό; Όχι με τα τριάκοντα αργύρια, που δεν περνάνε εξάλλου στην αγορά σήμερα, αλλά με την παροχή εκπαιδευτικών καρτών στους εθελοντές φύλαξης.

Είναι φανερό ότι η συμμαχία του κράτους/ δήμου, των αφεντικών/ ιδιοκτητών και τμημάτων της κοινωνίας/ εθελοντών αποκτά διακριτά χαρακτηριστικά.

Όμως γιατί συμβαίνουν όλα αυτά σήμερα;

Θα μπορούσε να υποθέσει κάποιος ότι είναι η αυξημένη εγκληματικότητα που μαστίζει την περιοχή, που κάνει αναγκαία την εφαρμογή παρόμοιων προγραμμάτων. Θα μπορούσε να προβλέψει επιθέσεις λεηλασίας των πεινασμένων σε καταστήματα βασικών ειδών, ή ειδών πολυτελείας. Θα μπορούσε να φανταστεί ότι το dealing ναρκωτικών ουσιών ανθεί στο Βύρωνα, και πρέπει να "ληφθούν μέτρα για την προστασία των παιδιών μας". Θα μπορούσε να διακρίνει τον αντικατοπτρισμό του φαντάσματος του κομμουνισμού και της επανάστασης να ιππάζεται πάνω από την πόλη, και να σκεφθεί ότι πρέπει να χτυπηθεί πριν να είναι πολύ αργά.

Δεν χρειάζεται να μελετηθούν ούτε οι αναλύσεις της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας, ούτε οι δηλώσεις των μελών του δημοτικού συμβουλίου του Βύρωνα (που λένε ότι δεν υπάρχει εγκληματικότητα στην περιοχή), ούτε η αρθρογραφία των εφημερίδων, ούτε τα ευαγγέλια της επανάστασης, για να καταλάβει κάποιος ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν ισχύει, ότι τίποτα από αυτά δεν είναι η βασική αιτία για την εφαρμογή αυτού του προγράμματος.

Χρειάζεται όμως να γνωρίζει την σημερινή κοινωνική- ιστορική συγκυρία και την οργανική σύνδεσή της με το πρόγραμμα αυτό. Χρειάζεται πιο συγκεκριμένα να κατανοήσει πως τέτοιου είδους προγράμματα εφαρμόζονται εδώ και χρόνια στο εξωτερικό, στα πλαίσια της ανάδυσης του αιτήματος για ασφάλεια και της προσπάθειας να διαχυθεί η ανασφάλεια και ο φόβος στις δυτικές κοινωνίες. Ανασφάλεια και φόβος που εδώ και μια δεκαετία έχουν γίνει χρήσιμα εργαλεία πολιτικής στρατηγικής στα χέρια των αφεντικών και του κράτους. Αναρωτιέστε πώς δουλεύουν αυτά τα εργαλεία. Πολύ απλά. Όταν κάποιος φοβάται κάτι, όταν κάποιος νιώθει την απειλή ενός υπαρκτού ή ανύπαρκτου εχθρού, τότε ξεχνάει όλα αυτά που τον χωρίζουν

με όσους έχει αντίθετα συμφέροντα, και συμπαράτάσσεται μαζί τους εναντίον του φανταστικού εχθρού.

Έτσι όταν μας πουλούσαν τα παραμύθια ότι "οι μετανάστες είναι εγκληματίες", "οι μετανάστες σκοτώνουν για ένα κομμάτι ψωμί", "οι μετανάστες βιάζουν", όσοι τα πίστευαν ξεχνούσαν ότι ο εχθρός μας στην δουλειά είναι το αφεντικό γιατί αυτό κλέβει τον πλούτο που παράγουμε και όχι ο μετανάστης που δουλεύουμε μαζί. Ότι εχθρός μας είναι το ελληνικό κράτος που θέλει να μπει στα Βαλκάνια για να χτίσει επιχειρήσεις, να οικοδομήσει αγορές και να λεηλατήσει φτηνή εργασία, και όχι π.χ. οι "γύφτο-σκοπιανοί". Το ίδιο και σήμερα με τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας, προσπαθούν να μας πείσουν ότι "οι ξυπόλητοι και απολίτιστοι γενειοφόροι", που δεν τους έχουμε δει ποτέ μπροστά μας απειλούν τον "δυτικό τρόπο ζωής" μας και αυτή την ίδια μας την ζωή, για να μπορούν τα αφεντικά να παίρνουν το οκ από μας, ή απλά την αδιαφορία μας, και να συμμετέχουν σε πολέμους άμεσα, ή έμμεσα. Στέλνοντας στρατούς ή παραχωρώντας βάσεις στις δυνάμεις εισβολής. Κλείνοντας επιχειρήσεις και απολύοντας μαζικά εργαζομένους, επειδή "φταίνε οι τρομοκράτες", και όχι επειδή αναζητούν περισσότερο κέρδος, όπως είναι η πραγματικότητα.

Μοιάζει μυστήριο το πώς αυξημένες δόσεις ασφάλειας παράγουν αυξημένες δόσεις ανασφάλειας και φόβου. Μοιάζει μυστήριο, αλλά δεν είναι. Όταν κάποιος βλέπει συνεχώς μπροστά του μπάτσους, σκευοριτάδες, κάμερες κτλ, αρχίζει να αναρωτιέται: "για να υπάρχουν όλα αυτά, κάπου θα χρειάζονται, δεν μπορεί". Ο ρόλος της ιδεολογίας είναι να επενδύει θεωρητικά την εμπορευματική διαδικασία και έτσι ασφάλεια και ανασφάλεια μετατρέπονται σε ανταλλακτικές αξίες. Ο κύκλος εργασιών των ασφαλιστικών εταιριών διευρύνεται, οι εταιρείες security πολλαπλασιάζονται, το εμπόριο ειδών ασφάλειας ανθεί. Το κεφάλαιο έχει μάθει "να βγάζει και από την μύγα ξύκι" και μετά από επεξεργασία να το μοσχοπουλάει σαν αγνό παρθένο μυγόλαδο.

Έχοντας αυτά στο μυαλό μας τα πράγματα αρχίζουν κάπως να ξεδιαλύνονται. Ο δήμος Βύρωνα και το ελληνικό κράτος πετάνε το γάντι στους κοινωνικούς τους συμμάχους, την μικρομεσαία και την μεγάλη ιδιοκτησία: "φωνάζετε για περισσότερη αστυνόμευση εδώ και χρόνια, ορίστε πάρτε την αστυνόμευση, αλλά πληρώστε και σεις ένα μέρος της". Ταυτόχρονα πετούν το γάντι στους άνεργους: "δεν βρίσκετε δουλειά; Κάντε τουλάχιστον τους εθελοντές-ρουφιάνους, δεν είναι κακό, θα πάρετε και ανταλλάγματα και αργότερα ποιος ξέρει". Επίσης και με δεδομένο ότι οι εθελοντές δεν χρειάζεται να είναι κάτοικοι του Βύρωνα, δεν είναι παράλογο να ισχυριστούμε ότι υπάρχει ανοικτή πρόσκληση στα κάθε είδους φασιστοειδή του λεκανοπεδίου, να συνεχίσουν να κάνουν νόμιμα αυτό που κάνουν στη ζούλα σήμερα, δηλαδή να πουλάνε τζάμπα μαγκιά (όποτε μαζευτούν παραπάνω από πέντε) σε μετανάστες και γενικότερα σε όποιον δεν πληρεί τις ηλίθιες "άρειες" προδιαγραφές τους.

Με ένα σμπάρο πολλά τρυγόνια λοιπόν. Ποια τρυγόνια;

Η εμπέδωση του φόβου και της ανασφάλειας μέσα στην κοινωνία.

Η θεσμοθέτηση και αγιοποίηση της φιγούρας του ρουφιάνου.

Η μείωση του κόστους του κοινωνικού ελέγχου για το κράτος.

Η συγκρότηση ευρέων κοινωνικών συμμαχιών απέναντι στους εκμεταλλευόμενους.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση δεν μένει παρά να αποκτήσει διακριτά χαρακτηριστικά και ο αντίπαλος πόλος. Το πρόγραμμα εθελοντικής φύλαξης δεν προσπαθεί να πλήξει μόνο όσους οι σκέψεις τους και οι πρακτικές τους κινούνται σε ανταγωνιστική κατεύθυνση με αυτόν τον κόσμο, αλλά πολύ περισσότερο προσπαθεί να πλήξει όσους έχουν *κάθε λόγο* οι σκέψεις τους και οι πρακτικές τους να *κινηθούν σε ανταγωνιστική κατεύθυνση* με αυτόν τον κόσμο. Αυτούς που η καπιταλιστική μηχανή ονομάζει άνεργους και τους πετάει στα "αζήτητα". Αυτούς και αυτές που το σχολείο ονομάζει "αποτυχημένους" και τους αποβάλλει από τις τάξεις του. Αυτούς και αυτές που η οικογένεια τους ονομάζει "τεμπέληδες" και τους απαξιώνει. Αυτούς και αυτές που το "χάπι της ασφάλειας" επιδιώκει να τους ναρκώσει περισσότερο για να ξεχάσουν ένα οκτάωρο λιώσιμο στην δουλειά, υπό τις εντολές αφεντικών και προϊσταμένων.

Όλοι αυτοί -δηλαδή όλοι εμείς- δεν έχουμε λόγο να μείνουμε με τα χέρια σταυρωμένα. Όλοι εμείς οφείλουμε να κόψουμε το δρόμο για την εφαρμογή τέτοιων προγραμμάτων, συγκεκριμενοποιώντας τους εχθρούς μας.

Η μόνη "ανασφάλεια" που νιώθουμε είναι απέναντι σε όσους μας πουλούν ασφάλεια. Το κράτος και οι τοπικοί του φορείς που σχεδιάζουν τέτοιου είδους προγράμματα. Οι ιδιοκτήτες και όσοι συμπεριφέρονται σαν αυτούς που παρέχουν την υλική βάση για την εφαρμογή αυτών των προγραμμάτων. Οι εθελοντές που γίνονται ρουφιάνοι και καταδότες, προδότες του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού. Οι συμπεριφορές του τύπου "έλα μωρέ τι με νοιάζει εμένα", ή "δεν βαριέσαι, δεν έγινε και τίποτα".

Καμιά ανοχή σε όλους αυτούς, καμιά συνενοχή στα σχέδια τους.

Μάιος '05

συνέλευση ενάντια στην ειρήνη

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Δεν θα μας ξανείσκει καθόλου ο βαθύς εγκαλισμός του στρατού με την κοινωνία, που στις μέρες μας εξελίσσεται σε φλογερό πάθος, συμπεριλαμβανόμενος και τα δύο φύλα, και κατακτώντας το σύνολο της κοινωνικής αδιαφορίας με απρόκλητες συνέπειες. Δεν μας ξανείσκει γιατί αποτελεί μοχλό αγωγής διαδίκας, τοπικιστικής εκπαίδευσης της ταξικής κοινωνίας στην αντανακλαστική συμμόρφωση μπροστά στη στρατιωτική ιεραρχία και το εθνικό συμφέρον.

Ο πρόσφατος αναταραχισμένος, ευέλκτος, υπερεθνικός μιλιταρισμός είναι η αδερφάνια γροθιά του σύγχρονου "ανδραγαθισμού" που χτυπάει ασταμάτητα επιβάλλοντας τη χρονωχωρική στρατηγική στους τουβλοισιμένους των μητροπόλεων και στους κατασπόμενους που βάζει στο στόχαστρο της "διαβίωσης". Η επιβλητική παρατασία, με διάφορα πρόσημα, αυτού του high-tech μακαρά, του κυβερνοκαρναβάλι, σε όλα το κοινωνικό τοπίο, προσημαστικό και μη, είναι η ύμηση στην μίη της "τεχνοδημοκρατίας".

Παντοχού παρών λοιπόν, ο ψηφιακό αναδομημένος μεσσίας, αντανάκλα όλα το κύρος και τη δύναμη του επιστημονικού ιερα-

τείου, που μπορεί να εξασφαλίσει τη συναινετική μιας υπνωτισμένης κοινής γνώμης, μεθυσμένης από το μεγαλείο της "τεχνολογίας", που έχει ανάγκη τις συσκευές σε είδος μαζικής λατρείας.

Εδώ πια δεν έχουμε το ανυποψίαστο και παραμυθισμένο πλήθος με την τυπική εθνική ιδεολογική εξάρτηση. Εδώ έχουμε αγέλες πεινασμένων τεχνολογικών, έτοιμων να καταποράζονται και την πιο ασήμαντη αναδόμηση ηλεκτρονικών υπηρεσιών.

Η τεχνολογία έχει γίνει φετίχ, τα φετίχ έχουν γίνει τεχνολογικά. Η αποδεδειγμένη και των δύο είναι τα όπλα: σκοτώστε τους όλους!

Ήρθε η ώρα λοιπόν που τα παιδιά του λαού, ο τελευταίος κρίκος της μιλιταριστικής αλυσίδας, θα γευτούν πάνω τους τα αρσενά της συνειρμολογίας επιστημονικών, ψυχολόγων και μεθοδολόγων.

Έτσι ο φόνος γίνεται μια λαμπρή απόδειξη της ηρωόδου και ξεχνιέται σαν τέτοιας. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά που το έγκλημα αποπειρεί το κατεχόμενο πεδίο των επιστημονικοτεχνολογικών αμαρτιών.

Σε όλη την ιστορία της αστικής δημοκρατίας το σπλήν δεν ήταν ένας απλός αναγραμματισμός του πολίτη.

Στα παραπονημένα παθιά του λαού τους ευχόμαστε με γεύση το κουστούμι, αλλά τους επιστημονίζουμε ότι απ' αυτόν τον πλανήτη έχουν περάσει στολές και στολές, που από εχθρο-κά ή φιλικά πυρά κατέληξαν αποκαθίζα. Παραπονημένοι, αυτοί ο παντοδύναμος ηλεκτρονικός Γολιάθ δείχνει λίγο ζαλισμένος στην τελευταία του εκστρατεία στη Μεσοποταμία.

Σαν υπάλληλοι γραφείου οι αμερικάνοι λεζανταίνες ξεκομίζονται από μια ακόμα "ευρωπαϊκή μέρα" (οργάνωσή στο βράδυ διόγκρω μπορεί να τους δροξουν - αλλά ζηλεύουν και αντιγράφουν την τεχνολογική τους...

νο 1
2/2005

ΕΥΝΟΥΤΙΑ στην ειρήνη

δελτίο
κριτικής

Ο Πέτρος κι ο Δημήτρης λοιπόν, δυο φιγούρες με διαφορετικές απαιτήσεις, διαφορετικές πορείες, διαφορετικές καταλήξεις, δυο φιγούρες που απέχουν τόσο πολύ μεταξύ τους, όσο η Ερμού από την Αμερική.

Έχουν όμως, αν το καιροσκοπούμε, και κάτι κοινό. Κι οι δυο προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στο "καλό", στον τομέα της ασφάλειας. Στην πάταξη του shop-lifting ο μόνι, στην πάταξη της διεθνούς τρομοκρατίας ο δε. Αλλά έχουν κι άλλο κοινό: την υφραία μισή-μπε σταλή ο ένας, την πεζο-

...ο Πέτρος, κάπου στα 25, σκευωπάς στην Ερμού, εθνικές δυνάμεις στο στρατό, έχει μονά με τη γυναικική, φορεί μια υφραία blue-block σταλή με το σίμα της εταιρίας, θα μπορούσε να τον και μάλιστα αλλά τότε δε θα του χαμογέλασαν τα κορίτσα...

(Athens Voice, 20-26 Γενάρη '05)

...ο Δημήτρης, 29, αμερικάνος, πράσιν πρωταθλητής στην ελληνική πόλη, σπουδές στο οικονομικό, αποφασίζει να καταταγεί στον αμερικανικό στρατό μετά το κτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου από στήθια καθήκοντος, "όταν αρμοσύσε τον πόλεμο, είχε υψηλό ιδεολόγ", ανασώθηκε σε οδομαρία στη Φιλαδέλφεια.

(Περσικό Καθημερινής, 23 Γενάρη '05)

μικρογραφία της ασφάλειας του πλανήτη, να λοιπόν που το μακροπρόθεσμο του πολέμου στο Ιράκ, αποτελεί μεγέθυνση της καταπόνησης στην Αθήνα... και να λοιπόν που ο Πέτρος θα μπορούσε πανεύκολα να "ναι κι αυτός καρβανιάς ή μπύρας ή μπράβος, και να λοιπόν που ο Δημήτρης θα μπορούσε κάλλιστα να "ναι κι αυτός σκευωπικός ή μπύρας ή σύμβουλος ασφάλειας. Γιατί το military look, το ναβιάζι, η πλήμμι-ρα των μπάτσων, η ολάνη και συχνότερη εμφάνιση του στρατού στο προσκήνιο, δεν είναι

ούτε μόδα, ούτε απλό σημάδι των καιρών. Είναι η πρόσβαση πόλη του κοινωνικού, είναι η ασφάλεια της καταπόνησης και της ιδιοκτησίας, είναι η διατήρηση και η επιβολή των παλιών κοινωνικών σχέσεων, "της ειρήνης, της εργασίας, της διασκέδασης, της πολιτικής, της

συνέχεια στην πίσω σελίδα

αυτός στέλνει...

ή τους κάνουν κι έτσι;

έκτρωμα της ιδιότητας. Είναι ο αφομοιωμένος λόγος των γυναικών που μεταφράστηκε σε "θα γίνει βεβήρηση θέσης του βεβήρη", που προσδιορίστηκε σε μια αντιγραφή των συντηκτικών συμπεριφορών ως στοιχείο απελευθέρωσης που αναλύθηκε και αναπροσαρμόστηκε στα μέτρα των αφεντικών και στα μέτρα όσων βέλουν να θεωρούν πως η απελευθέρωση βρίσκεται στις προτάσεις που επιτρέπει ο καπιταλισμός κάθε φορά. Και κάπως έτσι τα αφεντικά δεν έχουν μόνο σκύλους να τα φυλάχνουν... και οι σκύλες περιμένουν να γλεψούν λίγο από το δάκκαλο.

Εμπρός λοιπόν, κορίτσια! Σκατώστε ελεύθερα. Διαστάξτε άφροβα. Έτσι κι αλλιώς αυτές κι αυτοί που έχουν μια κήνη στον κρόταφο, δεν ενδιαφέρονται για το φύλο του χερσιού που την κρατά.

Και να'μαστε λοιπόν στην εποχή που οι γυναίκες γίνονται κομάντο και μπορούν να υπηρετούν κι αυτές στην πατρίδα ισάξια με τους άντρες. Ήρθε η στιγμή που η "φρουακή" ροπή των γυναικών στο πλέξιμο χέχει ξεπεραστεί. Οι κλάσες δεν είναι το φόρτο τους πλέον, οι ακε- λές πλέοντας στο πλυντήριο και τα εργοστάσια δουλεύουν μια καρδιά με τους μετανάστες.

Έτσι, οι γυναίκες της δύσης αποκτούν τη δυνατότητα να γίνουν και αυτές ισάμισα μέλη της κοινωνίας πιέζοντας μόνο μια σκανδαλή. Κάνοντας δηλαδή, αυτό που τόσο χρόνια υποβιβάζεται η κυρίαρχη αντρική ηθική, η κυρίαρχη αντρική μυθολογία, η κυρίαρχη αντρική μυθολογία. Δηλαδή όλα εκείνα που τόσο χρόνια πελεγμούσε το γυναικείο κίνημα και που τώρα το φάντασμα του έρχεται αντιμέτωπο με το

...το ο-πλο-πολυ-βόλο...
...τη θύρα που είσαι στην...

πως σου πάσει...

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΚΑΙ ΜΙΛΗΤΑΡΙΣΜΟΣ
(ιστορική αναδρομή)

Τα πρώτα παιχνίδια με στρατιωτικές ή παραμυθιές αναφορές (πολεμικά παιχνίδια στο εξής) ήταν οι αναπαραστατικές στρατιωτών και ιππικού που χρησιμοποιήθηκαν τον 17ο αιώνα στις βασιλικές αυλές για την εκπαίδευση των διαδόχων του θρόνου στην πολεμική στρατηγική και τακτική. Τον 18ο αιώνα τα παιχνίδια αυτά, τα κλασικά πολυβλήθρινα στρατωτάκια, έγιναν δημοφιλή και στη διαμορφούμενη τότε αστική τάξη, η οποία τα χρησιμοποίησε απροσηχάστατα με σκοπό την εξοικείωση των παιδιών με τον πόλεμο. Τότε τα πράγματα ήταν απλά: τα παιδιά παίζαν παιχνίδια εισάγοντά στον μέλλοντά τους ρόλο σαν στρατιώτες, όπως έλεναν.

Αμέσως μετά τον Α Παγκόσμιο Πόλεμο τα πολεμικά παιχνίδια εξαφανίζονται απ' τις αγορές για ένα διάστημα, κάτι που επαναλαμβάνεται κι αμέσως μετά το τέλος του Β, σε συνέπεια της αναπόφευκτης αύξησης των ενσταντών τους διαμετρητών, όσο βέβαια ήταν νωπές οι μνή-

Το '67 με '68 πρωτολάνθαναν οι G.I.'s, μία απ' τις πιο επιτυχημένες σειρές παιχνιδιών ως τώρα. Ιστορική τους βάση ήταν ο πόλεμος στο Βιετνάμ και οι ψευτοπαλικαράδες Joe κόναν τους ανώνυμους ήρωες που ξελάστρωναν την κίτρινη λαιλάπα. Η Hasbro τους αποσύρει όταν ο πόλεμος στο Βιετνάμ αποδεικνύεται ότι δεν είναι πλέον χαρούμενη εκδρομή, αλλά τους ξαναλάνθανει στα μέσα της δεκαετίας του '80. Επιπλέον, σύμφωνα με τα κεφάλια της εταιρείας, δεν υπήρχε κάποιος αξίος αναφοράς εχθρός των αμερικάνων εκείνη την περίοδο [αυτά τα επιχειρηματικά κεφάλια είχαν εκτιμήσει σωστά τότε - σε αντίθεση με τη CIA - ότι δεν πρόκειται να γίνει αναγκή πολεμική σύγκρουση με τους ρώσους] οι νέοι εχθροί των Joe ήταν φανταστικοί και προβλήθηκαν μέσω ούτως της Marvel και κινούμενων σχεδίων.

Σήμερα η μερίδα αυτών των παιχνιδιών έχει αυξηκτικώς από τα video games, παρ' όλα αυτά στις Η.Π.Α. 5 στα 6 παιχνίδια αυτού του είδους εξακολουθούν να είναι πολεμικά. Οι συνδέσεις των παιχνιδιών αυτού του είδους (δηλαδή όχι των video games) με το μιλιταρισμό θα σχολιαστούς στην επόμενη έκδοση του ενάπη στην ερώτη.

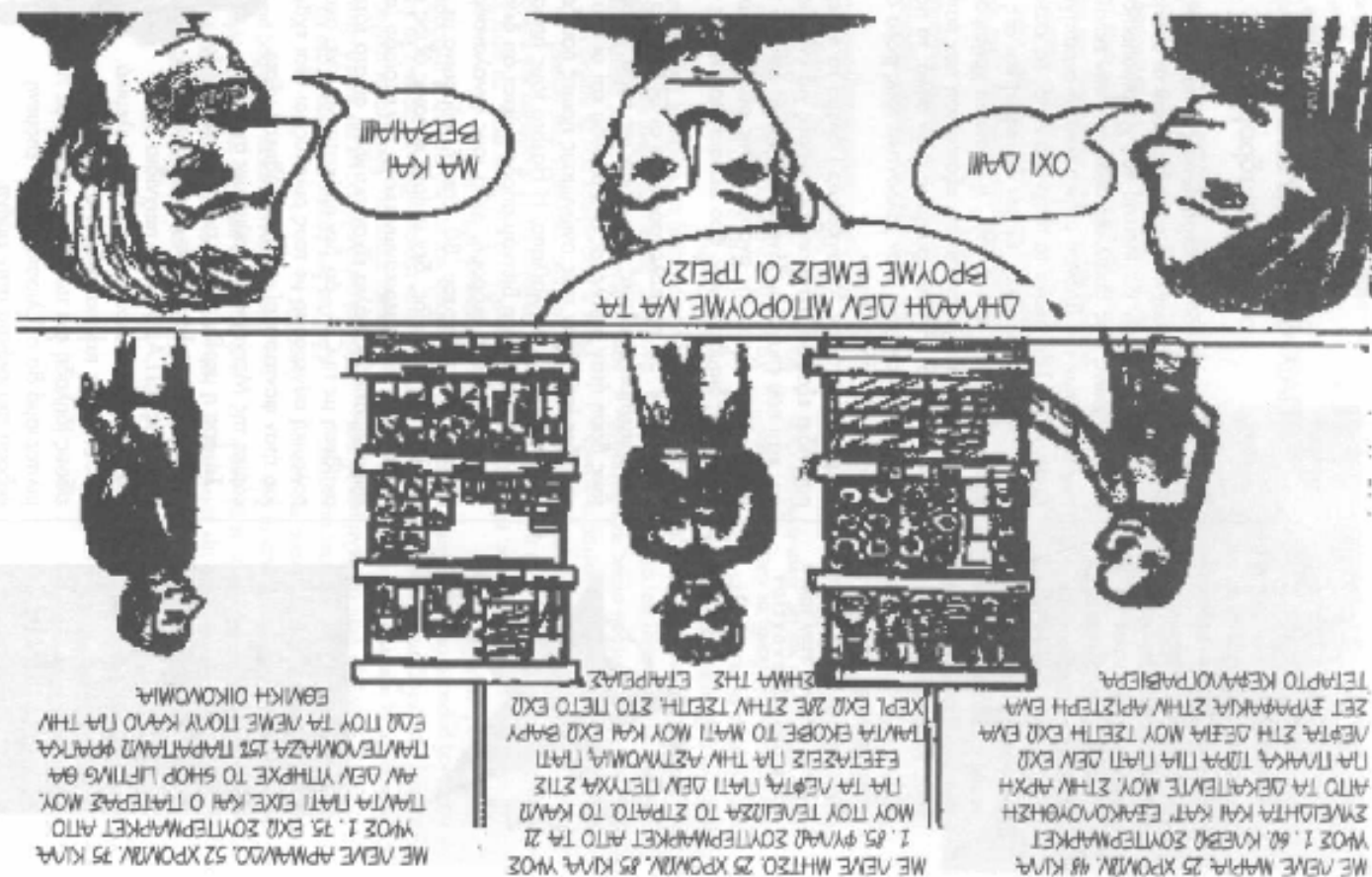
κατανάλωσης, τής... τής...
 Γι' αυτό λοιπόν ο Πέτρος κι ο
 Δημήτρης ούτε ουδέτερες, ούτε
 αδιάφορες φηγαίρες είναι, ούτε
 κάνουν απλά μια δουλειά. Είναι
 φηγαίρες ενγκριμένες, στρα-
 τεγικές στην πλευρά των αφε-
 γκικών. Είναι αυτοί που έχουν
 επιλέξει να υπηρετούν τους
 υπουργούς, να προστατεύουν
 τις τράπεζες, να φυλάν τους
 νόμους της κατανάλωσης, να
 σκοτώνουν τους τραπεζομα-
 κούς, να βασανίζουν τους μετα-
 νόστες. Είναι οι λανκδες του
 συστήματος, να δεικνύουν των
 αφενικών, οι σύγκρονοι μοθο-
 φόροι - καθένας στον τομέα
 του κι όλας μαζί εναντίον
 τους !

"YNE-EY" H ENANTIA
 "YNE ETPNH

Η **«ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ»** είναι
συνάντηση ομάδων και
στόμων που δραση
στην Αθήνα ενάντια
στην **«ΑΝΤΙΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ»**.

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΟΜΑΔΩΝ ΚΑΙ ΑΤΟΜΩΝ ΠΟΥ ΑΡΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΑΣΙΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ME NEVE MAPA 25 XPOHON, 48 KIVA
 ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΙ ΚΑΤ' ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ
 ΑΠΟ ΤΑ ΔΕΚΑΤΕΝΤΕ ΜΟΥ, ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ
 ΤΑ ΠΑΡΑΚΑ ΤΩΡΑ ΤΙΑ ΤΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΧΩ
 ΝΕΡΤΑ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ ΜΟΥ ΤΕΤΗΝ ΕΧΩ ΕΝΑ
 ΖΕΤ ΕΡΑΦΑΚΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΕΝΑ
 ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΕΡΑΝΟΤΡΑΒΕΡΑ
 ME NEVE MHTEO, 25 XPOHON, 85 KIVA WOE
 1. 85 ΦΥΛΑΟ ΣΟΥΠΕΡΜΑΡΚΕΤ ΑΠΟ ΤΑ 21
 ΜΟΥ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΣΑ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ, ΤΟ ΚΑΝΩ
 ΤΑ ΤΑ ΝΕΡΤΑ ΤΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΕΤΥΧΑ ΣΤΙΣ
 ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΑ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΙΑΤΙ
 ΤΑΥΤΑ ΕΚΟΒΕ ΤΟ ΜΑΤΙ ΜΟΥ ΚΑΙ ΕΧΩ ΒΑΡΥ
 ΧΕΡΛ ΕΧΩ ΔΕ ΣΤΗΝ ΤΕΤΗΝ, ΣΤΟ ΠΕΤΟ ΕΧΩ
 ΕΝΗΜΑ ΤΗΣ ΕΤΑΡΕΙΑΣ
 ME NEVE APMAW/OO, 52 XPOHON, 75 KIVA
 WOE 1. 75 ΕΧΩ ΣΟΥΠΕΡΜΑΡΚΕΤ ΑΠΟ
 ΤΙΑΤΙ ΤΙΑΤΙ ΕΙΧΕ ΚΑΙ Ο ΤΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ.
 ΑΝ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΤΟ SHOP LIFTING ΘΑ
 ΠΑΤΕΝΟΜΑΖΑ 15 ΤΑΡΑΤΑΝΩ ΠΑΡΚΑ
 ΕΧΩ ΠΟΥ ΤΑ ΝΕΜΕ ΠΟΥΝ ΚΑΝΟ ΤΑ ΤΗΝ
 ΕΘΝΙΚΗ ΔΙΚΑΔΟΜΙΑ

ο εχθρός είναι εδώ

Την πενταετία 1990-1995, το ελληνικό κράτος αύξησε στρατηγική συμμαχία με το σερβικό με στόχο το διαμελισμό και την κατάκτηση της δημοκρατίας της μακεδονίας. Στα πλαίσια αυτής της συμμαχίας παρέχει άπλετη - αν και υπάρχει - υποστήριξη στη σερβική πολεμική μηχανή ενόσω αυτή αλώνιζε στο σφαγείο της Βοσνίας (200.000 νεκροί). Σήμερα υπάρχει ελληνικός στρατός στη Βοσνία.

Το 1994, πτέρυγες του ελληνικού κράτους οργάνωσαν την λεγόμενη "υπόθεση ΜΑΒΗ", μια προβακατορική παρακρατική επίθεση στο αλβανικό κράτος με στόχο να προκληθεί πόλεμος με την Αλβανία. Σήμερα υπάρχει ελληνικός στρατός στο Κόσοβο.

Μετά το 2001, και καθώς οι милитаристικοί κρατικοί βραχιόνες έχουν μπει σε κίνηση διεθνώς, το ελληνικό κράτος περιμένει. Οι παγιοί στόχοι του όπως επιδείχθηκαν κατά τα τελευταία 15 χρόνια παραμένουν ανοικτοί.

Ο στρατός του συνεχίζει να εξοπλίζεται. Και οι μέλλοντες του προοπτικές ανοίγονται ανθρές. Σήμερα το ελληνικό κράτος διατηρεί στρατό στο Αφγανιστάν ως μέρος της συμμαχίας του με το αμερικανικό κράτος.

Και περιμένει τα "ανταλλάγματα" στο ζυτικό χιόρο που του αναλογείται Βαλκάνια.

Οι ελληνικές προοπτικές στην περιοχή ετοιμάζονται να ανθίσουν! Η μικρή αμερική των βαλκανίων κάνει τις συμμαχίες της και λαδώνει τα όπλα της!

Η σίγουρη συνέχεια είναι μία: Οι από κάτω των βαλκανίων θα είναι αυτοί που θα την πληρώσουν.

Κι η μόνη προσπάθεια από τη μεριά τους, δεν μπορεί παρά να είναι η συγκρότηση ενός συνειδητού εσωτερικού εχθρού.

αν ειρήνη είναι η επέλαση στα
βαλκάνια των ελληνικών

BANKS

αν ειρήνη είναι τα
παρκιαρίσματα σε τρεις χώρες
των βαλκανίων ελληνικά

TANKS

τότε τί στο διάολο είναι

ΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ
στην ειρήνη
ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΙΡΗΝΗ
No 2
Μάρτιος '05

Οι σχέσεις μ.μ.ε. - μιλιταρισμός κρατάνε καλά. Τα μέλη αν μη τι άλλο προτιμούν να μην "στρατιωτικοποιηθούν". Όχι τώρα, αλλά πάντα. Στη σημερινή έκδοσή του μιλιταρισμού προβάλλουν τα σώματα ασφαλείας, όχι μόνο με την επιδειξη δύναμης (που πάντα γίνεται) αλλά και με νέους τρόπους. Τα μ.μ.ε. στην

τρέχουσα επικοινωνιακή επικαιρότητα των τελευταίων χρόνων παρουσιάζουν μια ελλαγή στις στρατιωτικές δυνάμεις και τα σώματα ασφαλείας...

...αυτές απ τη μια ο στρατός αλλάζει πρόσωπο... οι "καρβονάδες" γίνονται "επαγγελματίες ασφάλτες". Βρες απ' την άλλη η αστυνομία αποκτά "προσώπους της γειτονιάς", καθώς η "μόδα" της ιδιωτικής αστυνομίας (security) εξαπλώθηκε σε ανώτατο χρόνο σε κάθε γωνιά της πόλης!

Ωστόσο η διατήρηση καλών κρατεί. Τα μέλη μαζί με τους συνεργάτες τους (στρατός-αστυνομία κτλ) προσπαθούν να κοινωνικοποιήσουν τα σώματα ασφαλείας. Ότι δηλαδή ο επαγγελματίας ασφάλτης δεν είναι κάποιος εξεστρατοποιημένος ή στρατιωτικός αλλά ένα νέο παιδί μ' όρεξη για δουλειά και για βόλεμα στο δημόσιο. Παρουσιάζουν το στρατό σαν μια απλή δουλειά στο δημόσιο, αγνοώντας το ρόλο του ατράτου που ήταν, είναι και θα είναι μια καθάρια μηχανή καταστροφής. Την όλη κοινωνικοποίηση "τέτοιων" επαγγελματιών την κάνουν και άμεσα όπως η διατήρηση από δίπλα αλλά και έμμεσα όπως όπως σπινθηρίσματα, εκπαιδευτές κτλ.

Η ανάδειξη τέτοιων "επαγγελματιών" από τα μέλη δεν προκαλεί έκπληξη, ούτε στενοχώρια τρέσαν δεν τους διακρίνουμε από τους προφανείς εκδούλους μας. Είναι αυτοί, οι "αστυνομικοί μαπούλες" που είναι επίσης μαρούφια, είναι οι υπαλληλίσκοι του κάθε λαμπράκι, είναι οι συμφωνούντες με το στρατό, είναι οι πολεμικοί ανταποκριτές που δυστυχώς δεν τους φτάνει καμία σφαίρα στα πεδία μάχης που τραβιούνται ανά καιρούς.

Η ΠΡΟΦΟΡΑ ΤΩΝ ΟΙΔΩΝ ΣΤΟ ΠΡΟΦΟΡΑ

... "μετά ο κύριος εργασίας των ιδιωτικών επιτηρήσεων ασφαλείας αυξάνει στις αναπτυγμένες χώρες ραγδαία, ενώ η αναλογία κρατικής και ιδιωτικής αστυνόμευσης αντιστρέφεται υπέρ της τελευταίας". Εκτελεστική 4/06/2003

Ποιες είναι οι πολιτικές επιλογές που διαδέχονται οι κυβερνήσεις στα θέματα ασφαλείας και δημόσιας τάξης; Η παραδοσιακή πολιτική λοιπόν ταυτίζεται περίπου τις επιλογές αυτές με την δράση και τις δυνατότητες του κράτους, καθώς η δημόσια τάξη παραδοσιακά θεωρείται ως ένας από τους κλασικούς τομείς όπου κυριαρχεί η έννοια του δημόσιου αγαθού και του κρατικού μονοπώλιου. Η πραγματικότητα όμως, όπως αυτή έχει διαμορφωθεί διεθνώς στα θέματα τάξης και ασφαλείας, είναι διαφορετική. Σήμερα, σε πάρα πολλές χώρες οι ιδιωτικές υπηρεσίες τάξης και ασφαλείας απασχολούν πολύ περισσότερο ανθρώπινο δυναμικό από τις δημόσιες υπηρεσίες. Στην Αμερική η αναλογία είναι 3 προς 1 (τρεις ιδιωτικοί αστυνομικοί προς έναν δημόσιο). Στην Καναδά, την Μ. Βρετανία και την Αυστραλία η αντίστοιχη αναλογία είναι 2 προς 1. Στην Ελλάδα σύμφωνα με τα στοιχεία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης, από το 1998 έως και σήμερα έχουν χορηγηθεί άδειες σε 877 εταιρείες παραχής υπηρεσιών ασφαλείας. Το προσωπικό των εταιρειών αυτών αυξάνεται με ραγδαίους ρυθμούς και σήμερα φτάνει στον αριθμό των 26.745 ατόμων (αντιστοίχως υπαλογίζονται στους 35.000), δηλαδή ακριβώς τη μισή δύναμη της Ελληνικής Αστυνομίας και είμαστε ακόμη στην αρχή. Η χρησιμοποίηση 3.600 ιδιωτικών αστυνομικών στο σύστημα ασφαλείας των Ολυμπιακών Αγώνων δείχνει ότι οι σχέσεις μεταξύ ιδιωτικής και δημόσιας αστυνομίας δεν είναι ανταγωνιστικές αλλά ότι η ιδιωτική ασφάλεια καλύπτει πλέον την ολοένα μεγαλύτερη ζήτηση για ασφάλεια.

Και δεν είναι μόνο οι ασκουριτάδες, η αγορά ασφαλείας διαπερνά όλη την καθημερινότητα. Είναι η ραγδαία αύξηση, έως και 200% ετησίως μόνο στην Αθήνα, των κλειστών κυκλοφοριών παρακολούθησης. Είναι τα συστήματα ασφαλείας και παρακολούθησης του τριτογενή τομέα που δεν περιορίζονται μόνο περιμετρικά των εξωτερικών χώρων αλλά επεκτείνονται και μέσα στους χώρους όπου κινείται και εργάζεται το προσωπικό. Είναι τα υψηλής ασφαλείας σπίτια (smart home) στις μεγαλοαστικές περιοχές (πχ Διόνυσος) όπου ο πελάτης έχει την δυνατότητα ελέγχου και επιτήρησης του χώρου μέσω του υπολογιστή, του κινητού τηλεφώνου με δυνατότητα Internet πρόσβασης ή και του pocket PC. Είναι οι ασκουριτάδες στο πολυκατοικία για τους shariffers, είναι οι πορτιέρηδες στις συναυλίες για τους ταμπλατζήδες, είναι οι ασκουριτάδες στα γήπεδα υποβοηθούμενοι από οργανωμένους για τον έλεγχο των στίβων, είναι οι κοινωνικές συμπεριφορές στα δρόμο, στην δουλειά, στην διασκέδαση που ζητούν όλα και περισσότερο το προϊόν ασφάλεια. Είναι οι αλλαγές στις κοινωνικές δομές που ευνοήσαν την εμπλοκή του ιδιωτικού τομέα στο project της ασφαλείας, είναι η αγορά που ανεξάρτητα από τις κεντρικές επιλογές του κράτους δημιουργεί ή επανακαθορίζει κοινωνικές δομές και συμπεριφορές και τις προχωρά ακόμα περισσότερο, είναι... ..επικίνδυνο είναι, πολύ επικίνδυνο...

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΚΑΙ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ - το ζήτημα της εξοικείωσης

Η πρώτη σύδεση του παιχνιδιού με τον μιλιταρισμό είναι ήδη ορατή στον τίτλο. Το πολεμικό παιχνίδι συμβάλλει στην εξοικείωση του παιδιού (πάντα σε συνάρτηση με ένα θετικό προδιατεθειμένο προς το μιλιταρισμό περιβάλλον) με το θέμα του πολέμου, του στρατού, της μιλιταριστικής και των παρομοίων παρατηρημένων.

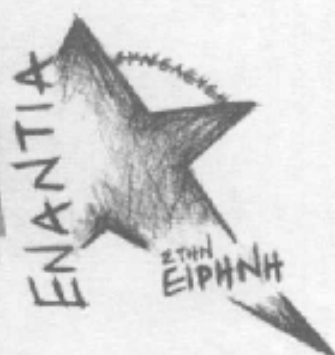
Τα παιδιά τραβάνε ήδη μεγάλο ζορί να ανεκτούν την εξουσιαστική επιβολή των γονέων, του συγγενικού περιβάλλοντος, των δασκάλων κλπ. οπότε θα ήταν εξαιρετικά προβληματική η αναγνώριση της αντίστασης επιβολής (και της ανάγκης υπαγωγής της) των στρατοπέδων. Τα πολεμικά παιχνίδια διαμεσολαβεί χαριεδικά και παίζει κι αυτά το ρόλο του στο να συμβιβάζει τα αρχικές συμπεριφορές. Να προστάξουμε ότι το πολεμικό παιχνίδι δεν συμβάλλει στην εξοικείωση μόνο, αλλά και στην ελάνθωση των μιλιταριστικών παραγόντων με λαμπρότητα, υπερβολή, γελώ-και-δερνισμό, οπότε ο μιλιταρισμός και οι αρχές του (πειθαρχία, υποκοπή, εθνοεθνικά ιδεώδη) γίνονται έννοιες προσιτές και ενίοτε επιθυμητές. Τα παιδιά αντί να αντιμετωπίζουν με απέχθεια το μιλιταριστικό κόνσεπτ, ως μια ακόμη άκαμπτη και καταπιεστική εξουσία επιβολής, είναι απέναντί του αδιάφορα και πολλές φορές θετικά. Σ' αυτό δεν μπορεί παρά να έχει τη συμβολή του και το πολεμικό παιχνίδι.

Κι αν ακόμη ισχύει το αντίστροφο, δηλαδή τα παιδιά είναι ήδη προετοιμασμένα από το περιβάλλον τους (χωρίς ακόμη την ανάγκη συνδρομής του πολεμικού παιχνιδιού) να δεχτούν την μιλιταριστική σύλληψη - αν δηλαδή ο μπάτσος είναι ήδη απεχτός ως εξουσιαστικό πρότυπο, ως κάποιος που ακόμη κι ο πατέρας του παιδιού, το κατ' εξοχήν εξουσιαστικό πρότυπο, φαίνεται, και ως κάποιος κέρει στον οποίο με τον οποίο η μάνα του παιδιού αισθάνεται σφαλής - το πολεμικό παιχνίδι έρχεται να εντυπωσιάσει στο παιδί τις σχέσεις αυτές, να τις κάνει επιτέ, να βάλει το παιδί φωνασικό, για κάποιες στιγμές εξαιρετικές μαθησιακής αξίας (οι στιγμές που το παιδί "παίζει"), ως ενεργό υποκείμενο σε τέτοιες σχέσεις.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

VO 3 4/2005 δελτίο κριτικής

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

ελληνικός στρατός στη Βοσνία, στο Κόσοβο...και στο Αφγανιστάν, για να σιγουρευτεί ακόμα καλύτερα
ο "ελληνικός ρόλος στα βαλκάνια" > συνένοχοι ψίθυροι επ' αυτού, κι αντ' αυτού...

"έξω ο μπουρ από το Ιράκ" απαντάμε:

ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΠΕΚΤΑΤΙΣΜΟΣ - Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ

διαδήλωση από την συνέλευση ενάντια στην ειρήνη 19-3-2005

και είναι ταξικός

Σήμερα, στο πιο προχωρημένο κύμα τεχνολογικών εξελίξεων (και τελικά και στην τεχνοϊδεολογία) τα "πρόβληματα" που λύνονται είναι και πάλι στρατιωτικά. Από τα μη επανδρωμένα (άρα ιδιαίτερα "έξυπνα") οχήματα, μέχρι τις καταστροφικές οκτίνες λέιζερ. Και από τις σφαίρες που βρίσκουν μόνες τους τον στόχο τους μέχρι τα βιολογικά υπερόπλα.

Η αναζήτηση της μέγιστης αποτελεσματικότητας των μηχανών, η οργάνωση της ιδανικής σχέσης ανάμεσα σε χειριστές και μηχανές, είναι ιδέες που σήμερα συναντούν καθολική αποδοχή και θαυμασμό. Ο милитаризм αποθεώνεται στη δολοφονία (όσο μαζικότερη τόσο καλύτερα) με το πάτημα ενός enter - αρκεί, φυσικά, το θύμα να είναι "εχθροί".

Η μηχανή που σκοτώνει αποτελεσματικά και μαζικά είναι ένα είδος "τέλειας" μηχανής. Αλλά - παρά τις αντίθετες ελπίδες - αυτή η αξιοθαύμαστη "άψιγη συνεργασία" ανάμεσα στο ανθρώπινο και στο έξυπνα μηχανικό, δεν δίνει βάση στις ψευδοισθήσεις των υπηκόων. Κι ακριβώς επειδή η κορυφαία της στιγμή είναι ο θάνατος, ο θάνατος σε όλες του τις βάρβαρες εκδοχές είναι σήμερα και πάλι στην ημερήσια διάταξη.

Η κορυφή της τεχνολογικής εξέλιξης είναι τριγυρισμένη από βάραθρα, τα οποία - όπως έγινε ξανά στο παρελθόν - δεν κάνουν διακρίσεις στο πως θα γεμίσουν. **Μπορεί η τεχνοϊδεολογία να διαφημίζει όλο και εξυπνότερες μηχανές.**

Η λατρεία όμως αυτής της μηχανικής εξυπνάδας είναι, με μια λέξη, βλακώδης. Μπορεί από παντού να καταφτάνουν νέα για "έξυπνες" μηχανές... Αλλά η ιστορική αλήθεια είναι ότι ο στόχος της "εξυπνάδας" των μηχανών έχει ηλικία πάνω από μισό αιώνα. Και με τον πλέον επείγοντα τρόπο αυτός ο στόχος τέθηκε στη διάρκεια του Β παγκοσμίου πολέμου. Σαν "εξυπνάδα" μια κατάσταση ήταν νοητή: η καλύτερη "συνεργασία" ανθρώπων και μηχανών....

Το αμερικανικό πεντάγωνο λοιπόν είχε να αντιμετωπίσει τα ιδιαίτερα ευέλικτα γερμανικά αεροπλάνα. Και ανέθεσε σε ομάδα ειδικών με επικεφαλής έναν μαθηματικό, να κάνει πιο αποτελεσματικά τα αντιαεροπορικά. Το "πρόβλημα" ήταν το πως θα μπορούσε ένα αντιαεροπορικό (χειριστής + μηχανή) να καταρρίψει πιο εύκολα ένα αεροπλάνο (άλλος χειριστής + άλλη μηχανή) που κάνει ελιγμούς.

Αυτό το πρόβλημα αναλύθηκε σε σειρά επιμέρους προβλημάτων, του είδους πρόβλεψη θέσεων, ταξινόμηση πληροφοριών, προσαρμογή σε νέα δεδομένα κλπ. Από αυτήν ακριβώς την αντίληψη προέκυψε η θεωρία - της - επίλυσης. Κι από την θεωρία άρχισαν να προκύπτουν έξυπνες μηχανές.

Ο επικεφαλής της ομάδας που δούλεψε πάνω σ' αυτόν τον τομέα, ένας από τους μεγαλύτερους θεωρητικούς και πρακτικούς πατεράδες των σύγχρονων τεχνολογιών (της πληροφορικής και της ρομποτικής) ήταν ο Nobert

φωτό με χαζό περιεχόμενο.

Ο έξυπνος της υπόθεσης έγινε κάρβουνο μέσα στις λαμαρίνες.

Wiener.

Αυτός καθιέρωσε την κυβερνητική στα τέλη της δεκαετίας του 1940. Σαν μια πλήρη θεωρία / ιδεολογία για το πως πρέπει να οργανωθεί αποτελεσματικότερα η συνεργασία ανθρώπων και μηχανών. Στο βιβλίο του "Κυβερνητική και Κοινωνία" που είναι από τα πιο θεμελιώδη για τις νέες τεχνολογίες, θέτει το ζήτημα καθαρά, έξω απ' τα δόντια:...

Η θέση αυτού του βιβλίου είναι ότι η κοινωνία μπορεί να κατανοηθεί μόνο με την μελέτη των μηνυμάτων και των ευκολιών επικοινωνίας που διαθέτει και ότι στη μελλοντική ανάπτυξη των μηνυμάτων και των ευκολιών επικοινωνίας, μηνυμάτων μεταξύ ανθρώπου και μηχανής, μεταξύ μηχανής και ανθρώπου και μεταξύ μηχανών, τα μηνύματα θα παίζουν ένα συνεχώς σπουδαιότερο ρόλο...

Οι ιδέες του Wiener περί πληροφοριών (στη σχέση μηχανής και χειριστή της) και ανάδρασης είχαν καθολική επιδραση. Κατ' αρχήν θα μπορούσαν να θεωρηθούν ανώδυνες. Το σημαντικό είναι ωστόσο ότι η γενέθλια πράξη της ευφυίας των μηχανών ήταν ο Β παγκόσμιος πόλεμος και τα όπλα του! Στην καρδιά των θεωριών και των εφαρμογών που σήμερα θαυμάζονται σαν νέες τεχνολογίες βρίσκεται η αναζήτηση του πως μπορεί κάποιος (κι εδώ σαν "κάποιος" πρέπει να θεωρήσουμε το δίπολο "μηχανή / χειριστής") να γίνει πιο αποτελεσματικά δολοφόνος!

Όταν μια θεωρία ξεκινάει σαν προσπάθεια απάντησης σε στρατιωτικά προβλήματα δεν μπορεί παρά να κουβαλάει στο κέντρο της, σαν αποθέωση των εφαρμογών της, τον милитаризм. Δεν είναι τυχαίο πως διάφορα τεχνολογικά θούματα που σήμερα έχουν εφαρμογές στην καθημερινή ζωή προέρχονται από στρατιωτικές έρευνες και εφαρμογές.

Δεν είναι συμπτωματικό πως η σικμή των νέων τεχνολογιών σήμερα είναι ακόμα πιο έντονα και θεσματικά η βιομηχανία του θανάτου: τα όπλα και οι πόλεμοι, ειδικά για την μαζική εκπαίδευση, πραγματικά όταν "η πατρίς κινδυνεύει".

Πριν 50 χρόνια υπήρχε ένα στρατιωτικό "πρόβλημα" που έδωσε σάρκα και οστό στην κυβερνητική.

Ε
Ξ
Υ
Π
Ν
Α
Δ
Α

Κ
Α
Ι

Μ
Η
Χ
Α
Ν
Ε
Σ

Όπου δεν φτάνει ο νταβατζής φτάνει ο ειρηνευτής

Η εμπλοκή των γυναικών είναι ένα από τις τρεις μεγαλύτερες οικονομολογικές προκλήσεις των ελληνιστικών, που στο όνομα των εθνοεθνικών υποθέσεων, στο Βαλκανικό και σε άλλες όχθες, πλοηγούν.

Τα άλλα δύο είναι τα κυριολογικά και το οπλο. Κι όμως, καθίσταται η εφημερίδα η πρώτη χώρα που «ανακαλύπτει» στην προσημασμένη δουλειά του ελληνικού στρατού, στην παροχή του Κοσσυφοπέδιου για παρόμοια, αλλά και άλλα.

Πολλές φορές όμως δεν τους δίδεται η σημασία που θα έπρεπε. Όχι απλώς γιατί οι εφημερίδες και άλλες καθιστούν έντυπα για να βοηθήσουν την αλήθεια, αλλά γιατί έχει δημοκρατίσει.

Σήμερα με την ένα και καλύτερη της διεθνούς οργάνωσης, η διαχείριση των γυναικών, ονομάζει και μικρόν κορίτσι, ηλικίας 11 ετών, για ανάλυση, εξιστορήσει και μερικές φορές στο Κοσσυφοπέδιο, με τη σημασία και τη στήριξη των 40.000 στρατιωτών της KFOR και αντιστοίχων στο Κοσσυφο, που βρίσκονται εκεί από το 1999. Η ελπίδα βρισκόταν στις μελλοντικές γυναίκες από χώρες της ανατολικής Ευρώπης που διασπείρονται ως πόνοι στο Κοσσυφο. Οι περισσότερες στρατιώτες έχουν τακτικό «εργαζό» μαζί τους, ενώ περπατούν το 20% των παιδιών είναι άνδρες της εθνοεθνικής δύναμης και της διεθνούς αστυνομίας. Να σημειωθεί τέλος ότι η διοίκηση του προεκλογικού της προηγούμενου, δύναμης ιστορικά μεγάλου πρόβλημα, καθώς καλύπτονται από διπλωματική ομάδα.

(Στοιχεία: Ημερησία 7/5/04, Βήμα 7/5/04). «Προεκλογικός από 400

γυναίκες έχουν σταλεί, βιώνει και παύσει» καλύτερη η προέδρος της οργάνωσης για την απελευθέρωση των γυναικών στο Ιράκ, Γυναικεία Μοχάμεντ (25.8.03) Εξουθεροποίηση.

Τα ελπίσματα να είναι αυτά, σύμφωνα με αντίστροφα είναι πολύ περισσότερο είναι εύκολο να διαφέρει κατά στοιχεία για γυναίκες θέματα trafficking (εμπορία ανθρώπων) κυρίως γυναικών και παιδιών, με σκοπό τη σεξουαλική τους εκμετάλλευση και τον εξαναγκασμό τους σε εργασία). Είναι εύκολο να νιώσει γυναίκες ελπίδα, σπάνια. Να αισθανθεί, ως ένα βαθμό τον πόνο και τον εξευτελισμό αυτών των ανθρώπων.

Το ζητούμενο όμως δεν είναι αυτό. Δεν είναι η συνολική σημασία και η ανάλυση που προσέγγισε, αλλά η από ΜΚΟ και εθνοεθνικά ιδρύματα.

Το ζητούμενο είναι να απονομάσει αυτές οι επεξεργασίες των σχέσεων εκμετάλλευσης του ελληνικού κράτους στις γυναικείες «επιδεικνύμενες» χώρες (που σκοπός έχουν χαρακτηριστεί στο αντίστροφο) μπορεί παράλληλα με την στρατιωτική, να πάρει και τη μορφή «μαύρης» οικονομικής διαμόρφωσης και οργάνωσης.

Τελικά στο όνομα των εθνοεθνικών διαδικασιών και υπηρεσιών που η Ελλάδα σε αρκετές χώρες παρέχει, γίνονται τα μεγαλύτερα εγκλήματα.

Ποιος είπε ότι οι νταβατζήδες δεν κάνουν και εξωτερική πολιτική;

Παίξτε μαζί μου ένα αντρικό παιχνίδι.

το σπασμόφωτο του τεύχους
818 του περιοδικού
ΝΤΟΜΙΝΟ.
Οκτώβριος 1973

Σκέψαμε με αφορμή αυτήν την αθώα - ίσως και τολμηρή για την εποχή της - διαφημιστική καμπάνια του ΟΠΑΠ με αποδέκτες γυναίκες περιοδικά, το 1973. Τότε που οι γυναίκες στην Ελλάδα αφήνονταν ακόμα έξω από τα αντρικά παιχνίδια, συμβολικά ή πραγματικά (γεγονός που - εκτός από τις γυναίκες - προβλημάτιζε και τον ΟΠΑΠ) Σήμερα:

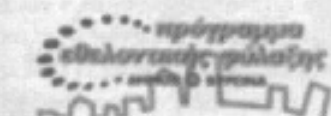
Στον πρώτο κόσμο τα αντρικά παιχνίδια δεν χρειάζεται να εφεύρουν κόλπα για να προσελκύσουν τις γυναίκες, και οι γυναίκες με τη σειρά τους φαίνονται να παίζουν τα αντρικά παιχνίδια στα δάχτυλα. Όχι όλα. Τουλάχιστον όμως εκείνα που χρειάζεται, ώστε να συμπληρώνονται σε στελεχειακό δυναμικό τα αντρικά γήπεδα.

Ο πόλεμος, για παράδειγμα, το κατεχόμενο αντρικό γήπεδο. Όταν μιλάμε για τον πόλεμο σήμερα, μπορούμε άραγε να αγνοήσουμε τις πρωταγωνιστικές φιγούρες των ένοπλων αμερικανίδων, που «διακρίνονται» στα πεδία μάχης του Ιράκ; Ο στρατός είναι μια δουλειά κι αυτή, ο πόλεμος είναι ένα κομμάτι πληρωμένο οκτώωρο εκτός δόρας, η μιλιταριστική βία ένα επάγγελμα με απαιτήσεις υψηλής τεχνοεξειδίκευσης. Γιατί όχι και οι γυναίκες λοιπόν; Γιατί η

αμερικανίδα Λίντιν Γκλάντιν να μη βασανίζει εξίσου «καλά» με τους άντρες συναδέλφους της τους ιρακινούς κρατούμενους;

Μέσα από τη νέα σχέση των πρωτοκοσμικών γυναικών με τον πόλεμο καταλαβαίνουμε πρώτα απ' όλα μια διαφορετικής κλίμακας κοινωνικοποίηση του μιλιταρισμού: τα αντρικά παιχνίδια γίνονται παιχνίδια για όλους και όλες. Από την άλλη δεν ξεχνάμε, δεν πρέπει να ξεχάσουμε, ότι οι γυναίκες παραμένουν θύρα τα πρώτης γραμμής και σ' αυτόν τον νέο πόλεμο: ως το πιο ευάλωτο κομμάτι του πληθυσμού που δεχτεί εμβολή, και ως υλικό οργάνωσης της μετα-πολεμικής σεξουαλικής οικονομίας, προοριζόμενες είτε για τους ίδιους τους εμβολείς είτε για τη σεξουαλική αγορά του πρώτου κόσμου.

Όσο για τον ΟΠΑΠ, οι σημερινές του διαφημιστικές καμπάνιες είναι πιο εκλεπτυσμένες: χωρίς σφουρίχτρες και καυτά σερτσάκια, οι πρωταγωνίστριες παίζουν «στοίχημα» με μανία. Εδώ παίζαμε άλλα κι άλλα, σ' αυτό το γήπεδο θα κολούσαμε;

- 7. Прогноз эффективности стратегии.
- 8. Оценка влияния изменений
- 9. Анализ рисков
- 10. Разработка плана действий
- 11. Оценка ресурсов и возможностей для реализации проекта
- 12. Оценка эффективности и результативности реализованного проекта
- 13. Заключение о необходимости дальнейшего развития
- 14. Рекомендации по дальнейшему развитию

πρόγραμμα
εθελοντικής φύλαξης
ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΣΥΝΟΧΗ

ΟΝΟΜΑ:
ΕΠΙΘΕΤΟ:
ΑΡΙΘ. ΚΑΤΟΧΗΣ:
ΗΜΕΡΑ:

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ
+ ΕΠΙΛΟΓΗΝΤΕΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ
+ ΕΝΤΥΧΟ ΕΠΙΛΟΓΗΣ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ
+ ΑΠΛΟΛΟΓΟ ΑΥΤΟΚΛΗΜΑΤΩΝ

Термостабильность и устойчивость при хранении исследуемых и эталонных смесей оценили на 4 факторах: времени, температуре, влажности, освещении. Результаты:

Смесь
Генетик Тараканов Александр Николаевич
Александр Николаевич
Копеев И. Александрович 32 - 26
182, 32, 61

analogous engineering concepts

51

δελτίο κριτικής

ενάντια στην ειρήνη

νº 4

5/2005

το χρέος προς
την πατρίδα...

μια δουλειά σαν
όλες τις άλλες...

η στολή...

ο μισθός...

**ΦΥΛΑΓΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ
ΣΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΄ΧΕΙΣ
ΤΑ ΜΙΣΑ...**

η ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ των Αδυνάτων

Στον Β παγκόσμιο πόλεμο η υπό ανάπτυξη χιτλερική Γερμανία έβριξε στα πεδία των μαχών ένα όπλο το οποίο μόνο εκείνη διέθετε και την βοήθησε στρατιωτικά στην επέλασή της στην Ευρώπη. Αυτό ήταν το τανκ. Μέχρι τότε τα (ελαφρά) τεθωρακισμένα οχήματα χρησιμοποιούνταν για δευτερεύουσες στρατιωτικές δουλειές, και πάντως όχι σαν όπλα πρώτης γραμμής. Το επιτελείο του γ ράικ έκανε το τανκ βασικό όπλο προώθησης, προσαρμόσε τις τακτικές του σ' αυτό, και έκανε έναν "κεραυνοβόλο πόλεμο" με ελάχιστες απώλειες σε στρατιώτες, κατακτώντας σε ελάχιστους μήνες πολλά κράτη της ευρώπης. Στο σοβιετικό μέτωπο όμως αυτή η τελευταία λέξη της στρατιωτικής τεχνολογίας τα βρήκε σκούρα. Ανάμεσα σε άλλες αιτίες τα γερμανικά τανκ τα βρήκαν σκούρα εξαιτίας ενός όπλου "υπερβολικά απλής τεχνολογίας" - ειδικά στην κρίσιμη μάχη του Στάλινγκραντ. Τί έγινε;

Ο σοβιετικός υπουργός εξωτερικών Μολότωφ είχε "τελειοποιήσει" την αυτοσχέδια εμπρηστική βόμβα που έκτοτε είναι γνωστή με το όνομά του: την "βόμβα μολότωφ". Ήταν ένα όπλο πολύ απλό, εύκολο τόσο στην κατασκευή του όσο και στην χρήση του, κατάλληλο να το χρησιμοποιήσει κάθε κάτοικος πόλης, χωρίς ιδιαίτερη εκπαίδευση, στις αντιαρματικές συγκρούσεις. Ένα απλό γυάλινο μπουκάλι, γεμισμένο με μια αναλογία βενζίνης και λαδιού, κι ένα (αναμένο) στουπί, έγινε ο εφιάλτης των πιο high tech όπλων της εποχής. Καθώς το μπουκάλι έσπαγε στον "λαιμό" του πυργίσκου του τανκ έβαζε φωτιά στα λάδια λύπανσης, η οποία επεκτεινόταν στο εσωτερικό του τεθωρακισμένου, τινάζοντάς το με τις ίδιες του τις οβίδες!

Τα χρόνια πέρασαν, και ο καπιταλιστικός κόσμος είναι πάντα καβαλημένος στα πιο τεχνολογικά όνειρα για υπερόπλα και άλλα μέσα καταστροφής. Ο αμερικανικός στρατός σκοπεύει να ρίξει πολύ σύντομα στον πόλεμο μια - κατά το αμερικανικό πεντάγωνο - "πολλά υποσχόμενη" στρατιωτική μηχανή θανάτου. Λέγεται SWORDS και είναι ένα ερπυσιοφόρο ρομπότ μήκους 86 πόντων. Ένα ρομπότ στρατιώτης με μορφή μικρού τανκ. Λέγεται ότι τον Ιούνιο 18 τέτοια θα

"μπουν σε υπηρεσία" στο Ιράκ.

Τα μαραφέτια αυτά, σύμφωνα με τους κατασκευαστές τους, κάνουν "πράγματα και θάματα": ανεβαίνουν σκάλες, αντιλαμβάνονται τα πάντα γύρω τους, πυροβολούν με ταχύτητα 1000 σφαίρες το λεπτό χωρίς να μπλοκάρουν. Και το κυριότερο: ο χειριστής τους, που τα κατευθύνει μέσω φορητού υπολογιστή, βρίσκεται καβατζωμένος κάπου εκεί κοντά, χωρίς να κινδυνεύει. Γιατί - τι σύμπτωση;- στην φάση που οι "δυνατοί" ρίχνουν στις μάχες τεχνολογία παριστάνουν ότι ενδιαφέρονται να γλυτώσουν τις απώλειες τους σε στρατιώτες...

Η φωτογραφία που παραθέτουμε είναι απ' την παρουσίαση του εν λόγω "κατορθώματος", στις σελίδες του περιοδικού popular science του Μαΐου του 2005. Εννοείται πως στον απέραντο θαυμασμό που δείχνει το επεξηγηματικό δημοσίευμα για αυτό το "έξυπνο όπλο" δεν αναφέρονται πουθενά τα μειονεκτήματά του που είναι ορατά ακόμα και στην ίδια φωτογραφία: καλώδια που εξέχουν, τα οποία...

Φαίνεται λοιπόν ότι για μια ακόμα φορά οι "αδύνατοι" (στην περίπτωση μας η ιρακινή αντίσταση) θα επιστρατεύσουν την φαντασία και την εμπειρία τους απέναντα σε ένα πανάκριβο τεχνολογικό θαύμα των "δυνατών". Πώς θα κάνουν την "υψηλή τεχνολογία" του θανάτου να τα βάψει μαύρα στην περίπτωση των SWORDS; Με πέτρες; Με ματσούκια; Με δυναμίτες; Ή μήπως η θρυλική βόμβα μολότωφ θα επιστρέψει θριαμβευτικά στα πεδία των μαχών μετά από τόσες δεκαετίες;

ΤΟ ΝΕΟ ΑΡΜΑ ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

ΜΟΝΑΔΑ ΕΛΕΓΧΟΥ

Η βάση 17 κιλών φορητή μονάδα ελέγχου διαθέτει οθόνη κυματομετρίας στο πίσω μέρος για ταυτόχρονη προβολή εικόνας από πέντε διαφορετικές κάμερες. Ένα ραδιοεικονοκίνητο ελέγχει το όχημα και ένα δεύτερο το όπλο. Το ραδιοσύστημα της συσκευής έχουν εμβέλεια 2,4 χλμ.

ΑΙΣΘΗΤΗΡΕΣ

Μέσω ενός κεντροθέτου ευαίσθητου μικροφώνου, ο χειριστής ακούει θορύβους γύρω από το όχημα. Στη συσκευή μπορούν να τοποθετηθούν αισθητήρες κηλιδών ουσίων και μικροβίων, οι ενδείξεις των οποίων θα παρακολουθούνται μέσω της μονάδας ελέγχου.

ΕΡΠΥΣΤΗΡΕΣ

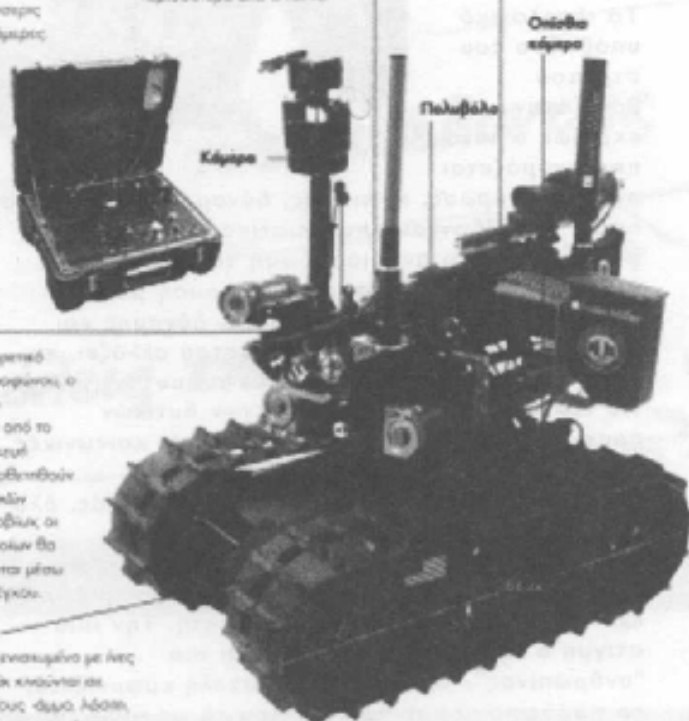
Ερπυστήρες από ενσωματωμένα με ίνες υάλου καλώδια κινούνται σε κάθε πύλο οδού. Άλλα, λάστιχα, κέλυ, σάβρα - και μπορούν ν' ανεβούν σε λάκκους και σκάλες.

ΒΑΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΟΠΛΑ

Δύο καταγραφοί επιτρέπουν στο χειριστή να ελέγξει με ακρίβεια την οπιστοβολή, την κλίση και το πυροδοτικό του όπλου. Η βάση μπορεί να δεχθεί πολυβόλα διαφόρων μεγεθών από 12,7 έως 50mm. 50-Caliber για την αλλαγή του όπλου δε χρειάζεται περισσότερο από 5 λεπτά.

ΟΧΗΜΑ

Η επανοφορτιζόμενη μπαταρία κινών λυδίου τρέχει 36 βολτα επιτρέπει στο SWORDS να ταξιδεύει για 4 ώρες (με ταχύτητα 8 κμ. την ώρα). Το βάρους 74 κ. όχημα προσπαθεί από σφαίρες κάτω σε βολυστικό κελυφός από Κevlar.

Πάνε χρόνια από τότε που τα αφεντικά προσπαθούσαν να μας πείσουν με "εμπεριστατωμένες", "επιστημονικές" απόψεις για την "παθητική φύση" της γυναίκας και την "ενεργητική φύση" του άντρα. Στρατευμένοι βιολόγοι, ψυχολόγοι και κάθε λογής "διακεκριμένοι" επιστήμονες διαχώρισαν και ανασχημάτισαν τα δύο φύλα και τις σχέσεις μεταξύ τους, αναλύοντας την περιβόητη "φύση" τους. Σήμερα, τα τετριμμένα ιδεολογήματα περί του ότι γυναίκα ίσον υπομονετική, μειλήχια, εσωστρεφής και κάθε είδους χαρακτηρισμοί που αποδεικνύουν την "παθητική φύση" της, και περί του ότι άντρας

ίσον κοινωνικός, κινητικός, εξωστρεφής και ότι τέλος πάντων αποδεικνύει την "ενεργητική φύση" του, φαίνεται να χάνουν τη δυναμική τους. Η καπιταλιστική διαχείριση των δύο φύλων έχει περάσει σε μία νέα εποχή, κι αυτό μπορούμε περισσότερα να το καταλάβουμε συζητώντας πιο ειδικά για το πώς η νέα αυτή διαχείριση συνδυάζεται με τον κατεξοχήν θεσμό της οργανωμένης καπιταλιστικής βίας, τον στρατό. Το ιδεολογικό υπόβαθρο του στρατού βασιζόταν ακριβώς σ' αυτό που ονομάζεται

ανδρεία, θάρρος, ηρωισμός, δύναμη, προσόντα τα οποία αποδίδονταν αποκλειστικά στο αρσενικό φύλο. Σήμερα η αναδιάρθρωση του στρατού σε υλικό επίπεδο, έρχεται σε σύγκρουση με τις παλιές ιδέες περί μαχητικότητας, δύναμης και ηρωισμού. Το πρόσωπο του στρατού αλλάζει, και λόγω της εισόδου των γυναικών σε αυτόν (μιλάμε για τον στρατό των ανεπτυγμένων δυτικών κρατών) και μαζί με αυτό αλλάζουν οι κοινωνικές σχέσεις μέσα κι έξω από αυτόν.

Ο στρατός λοιπόν όλο και πιο τεχνολογικός, όλο και αποπροσωποποιείται. Ο σύγχρονος στρατιώτης φοράει την αδιάτρητη στολή, παίρνει εξελιγμένα φάρμακα, χειρίζεται τα σούπερ όπλα, έχει την εικόνα του άτρωτου μαχητή. Την ίδια στιγμή ο στρατός γίνεται όλο και πιο "ανθρώπινο". Όταν πέφτει η στολή εμφανίζεται το πρόσωπο του ανθρώπου που τη φορούσε, ο οποίος μπορεί να κλαίει μπροστά στις κάμερες, μπροστά

στα μάτια εκατομμυρίων τηλεθεατών, χωρίς να χάσει ούτε ένα μικρό μέρος από την αίγλη του. Μπορεί να κλαίει για την οικογένειά του που του λείπει, για την κοπέλα του που την επιθύμισε, για τον σύντροφό του που σκοτώθηκε. Δεν είναι πλέον υποχρεωμένος να κρύβει την ανθρώπινη διάσταση του πολεμιστή.

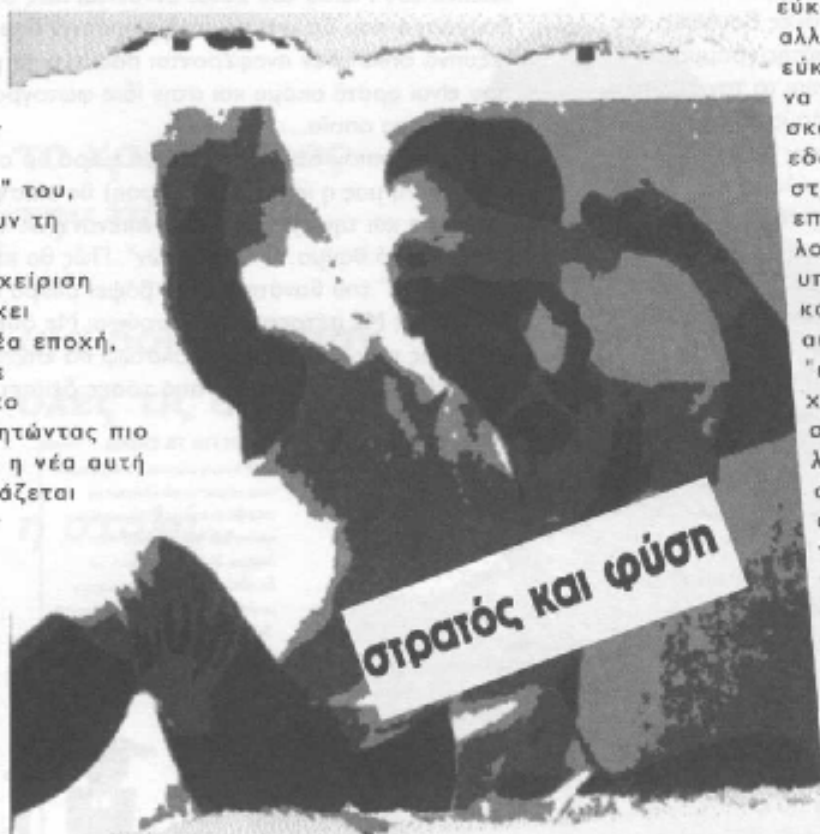
Κι έτσι όλοι παρακολουθούν συγκινημένοι το δάκρυ να τρέχει κορόμηλο στο μάγουλο του σύγχρονου στρατιώτη, διαβάζουν όλοι συνεπαρμένοι τις επιστολές των στρατιωτών από το μέτωπο προς τους συγγενείς τους που δημοσιεύονται στις αστικές εφημερίδες, και τελικά καταλαβαίνουμε ότι μπορεί να είναι

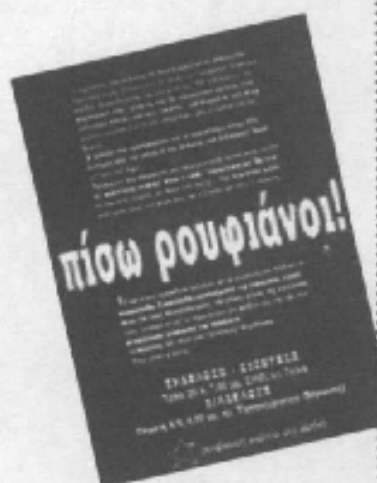
εύκολο να σκοτώνεις, αλλά δεν είναι καθόλου εύκολο να σκοτώνεσαι ή να ξέρεις ότι μπορείς να σκοτωθείς. Δεν ξεχνάμε εδώ ότι μιλάμε για τον στρατό που είναι επαγγελματικός. Αυτό λοιπόν το "επάγγελμα" υποδέχεται τις γυναίκες και δανείζεται από αυτές τα ψήγματα "ευαισθησίας" που του χρειάζονται ώστε να συνεχίσει να λειτουργεί αποτελεσματικά. Σε αυτόν τον τεχνολογικό και ταυτόχρονα "ανθρώπινο" επαγγελματικό στρατό, μέσα από τη στολή του Ράμπο μπορεί κάλλιστα να κρύβεται μια "χαριτωμένη θηλυκή ύπαρξη" η οποία να

κάνει ακριβώς το ίδιο. Να κλαίει για την οικογένειά της που της λείπει, για τον άντρα της που τον επιθύμισε, για την συντροφισιά της που χάθηκε... Να σκοτώνει, αλλά να φοβάται μη σκοτωθεί.

Κι έτσι, άντρες και γυναίκες αναμειγνύουν τα χαρακτηριστικά της "φύσης" τους και απορτίζουν μία σύγχρονη πολεμική μηχανή. Άντρες και γυναίκες, που δεν μας είναι απλά εκρικοί και εκθρικοί, αλλά αποτελούν μέρος της νίκης των αφεντικών, και συμμετέχουν στη δημιουργία ενός επαγγελματικού στρατού, ο οποίος εμφανίζεται ως πατέρας προστάτης που διασφαλίζει την "οικογενειακή γαλήνη", αλλά και ως μητέρα ευαίσθητη που "αγκαλιάζει" όλα τα παιδιά του κόσμου.

Εμείς θα παραμείνουμε τα "παιδιά χωρίς οικογένεια" και πάντα θα αναστριχιάζουμε στην ιδέα αυτής της προστασίας και αυτής της αγκαλιάς που μας επιφυλάσσουν τα αφεντικά.

Ο δήμαρχος του Βύρωνα, σε συνεργασία με το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, ετοιμάζεται να βάλει σε εφαρμογή "πilotικό σχέδιο" θεσμοποίησης της ρουφιανιάς. 150 "εθελοντές" θα περπατούν στην γειτονιά, και θα καρφώνουν αμέσως στην αστυνομία όποιον κρίνουν "ύποπτο". Οργανωμένοι και αναργάνωτοι ακροδεξιοί έχουν υποβάλλει ήδη αιτήσεις για τις θέσεις.

Η αμοιβή που προσφέρεται για το καφιεδελίκι είναι 50% έκπτωση από 100

μαγοζιά του Βύρωνα, και διάφορες "δωρεές" από το δήμο. Πρόκειται για εφαρμογή του αμερικανικής έμπνευσης σχεδίου "μηδενικής ανοχής" όπου κάθε "ναυιμόφρωνας" θα γίνεται ανοικτά καφιάς, με δόξα και τιμές... Την τελευταία φορά που έγινε αυτό στα μέρη μας την εξουσία την είχε ο στρατός.

Τα αφεντικά προωθούν ανοικτά την μετατροπή των πόλεων σε στρατόπεδα. Στρατόπεδα κατανάλωσης για κάποιους, στέρησης για τους περισσότερους. Μεγάλο μέρος της κοινωνίας είναι πασιμένο από το ναρκωτικό του φόβου και της όλο και μεγαλύτερης αποίτησης για ασφάλεια.

Ο Βύρωνας δεν είναι μια "ιδιαίτερη περίπτωση". Είναι μόνο η αρχή.

από την αφίσα της διαδήλωσης που πραγματοποιήθηκε στον Βύρωνα στις 5/5

Ούτε ρουφιάνος ούτε εθελοντής

στις μητροπόλεις της υποταχής.

το δελτίο αυτό εκδίδεται κάθε μήνα από τη ΔΥΝΑΜΕΥΣΗ ΒΛΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ
Η συνέντευξη είναι συνάντηση ομάδων και ατόμων που δρουν στην αθήνα ενάντια στην ταξική ειρήνη

συνέλευση ενάντια στην ειρήνη

σεπτέμβριος 2005